

LISA KLEYPAS S-A ÎNTÂMPLAT ÎNTR-O TOAMNĂ

PROLOG

Londra, 1843

Două tinere stăteau în pragul parfumeriei, împingându-se nerăbdătoare una pe alta.

- Chiar trebuie să intrăm? întreba cea mai mică, cu accent american, parcă împotrivindu-se. Întotdeauna m-au plictisit de moarte locurile acestea, Lillian, în care tu stai și miroși parfumuri cu orele...

- N-ai decît să rămîi în trăsură, cu servitoarea.

- E și mai plictisitor! în plus, nu te pot lăsa singură nici o clipă. Fără mine dai imediat de vreun necaz.

Fata mai înaltă a izbucnit în rîs și a intrat în magazinul slab luminat.

- Nu vrei să mă protejezi ca să nu dau de necaz. Pur și simplu nu vrei să ratezi ceva.

- Din nefericire sînt slabe șansele de a găsi aventura într-un magazin de parfumuri, i-a răspuns ea cu amărăciune.

Fetele au chicotit cînd au dat cu ochii de un bătrîn cu ochelari, aflat dincolo de tejgheaua din stejar care se întindea aproape pe toată lungimea magazinului.

- Ești absolut sigură, domnișoară? Există oameni care cred că parfumul este magic. Și că anumite arome pot reînvia fantomele iubirilor trecute.

- Fantome? a repetat Daisy, intrigată, iar sora ei i-a replicat:

- Nu a spus-o. ad litteram, dragă. Parfumul nu poate trezi o fantomă. Și nici nu poate fi cu adevărat magic. E doar un amestec de particule arome care călătoresc în receptorii olfactivi ai nasului.

Domnul Phineas Nettle le privea cu interes pe cele două fete. Nici una dintre ele nu era frumoasă în stil convențional, deși erau izbitoare datorită tenului roz, a părului des, negru și al trăsăturilor comune tuturor fetelor americane.

- Poftim, a făcut el semn spre peretele din spate, acoperit de rafturi. Sînteți binevenite, domnișoarelor...

- Bowman, a spus fata cea mare. Lillian și Daisy Bowman. A privit spre femeia blondă și elegantă pe care o servea bătrînul, înțelegînd că nu le putea oferi deocamdată ajutorul lui.

În timp ce clienta cea nehotărîtă ezita între o mulțime de parfumuri pe care i ie prezentase Nettle, cele două fete căutau prin rafturi, scotocind printre parfumuri, pomezi, creme, săpunuri și alte produse pentru frumusețe. Se găseau acolo uleiuri de baie în sticlute rotunde, cutii metalice cu creme din diferite plante și cutiuțe cu pastile violet pentru înprospătarea respirației. Pe rafturile de jos erau adevărate comori: lumînări parfumate, săculeți cu săruri, boluri cu potpourri-uri și borcane minuscule cu balsamuri. Nettle a observat că Daisy, cea mai mică dintre surori, privea totul fără prea mare entuziasm, spre deosebire de Lillian, care se oprise în fața unui raft cu arome pure. De trandafiri, oleandru, iasomie, bergamote și cîte și mai cîte. Ridica sticlutele de culoarea ambrei, le deschidea cu grijă și inspira.

Într-un final, femeia blondă a ales unul dintre parfumuri și a ieșit. Clopoțelul de deasupra ușii a sunat vesel atunci cînd aceasta s-a închis.

Lillian, care se întorsese să o privească pe femeia care pleca, a murmurat gînditoare:

- Mă întreb de ce majoritatea blondelor mirosoare a ambră...

- Te referi la parfumul pe care îl folosesc? a întrebat-o Daisy.

- Nu. Așa le miroase pielea. A ambră și cîteodată a miere.

- Ce vrei să spui? a întrebat-o amuzată sora ei mai mică. Oamenii nu mirosoare nimic, cu excepția celor care au nevoie urgentă de o baie.

- Ba au miros, să știi, i-a spus Lillian. Fiecare are mirosul lui... nu-mi spune că nu ai observat. Pielea unora miroase a migdală, unii miros a violete, în timp ce alții...

- Alții miros a prune, a sevă de palmier sau a fin proaspăt cosit, a adăugat Nettle.

Lillian l-a privit cu satisfacție:

- Exact așa este!

Nettle și-a scos ochelarii și i-a șters cu grijă, timp în care își punea în gând zeci de întrebări. Era oare posibil? Oare fata aceasta putea într-adevăr să distingă ^mirosul intrinsec al fiecărei persoane? El putea, dar acesta era un dar rar și nu auzise de vreo femeie care să-l fi avut.

Lillian a scos din gentuța cu mărgele pe care o avea la încheietură o hîrtie împăturită și s-a apropiat de el.

- Am aici formula unui parfum, dar nu sînt sigură în privința proporțiilor ingredientelor. Ați putea să mi-l preparați?

Nettle a desfăcut hîrtia și a citit lista, ridicînd ușor o sprinceană.

- E o combinație neconvențională, dar foarte interesantă. Este destul de reușită, după părerea mea. A privit-o cu interes. Pot să te întreb Gum ai obținut această formulă, domnișoară Bowman?

- E din capul meu. Un zîmbet larg i-a îndulcit trăsăturile. Am încercat să mă gîndesc la aromele cele mai eficiente în alchimia mea. Dar proporțiile mi se par dificil de stabilit.

Nettie a citit din nou formula. I se întîmpla adesea ca un client să-i ceară un parfum care să aibă un miros predominant de trandafiri sau lavandă, dar nimeni nu-i mai dăduse pînă atunci o asemenea listă. Interesant era că selecția aromelor era neobișnuită și totuși armonioasă. Poate că reușise această combinație dintr-o pură întîmplare.

Curios să vadă cum stăteau într-adevăr lucrurile, i-a spus:

- Pot să-ți arăt cîteva dintre parfumurile mele, domnișoară Bowman?

- Bineînțeles, i-a răspuns încîntată Lillian. S-a apropiat de tezgheaua pe care Nettle a așezat o sticlută din cristal plină cu un lichid strălucitor. Ce faceți? t-a întrebat văzînd că a lăsat să cadă cîteva picături pe o batistă din in.

- Parfumul nu trebuie mjosit direct din sticlută, i-a explicat Nettle întinzîndu-i batista. Trebuie mai întîi să-l aerezi să se evapore alcoolul și va rămîne adevărata aromă. Ce mirosuri poți detecta din acest parfum, domnișoară Bowman?

Chiar și cei mai experimentați specialiști ar fi făcut eforturi mari pentru a separa componentele parfumului... minute sau chiar ore de inhalări repetate pentru a discerne pe rînd ingredientele.

Lillian a inspirat parfumul de pe batistă. Fără ezitare, l-a uimit pe Nettle, identificînd compoziția, cu finețea unui pianist care își citește partitura.

- Flori de portocal... bergamote... ambră cenușie și mușchi de copac. A făcut o pauză și l-a privit ușor uimită. Mușchi de copac într-un parfum?

Nettle o privea uluit: Persoanele obișnuite aveau o capacitate limitată de a recunoaște componentele unui miros complex. Poate că erau în stare să recunoască un ingredient primar, un miros evident ca acela de trandafir, sau lămîie, sau mentă, dar rafinamentele unui parfum anume nu puteau fi detectate cu ușurință.

Nettle i-a zîmbit, încercînd să se adune. Adeseori, în formula parfumurilor lui adăuga note ușor ciudate, care dădeau adîncime și textură, dar nimeni nu le mai ghicise pînă atunci.

- Uite, încearcă un altul. A scos o altă batistă curată pe care a impregnat-o cu un alt parfum.

Lillian și-a îndeplinit misiunea cu aceeași ușurință miraculoasă.

- Bergamote... tuberoze... tămîie... A ezitat, a inspirat încă o dată lăsînd ca aromele bogate să îi umple plămîinii. Și cafea.

- *Cafea?* a exclamat sora ei Daisy. Și s-a aplecat să miroasă și ea sticluta. Nu miroase deloc a cafea.

Lillian l-a privit întrebător pe Nettle, iar acesta i-a zîmbit, confirmîndu-i spusele.

- Da, e cafea. A clătinat din cap cu admirație. Ai un adevărat dar, domnișoară Bowman.

Lillian a ridicat din umeri și a răspuns:

- Un dar care nu îmi folosește la nimic atunci Cînd trebuie să îmi caut un soț. Acesta este norocul meu - să am un talent absolut inutil. M-aș fi bucurat mai mult dacă aveam o voce plăcută

sau eram o mare frumusețe. Mama spune că-i chiar nepoliticos ca unei doamne să-i placă să miroasă lucruri.

- Nu și în magazinul meu, i-a răspuns Nettle. «

Au continuat să discute despre arome, așa cum alții ar fi discutat despre obiectele de artă văzute într-un muzeu: mirosul dulce și viu al unei păduri după câteva zile de ploaie; mirosul de malț al brizei mării; mirosul bogat și savuros al unei trufe; mirosul proaspăt al cerului din care cad fulgi de zăpadă. Daisy și-a pierdut curînd interesul și a început să se plimbe printre rafturi, să deschidă borcanelele cu pudră care o făceau să strănute.

Conversația a continuat iar Nettle a aflat că tatăl celor două fete avea o afacere la New York care includea și producerea de săpunuri. Din vizitele oficiale la laboratoarele și fabricile companiei, Lillian dobîndise cunoștințe rudimentare despre arome și despre amestecuri. Ajutase chiar la inventarea unui miros anume pentru săpunurile Bowman. Poate că nu fusese instruită, dar era evident că avea niște calități extraordinare. Din păcate, tot talentul ei nu avea să fie folosit din cauză că era femeie.

- Am un parfum pe care aș vrea să ți-l arăt, domnișoară Bowman. Vrei să mă aștepti aici pînă îl aduc?

Curioasă, Lillian a dat din cap și și-a sprijinit coatele pe teșghea, în timp ce Nettle a dispărut după o perdea care masca ușa depozitului. Încăperea era plină de caiete cu formule, de sticlute cu extracte și tincturi și de rafturi cu ustensile, pîlnii, recipiente de mixare și pahare de măsurat

- tot ce era necesar în meseria lui. Pe unul din rafturile de sus erau așezate câteva volume legate în pînză cu texte vechi, galice și grecești despre arta parfumeriei. Un parfumer bun era în parte alchimist, în parte artist și în parte vrăjitor.

Nettle s-a urcat pe o scară din lemn și a luat o cutie mică din lemn de pin de pe raftul cel mai de sus. S-a întors și a așezat cutia de teșghea. Cele două surori Bowmân îl priveau atente în timp ce el deschidea încuietoarea minusculă din aramă, scoțînd la iveală o sticlută sigilată cu ceară. Era cea mai de preț esență pe care o avusese vreodată Nettle.

A desigilat sticluta, a picurat un strop prețios pe o batistă și i-a întins-o lui Lillian. La început, parfumul părea ușor, aproape de nesesizat. Dar după ce îl inspirai devenea surprinzător de voluptuos, lăsînd în urma lui și ușoare influențe dulci.

Lillian l-a privit pe deasupra batistei:

-Ce este?

- O orhidee rară care miroase doar noaptea, i-a răspuns Nettle. Petalele sînt de un alb pur, mult mai delicate decît cele ale iasomiei. Parfumul nu se poate obține încălzind florile, pentru că sînt prea fragile.

- Înseamnă că totul se face la rece? a murmurat Lillian referindu-se la procesul de a presa petalele prețioase în materiale îmbibate cu grăsime pînă cînd acestea se impregnau cu parfumul lor, după care era folosit un solvent pe bază de alcool pentru a extrage esența pură.

-Da.

Ea a mai inspirat o dată parfumul extravagant.

- Cum se numește orhideea?

- Doamna nopții.

Daisy a chicotit încîntată.

- Pare titlul unuia dintre romanele pe care mama nu mă lasă să le citesc.

- Ți-aș sugera să folosești acest parfum de orhidee în locul lavandei din formula ta, a spus Nettle. E mai scump,

dar - după părerea mea - este nota de bază perfectă.

- Cu cît e mai scump? l-a întrebat Lillian, făcînd ochii mari atunci cînd a auzit prețul. Dumnezeule, e mai mult decît greutatea lui în aur.

Nettle a ridicat sticluta în lumină, iar lichidul a strălucit asemenea diamantelor.

- Mă tem că magia nu e deloc ieftină.

Lillian a rîs, dar privirea ei încă mai urmărea fascinată sticluta prețioasă.

- Acest parfum va face ca magia să aibă loc, a insistat el zîmbindu-i. O să mai adaug și un ingredient secret care să îi sporească efectul.

Fermecată dar și neîncrezătoare, Lillian i-a spus lui Nettle că avea să se întorcă ceva mai

tîrziu să ia parfumul. A plătit aroma promisă și a ieșit însoțită de sora ei mai mică. Dintr-o privire și-a dat seama că Daisy, care avea o imaginație foarte bogată, se gîndea deja numai la formule magice și ingrediente secrete.

- Mă lași și pe mine să-ți încerc parfumul magic, Lillian?

- Nu împart eu cu tine totul mereu?

-Nu.

Lillian a izbucnit în rîs. În ciuda pretinsei lor rivalități, cele două surori erau bune prietene și aliante. Dar, în ciuda apropierii, erau foarte diferite. Daisy era o idealistă, o visătoare care alterna între istetimea unui copil și inteligența scilpitoare. Lillian avea limba foarte ascuțită, ridicînd un zid de apărare între ea și restul lumii. Era cinică și avea un mușcător simț al umorului. Era foarte loială celor cîțiva oameni din jurul ei, mai ales prietenelor pe care le cunoscuse sînd deoparte la fiecare bal și serată din sezonul trecut. Lillian, Daisy și prietenele lor Annabelle Peyton și Evangeline Jenner își juraseră să se ajute una pe alta în găsirea unui sot. Eforturile lor fuseseră răsplătite, iar Annabelle se căsătorise cu Simon Hunt cu două luni în urmă. Acum urma Lillian, deși nu știau foarte bine pe cine să atragă în cursă și nici nu aveau un plan bine pus la punct.

- Bineînțeles că te las să încerci parfumul. Deși numai Dumnezeu știe la ce te aștepți de la el.

- Că va face un duce frumos să se îndrăgostească nebunește de mine, bineînțeles, i-a răspuns Daisy.

- Ai observat cît de puțini nobili sînt tineri și frumoși? Majoritatea lor sînt bătrîni și țîfnoși.

Daisy a zîmbit și a cuprins-o de talie.

- Bărbații potriviți sînt pe aici, pe undeva, iar noi o să-i găsim.

- Cum de ești așa de sigură? a întreat-o Lillian.

- Pentru că avem magia de partea noastră.

CAPITOLUL 1

Stony Cross Park, Hampshire

- A sosit familia Bowman, a spus lady Oliva Shaw din pragul biroului în care stătea fratele ei mai mare, înconjurat de un vraf de registre. Soarele după-amiezii se strecura prin vitraliile lungi, dreptunghiulare, singurul ornament al încăperii austere.

Marcus, lordul Westcliff și-a ridicat ochii din hîrtii, încrunat.

- Să înceapă balul, a murmurat el.

Livia a izbucnit în rîs.

- Te referi la cele două fiice? Atît de rău e?

- Chiar mai rău, a răspuns Marcus, încruntîndu-se și mai tare pentru că stiloul din mîna lui îi pătase paginile. Sînt cele mai prost crescute femei pe care le-am înfîlnit vreodată, mai ales cea mare.

- Păi sînt americance, a spus Livia. Ar trebui să le acordăm anumite circumstanțe, nu crezi? N-au de unde să știe fiecare detaliu din lista noastră nesfîrșită de reguli sociale.

- Nu le pot acorda nici o circumstanță, a întrerupt-o sec Marcus. Nu sînt genul care să studieze felul în care își ține domnișoara Bowman degetul mic în timp ce bea din ceașca de ceai. Mă refer la comportamentul ei, nepotrivit în orice colț al lumii civilizate.

Comportament? și-a spus Livia. Devenea interesant. A intrat în birou, cameră pe care o detesta pentru că îi amintea de tatăl lor mort.

Nici una din amintirile ei legate de-al optulea conte de Westcliff nu era fericită. Tatăl lor fusese un bărbat crud, incapabil de iubire, care părea să absoarbă tot oxigenul dintr-o cameră atunci cînd intra. Oricine și orice îl dezamăgea. Dintre cei trei copii ai lui doar Marcus fusese cel mai aproape de standardele lui pentru că, indiferent cît de mult l-ar fi pedepsit, cît de imposibile i-ar fi fost dorințele sau de nedrepte judecățile, Marcus nu se plîngea.

Livia și sora ei, Aline își admiraseră mereu fratele mai mare care avea întotdeauna cele mai

mari note, doboră toate recordurile în sport și se judeca pe el însuși mai aspru ca oricine. Marcus era în stare să îmblânzească un cal, să danseze un cadril, să țină o prelegere despre o teorie matematică, să panseze o rană și să repare roata unei trăsurii. Dar nici una dintre faptele lui nu îi adusesese vreodată un cuvânt de laudă din partea tatălui lor.

Privind retrospectiv, Livia înțelegea că tatăl lor ' încercase să alunge din sufletul lui orice urmă de compasiune, orice slăbiciune, iar pentru un timp păruse că reușise. Dar după moartea tatălui lor, survenită cu cinci ani în urmă, Marcus se dovedise un bărbat foarte diferit de cel de dinainte. Livia și Aline descoperiseră că fratele lor mai mare nu era niciodată prea ocupat ca să le asculte. Indiferent de cât de neînsemnate erau problemele lor, el părea întotdeauna gata să le ajute. Era afectuos și înțelegător, ceea ce părea de-a dreptul miraculos, dat fiind că nu își demonstrase aceste calități pînă atunci.

Marcus era, însă, și puțin cam dominator. Chiar foarte, de fapt. Cînd era vorba despre cei pe care îi iubea, Marcus nu ezita să îi manipuleze, să îi determine să facă ceea ce credea el că era mai bine. Iar dacă tot venise vorba despre defectele lui, Livia trebuia să recunoască că Marcus era deranjant de încrezător în propria lui infailibilitate.

I-a zîmbit fratelui ei, întrebîndu-se cum de îl adora cînd semăna atît de mult din punct de vedere fizic cu tatăl lor. Marcus avea aceleași trăsături aspre, aceeași frunte înaltă și buze groase. Avea același păr des, negru ca pana corbului și aceeași bărbie încăpățînată. O combinație frapantă care atrăgea cu ușurință privirile femeilor: Spre deosebire de ochii tatălui lui, cei ai lui Marcus străluceau adesea, amuzați, iar zîmbetul său îi lumina întreaga față.

Văzînd-o pe Livia că se apropia, Marcus și-a împreunat degetele și le-a sprijinit de abdomen. Pentru că era o după-amiază călduroasă de septembrie, el își scosese haina și își suflecuse mînele, lăsînd să se vadă brațele cu mușchi bine conturați. Era de înălțime medie și foarte în formă, cu alura unui sportiv pasionat. Curioasă să afle mai multe despre domnișoarele Bowman, Livia s-a aplecat spre el.

- Mă întreb ce ți-a făcut domnișoara Bowman? a spus ea cu voce tare. Hai, spune-mi, Marcus. Dacă nu, imaginația mea mă va duce cu gîndul la ceva mult mai scandalos decît e capabilă să facă biata domnișoară Bowman?

- Biata domnișoară Bowman? a răbufnit Marcus. Nu mă întreba, Livia. Nu am voie să discut acest subiect.

Asemenea majorității bărbaților, Marcus nu părea să înțeleagă că nimic nu înflăcăra imaginația unei femei decît un subiect pe care nu avea voie să îl discute.

- Hai, spune repede, Marcus, i-a poruncit ea. Altfel te voi face să suferi, să știi.
- Dat fiind că familia Bowman a sosit deja, amenințarea ta este gratuită.
- Bine, atunci am să ghicesc. Ai surprins-o pe domnișoara Bowman cu cineva, l-a permis vreunui domn să o sărute... sau chiar mai rău?

Marcus i-a răspuns cu un zîmbet slab.

- În nici un caz. Orice bărbat în toate mințile ar fugi mîncînd pămîntul. E de ajuns s-o privești o dată.

Livia s-a încruntat pentru că fratele ei devenea mult prea aspru cu Lillian Bowman.

- E o față foarte drăguță, Marcus.
- Fațada, oricît ar fi de frumoasă nu-i poate compensa defectele.
- Care ar fi?

Marcus a oftat de parcă aceste defecte erau mult prea evidente ca să merite să fie enumerate.

- Îi place să manipuleze oameni.
- Și ție, dragă, a murmurat Livia.

El a ignorat-o.

- E dominatoare.
- Și tu la fel.
- E arogantă.
- Ca și tine, i-a răspuns Livia amuzată.
- Credeam că vorbim despre defectele domnișoarei Bowman, nu de-ale mele.
- Dar păreți să aveți atît de multe în comun, a protestat Livia, încercînd să pară nevinovată.

Referitor la purtarea ei nepotrivită, vrei să spui că nu ai surprins-o într-o situație compromițătoare?

- Nu am spus asta. Am spus doar că nu era cu un domn.

- Nu am timp de asta, Marcus, i-a spus Livia nerăbdătoare. Trebuie să merg să întâmpin familia Bowman și tu trebuie să faci la fel. Dar înainte să ieșim din acest birou, vreau să știu ce lucru scandalos făcea.

- E mult prea ridicol ca să îți spun.

- Călărea bărbătește? Fuma trabuc? Înota goală în lac?

- Nu chiar.

Marcus a ridicat un stereoscop așezat pe colțul biroului lui. Era darul de ziua lui, care îi fusese trimis de sora lui Aline de la New York, acolo unde locuia împreună cu soțul ei. Stereoscopul era o invenție nouă, din lemn de arțar și sticlă. O fotografie dublă era așezată în spatele lentilelor apărând o imagine tridimensională. Adâncimea și detaliile acestor fotografii erau uimitoare: ramurile unui copac păreau gata să zgârie nasul privitorului, prăpăstiile de pe munți păreau să se deschidă și să înghită privitorii în orice clipă. Marcus a ridicat stereoscopul în fața ochilor și a privit concentrat Colosseum-ul din Roma.

Chiar în clipa în care Livia era pe cale să izbucnească de nerăbdare, Marcus a murmurat:

- Am văzut-o pe domnișoara Bowman jucând baseball în pantalonași.

Livia îl privea uimită.

- Baseball? Jocul acela cu o minge din piele și o bătă?

- S-a întâmplat în timpul ultimei ei vizite aici. Domnișoara Bowman și sora ei, împreună cu prietenele lor erau pe o pajiște în partea de nord-vest a domeniului. Simon Hunt și cu mine am trecut întâmplător călare pe acolo. Cele patru fete erau doar în lenjerie intimă sub pretextul că le era greu să joace cu fustele lungi. Părerea mea este-că a fost doar o scuză ca să alerge pe jumătate dezbrăcate. Sînt niște hedoniste.

Livia își dusese mîna la gură, încercînd să își înăbușe rîsul.

- Nu pot să cred că nu mi-ai spus nimic pînă acum.

- Am încercat să uit, i-a răspuns Marcus, lăsînd stereo- scopul pe masă. Nici nu știu cum voi da cu ochii de Thomas Bowman cînd amintirea fiicei lui dezbrăcate este încă proaspătă în mintea mea.

Livia privea conturul îndrăzneț al profilului fratelui ei. A remarcat că Marcus spusese fiică și nu fiice. Era clar că nici n-o văzuse pe cea mică, ci doar pe Lillian.

Cunoscîndu-l pe Marcus se aștepta ca el să fie amuzat de incident. Deși avea un puternic simț al moralei, fratele ei nu era lipsit de simțul umorului. Deși nu avusese niciodată vreo amantă, Livia auzise unele zvonuri despre cîteva aventuri discrete și chiar anumite șoapte despre cît era el de aventuros în dormitor. Dar pentru urv motiv anume, fratele ei fusese tulburat de această fată îndrăzneță cu sînge fierbinte. Se întrebă dacă nu cumva familia Marsden avea o atracție către americani. La urma urmei, Aline se măritase cu un american, iar ea tocmai avusese nunta cu Gideon Shaw. Poate că și pentru Marcus era valabil același lucru.

- Și era extrem de fermecătoare așa, în pantalonași? l-a întrebat Livia. '

- Da, a spus Marcus fără să stea pe gînduri, după care s-a strîmbat. Adică nu. N-am privit-o suficient de mult încît să îmi dau seama de farmecele ei, dacă are așa ceva.

Livia și-a mușcaft buzele ca să nu zîmbească.

-Haide, Marcus, ești un bărbat sănătos de treizeci și cinci de ani. Vrei să spui că n-ai tras deloc cu ochiul la domnișoara Bowman?

- Eu nu trag cu ochiul, Livia. Fie mă uit bine, fie nu mă mai uit deloc. Trasul cu ochiul este pentru copii și pentru perverși.

Ea l-a privit încercînd să pără înțelegătoare.

- îmi pare extrem de rău că a trebuit să treci printr-o asemenea experiență. Putem doar să sperăm că domnișoara Bowman va rămîne complet îmbrăcată în prezența ta în timpul vizitei, ca să nu fii din nou șocat.

Marcus s-a încruntat ca răspuns la ironia ei.

- Mă îndoiesc.

- Adică vrei să spui că te îndoiești că va rămîne îmbrăcată sau că te va șoca?

- Ajunge, Livia, a mormăit el, iar ea a rîs.
 - Haide, trebuie să mergem să îi întîmpinăm.
 - Nu am timp pentru asta, a spus Marcus scurt. Întîmpi- nă-i tu și scuză-mă în fața lor.
- Livia îl privea uimită.
- Nu se poate, Marcus. Trebuie. Niciodată pînă acum nu te-ai dovedit prost crescut.
 - O să-i văd mai tîrziu. Pentru humele lui Dumnezeu, vor rămîne aici o lună întregă! Avem tot timpul. Deocamdată, gîndul de a mă găsi în aceeași cameră cu ea nu mă atrage deloc.
- Livia a clătinat ușor din cap și l-a privit într-un fel în care lui nu i-a plăcut..
- Te-am văzut în compania unor oameni pe care știu că îi disprețuiești și, totuși, ai reușit să te porți civilizată, mai ales atunci cînd voiai ceva de la ei. Mi se pare că domnișoara Bowman te provoacă. Și am și o teorie legată de aceasta. -
 - Oh? Ochii lui au strălucit provocator.
 - Încă mă mai gîndesc. O să îți spun atunci cînd voi ajunge la o concluzie.
 - Dumnezeu să mă ajute. Hai, Livia, du-te și întîmpină oaspeții.
 - În timp ce tu stai să te ascunzi în birou.
- Marcus s-a ridicat în picioare și i-a făcut semn să-l urmeze.
- Eu voi ieși prin spate să fac o plimbare lungă, călare.
 - Gît timp vei lipsi?
 - Mă întorc la timp ca să mă schimb pentru cină.
- Livia a oftat exasperată. Cina din seara aceea era o piatră de încercare, preludiul primei zile oficiale de petreceri care aveau să înceapă în plină forță de a doua zi. Majoritatea oaspeților ajunseseră deja, doar cîtiva răzleți mai trebuiau să sosească a doua zi.
- Să faci bine să nu întîrzi, l-a avertizat ea. Am fost de acord să joc rolul de gazdă, dar n-a fost vorba nici o clipă că va trebui să mă descurc singură.
 - Eu nu întîrzi niciodată, i-a răspuns Marcus îndepărtîndu-se.

CAPITOLUL 2

Marcus s-a îndepărtat de conac, traversînd grădinile în direcția pădurii l-a dat frîu liber calului lăsîndu-l să străbată la pas cîmpurile și pășunile arse de soare. Stony Cross Park era unul dintre cele mai frumoase domenii din Hampshire, cu păduri dese, cîmpii pline de flori și lanuri aurii. Fusese cîndva terenul de vînătoare al familiei regale iar acum era unul dintre cele mai renumite locuri din Anglia.

Lui Marcus îi convenea să aibă mereu oaspeți pentru că astfel avea companie la vînătoare, putea practica sporturile pe care le iubea și avea ocazia să discute despre finanțe și politică. La petrecerile lui se încheiau o mulțime de afaceri, iar Marcus convingea adesea cîte un politician sau un profesionist să i se alăture.

Această petrecere nu avea motive să fie diferită de celelalte, dar - în ultimele zile - Marcus se simțise nelalocul lui. Era un bărbat rațional care nu credea în premoniții și în toate celelalte prostii legate de spirite, foarte la modă în ultima vreme... I se părea că se schimbase ceva în atmosfera de la Stony Cross Park. Aerul părea plin de tensiune precum liniștea de dinaintea furtunii. Marcus era agitat și nerăbdător și nici un exercițiu fizic, oricît de intens, nu părea să îl liniștească.

Se gîndea la seara care urma și la faptul că trebuia să dea cu ochii de familia Bowman. Regreta că îi invitase. Ar fi renunțat bucuros la toate afacerile pe care le avea cu Thomas Bowman doar să se știe scăpat de ei. Dar ei erau acum aici și aveau să rămînă aproape o lună de zile, iar el trebuia să se împace cu gîndul acesta.

Marcus avusese de gînd să negocieze cu Thomas Bowman o extindere a companiei acestuia de fabricare a săpunului. Voia să-i propună să construiască o fabrică la Liverpool sau poate la Bristol. Taxa pe săpun urma să fie eliminată în următorii ani. Prietenii liberali din Parlament ai lui

Marcus îl asiguraseră de acest lucru. Când urma să se întâmple asta, săpunul avea' să fie la îndemîna oricui, un lucru bun pentru sănătatea publică dar și pentru conturile lui din bancă.

Dar vizita lui Thomas Bowman însemna și să suporte prezența fiicelor lui. Lillian și Daisy erau întruchiparea moștenitoarelor americane venite în Anglia la vînătoare de soți- Lipsite de grație, pline de importanță și vorbind tare, aceste femei încercau să cumpere cîte un nobil cu banii părinților lor și adesea reușeau.

Marcus le cunoscuse pe cele două surori Bowman în timpul vizitei precedente la Stony Gross Park. Cea mai mare dintre ele, Lillian, devenise obiectul disprețului lui atunci cînd, împreună cu prietenele ei, îi întinsese o cursă unui nobil, în încercarea de a-l obliga să se căsătorească. Marcus nu putea uita clipa în care planul lor fusese scos la iveală.

- Dumnezeu, chiar nimic nu te poate opri? o întrebuse Marcus pe Lillian, iar aceasta îi răspunsese sfidător.

- Nimic. Niciodată.,

Insolența ei extraordinară o făcea să fie diferită de toate celelalte femei pe care le cunoscuse el. Dacă mai punea la socoteală și jocul de baseball pe care-l jucase în pantalonași era convins că Lillian Bowman era un drac împelițat. Iar odată ce judeca pe cineva el nu-și mai schimba părerea.

Încruntat, Marcus se gîndea cum era cel mai bine să procedeze. Trebuia să fie rece și detașat, indiferent la provocările ei. Fără îndoială ea avea să se înfurie văzînd cît de puțin îl afecta. Da... Trebuia să facă tot ce era posibil ca să o evite, iar cînd se aflau din întîmplare în aceeași încăpere avea să o trateze cu o politețe rece.

- Haideți fetelor, le-a spus doamna Mercedes Bowman, privindu-le din pragul camerei lor. Trebuie să dormiți măcar vreo două ore ca să fiți odihnite diseară. Aici cina începe de obicei destul de tîrziu și durează pînă la miezul nopții. Nu vreau să vă văd pe vreuna din voi căscînd la masă.

- Da, mamă, au răspuns ele în cor, privind-o cu expresii inocente care nu au păcălit-o nici o clipă.

Doamna Bowman era o femeie ambițioasă, agitată și plină de energie. Scopul ei principal în viață era să-și vadă cele două fete măritate bine.

- În nici un caz să nu părăsiți camera, a continuat ea pe un ton ferm. Nu aveți voie să vă furișați. Fără aventuri, fără întîmplări de tot felul. Chiar mă gîndesc serios să vă încui ușa ca să fiu sigură că rămîneți aici să vă odihniți.

- Dacă există un loc mai plicticos în lumea civilizată decît Stony Cross eu îmi mînînc pantofii, mamă, a protestat Lillian. De ce necaz am putea da aici?

- Voi dați imediat de belea, i-a răspuns Mercedes îngustînd ochii. Tocmai de aceea am de gînd să vă supraveghez îndeaproape. După cum v-ați purtat în timpul ultimei vizite de aici mă mir că am mai fost invitați.

- Eu nu mă mir deloc, a ripostat Lillian. Toată lumea știe că sîntem aici pentru că Westcliff a pus ochii pe compania tatei.

- Lordul Westcliff, a corectat-o Mercedes. Trebuie să vorbești despre el cu respect. Este cel mai bogat nobil din Anglia, iar arborele genealogic...

- Este mai vechi decît cel al reginei, a întrerupt-o Daisy care auzise acest discurs de prea multe ori. Este și cel mai vechi lord din Anglia, ceea ce înseamnă că este...

- ...cel mai rîvnit burlac din Europa, a încheiat Lillian fraza, sau chiar din întreaga lume. Dacă chiar crezi că Westcliff se va căsători cu vreuna din noi ești naivă, mamă.

- Nu este naivă, i-a spus Daisy surorii ei. Este doar newyorkeză.

Există un număr mare de familii care făcuseră avere din manufacturi sau minerit, dar nu fuseseră acceptate în anumite cercuri. Stînjeneala de a fi fost respinsă de societatea bună din New York sporise ambițiile lui Mercedes.

- Va trebui să îl facem pe lordul Westcliff să uite de purtarea voastră îngrozitoare din timpul ultimei vizite, le-a spus Mercedes. Veți fi liniștite și rezervate tot timpul și vreau să stați departe de Annabelle Peyton și de fata cealaltă...

- Evie Jenner. Iar pe Annabelle o cheamă acum Hunt, mamă.
- Annabelle s-a căsătorit cu cel mai bun prieten al lui Westcliff. Mi s-ar fi părut un motiv excelent să continuăm să ne vedem cu ea, mamă.

-Mă mai gândesc. Mercedes le-a privit pe amîndouă cu suspiciune. Pînă atunci trageți un pui de somn. Să nu aud nici un sunet. Ați înțeles?

- Da, mamă, au răspuns ele în cor.

Ușa s-a închis și cheia s-a răsucit ferm în broască. Fetele s-au privit zîmbind.

- Bine că nu a aflat de jocul de baseball, a spus Lillian.

- Eram moarte deja, a încuviințat grav Daisy.

Lillian a luat un ac de păr dintr-o cutie aflată pe măsuta de toaletă și s-a apropiat de ușă.

- Ce păcat că se necăjește din nimic!

- Ca atunci cînd am dat drumul unui porc în salonul doamnei Astor.

Lillian a îngenunchat în fața ușii și a început să răsucescă acul de păr în încuietorie.

- Știi? Eu m-am întrebât întotdeauna de ce mama nu a apreciat tot ce am făcut pentru ea. Trebuia să facem *ceva* ca doamna Astor să n-o mai invite pe mama la petrecerile ei. Lillian a răsucit acul de păr cu mișcări de expert, încuietoria s-a deschis iar ea a privit-o pe Daisy cu un zîmbet triumfător:

- Cred că e cel mai bun timp al meu.

Sora ei mai mică, însă, nu i-a întors zîmbetul.

- Lillian... Dacă chiar îți găsești un soț... totul se va schimba. Tu te vei schimba. Și atunci adio aventuri. Voi ră- mîne singură.

- Nu fi prostuță, s-a încruntat Lillian. Nu am de gînd să mă schimb iar tu nu vei rămîne singură.

- Va trebui să îți ascuți soțul. Iar acesta nu-ți va da voie să mai faci năzbîtii cu mine.

- Nu, nu, nu... Lillian s-a ridicat în picioare și a dat din mîna cu un gest hotărît. Nu am de gînd să îmi iau un asemenea gen de soț. Mă voi mărita cu un bărbat care fie nu va observa, fie nu-i va păsa ce anume fac. Un bărbat așa ca tata.

- Un bărbat ca tata nu pare să o fi făcut fericită pe mama, a spus Daisy. Mă întreb dacă au fost vreodată îndrăgostiți unul de celălalt.

Lillian s-a sprijinit de ușă și s-a încruntat gîndindu-se la această întrebare. Nu se mîi întrebese pînă atunci dacă părinții lor se căsătoriseră din dragoste. Dar nu credea să fi fost așa. Se neglijau unul pe celălalt, erau doi parteneri care se certau foarte rar, nu se îmbrățișau niciodată și își vorbeau rareori. Cu toate acestea, însă, între ei nu era nici urmă de amărăciune. Erau indiferenți unul față de celălalt, fără dorința de a-l face fericit pe celălalt.

- Dragostea există doar în romane, a spus Lillian în- cercînd să pară cinică. A deschis încet ușa și s-a uitat de- a lungul coridorului după care s-a întors spre Daisy. Nu e nimeni. Ieșim pe ușa servitorilor.

- Da. Și vreau să mergem în pădure.

- De ce în pădure?

- Nu-ți amintești că Annabelle mi-a cerut o favoare?

Lillian a privit-o o clipă, fără să pară să înțeleagă, după care a dat ochii peste cap.

- Dumnezeule, Daisy, chiar nu ai altceva mai bun de făcut? E ridicol.

Sora ei a privit-o cu un aer de atotcunoscătoare.

- Nu vrei pentru că știi că este spre binele lui Westcliff.

- Nu este spre binele nimănui, i-a răspuns Lillian exasperată. Este doar o prostie.

Daisy o privea hotărîtă.

-Am de gînd să găsesc fîntînă dorințelor și să fac ce mi- a cerut Annabelle. Poți să niă însoțești dacă vrei sau poți să faci altceva de una singură. Dar, după cît am așteptat în parfumeria aceea prăfuită, cred că îmi datorezi măcar atîta...

- Bine, bine, a mormăit Lillian. Vin cu tine. Altfel n-o s-o găsești niciodată și o să te rătăcești prin pădure. A privit din nou de-a lungul holului să se convingă că era gol și a ieșit prima, îndreptîndu-se spre ușa servitorilor. Mergeau amîndouă pe vîrfuri, așa cum o mai făcuseră de nenumărate ori, fără să scoată vreun sunet.

Deși Lillian nu-l plăcea pe proprietarul lui Stony Cross Park, trebuia să recunoască că era un

domeniu splendid. Casa era o fortăreață plină de grație din piatră de culoarea mierii, avînd în colțuri patru turnuri care se înălțau spre cer. Avea vedere spre râul Itchen și era înconjurată de grădini terasate și livezi care se întindeau alături de păduri, pe două sute de acri. Cincisprezece generații ale familiei Westcliff locuiseră aici, lucru pe care ți-l spunea imediat orice servitor. Iar averea lordului Westcliff era greu de estimat. Printre proprietățile lui se numărau două castele, cinci case și o vilă pe Tamisa. Dar Stony Cross Park rămî- nea fără îndoială bijuteria coroanei familiei Marsden. Cele două surori au ieșit încet, pornind de-a lungul unui gard din tisă care le adăpostea de privirile curioase. Au ajuns în pădurea cu stejari și cedri bătrîni, printre ramurile cărora se strecurau razele soarelui.

Daisy și-a ridicat mîinile spre cer și a exclamat:

- Doamne, ador locul acesta.

- Da, merge, a spus morocănoasă Lillian, deși trebuia să recunoască că nu mai văzuse un loc atît de frumos în toată Anglia, acum, la început de toamnă.

- Aproape că merită să te măriți cu Westcliff doar ca să fii stăpîna lui Stony Cross Park, nu crezi?

Lillian a ridicat din sprîncene.

- Și să trebuiască să-i suport toate aerele și să-i ascult orice comandă? Și- a strîmbat nasul de dezgust.

- Annabelle spune că lordul Westcliff e mai drăguț decît credea ea la început.

- Ar *trebui* să spună asta după ce s-a întîmplat acum cîteva săptămîni.

Cele două surori au tăcut gîndindu-se la evenimentele dramatice petrecute recent. În timp ce Annabelle și soțul ei, Simon Hunt, se aflau în turnătoria al cărei proprietari erau împreună cu Westcliff, avusese loc o explozie. Westcliff intrase în clădirea în flăcări, cu misiunea aproape sinucigașă de a-i salva și îi scosese pe amîndoi afară, în viață. Era de înțeles ca Annabelle să-l vadă pe Westcliff într-o lumină eroică și să spună că aroganța lui era de-a dreptul suportabilă. Lillian comentase atunci că, probabil, Annabelle încă mai suferea de pe urma inhalării fumului.

- Cred că îi datorăm recunoștință lordului, a spus Daisy sărînd peste un buștean. La urma urmei, i-a salvat viața lui Annabelle, iar noi nu avem chiar atît de multe prietene.

- A fost o întîmplare, a spus Lillian morocănoasă. Singurul motiv pentru care Westcliff și-a riscat viața a fost ca să nu-și piardă partenerul de afaceri.

- Lillian! Daisy, care era înaintea ei cu cîteva pași, s-a întors surprinsă. Nu îți stă în fire să fii atît de cinică, pentru numele lui Dumnezeu. A intrat în clădirea în flăcări să ne salveze prietena și pe soțul ei. Ce altceva ar trebui să mai facă pentru a te impresiona?

- Sînt sigură că Westcliff nici nu se gîndește să mă impresioneze pe mine, a spus Lillian. Îl disprețuiesc pentru că și el mă disprețuiește la rîndul lui. Se consideră superior mie în toate domeniile: moral, social și intelectual. Oh, cît aș vrea să îl readuc cu picioarele pe pămînt.

Și-au continuat în tăcere plimbarea, iar Daisy se apleca din cînd în cînd să culeagă violete de pe marginea cărării.

- Te-ai gîndit vreodată să încerci să fii drăguță cu Westcliff? i-a șoptit ea. Poate că te va surprinde și îți va răspunde în consecință, a adăugat ea prinzîndu-și cîteva violete în păr.

Lillian a clătinat din cap.

- Nu cred. Probabil că îmi va răspunde tăios și va fi foarte încîntat de el însuși.

- Cred că ești prea... a început Daisy după care a făcut o pauză ascultînd cu atenție. Se aude zgomotul apei. Rîntîna trebuie să fie aproape.

- Slavă Domnului, i-a spus Lillian și și-a urmat sora mai mică, care sărea zglobie pe pajiștea plină de ochiul bouului și sînzienne aurii. Lillian a încetinit pasul și a inspirat adînc. Aproape de ele se întindea o mare de flori galbene de sunătoare. j

La începutul verii, cînd cele patru prietene veniseră la j fîntîna dorințelor, fiecare aruncase cîte un ac în adîncurile ei, așa cum spunea tradiția. Atunci, Daisy își pusese o dorință misterioasă legată de Annabelle care se îndeplinise mai tîrziu.

- Uite-o, a spus Daisy scoțînd din buzunar o bucată de metal de grosimea unui ac. Era așchia pe care Annabelle

o scosese din umărul lui Westcliff, după explozie. Chiar și ■ Lillian, care nu îl simpatiza deloc pe

Westcliff, a clipit j văzînd cît de ascuțită era bucata de metal. Annabelle mi-a spus s-o arunc în fîntînă și să-mi pun aceeași dorință pentru Westcliff ca aceea pe care am pus-o pentru ea.

- Și care a fost această dorință? a întreat-o Ullian. Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu e evident, draga mea? Mi-arti dorit ca Annabelle să se mărite cu cineva care să o iubească cu adevărat.

- Aha. Se gîndea ia tot ceea ce știa despre căsnicia lui Annabelle, la cît de apropiați erau cei doi. Dorința părea să se fi îndeplinit. S-a dat un pas înapoi să privească ritualul.

- Trebuie să stai aici, lîngă mine, a protestat sora ei. Spiritul fîntînii va fi mai dispus să îndeplinească dorința dacă ne concentrăm amîndouă. Lillian a izbucnit în rîs.

- Doar nu crezi că există un spirit al fîntînii. Cînd ai devenit atît de superstițioasă?

- Spuse cea care tocmai a cumpărat o sticluță de parfum magic.

- Nu am crezut niciodată că ar fi magic. Mi-a plăcut doar mirosul.

- De ce să nu credem? a întreat-o jucăuș Daisy. Ce este rău în asta? Eu una refuz să cred că noi trecem prin viață fără ca ceva magic să ni se întîmple. Haide, vino să ne punem o dorință pentru Westcliff. Măcar atît să facem și noi după ce a salvat-o pe draga de Annabelle din incendiu.

- Bine, bine. Stau lîngă tine, dar numai ca să am grijă să nu cazi în fîntînă. S-a apropiat de sora ei și a cuprins-o de umeri privind spre apa tulbure.

Daisy a închis strîns ochii.

- Eu îmi pun dorința din adîncul inimii. Și tu Lillian?

- Da, a șoptit Lillian, deși nu era foarte convinsă că Westcliff avea să-și găsească vreodată adevărata iubire. Dorința ei era, mai degrabă: *sper ca Westcliff să-și găsească o femeie care să îl aducă cu picioarele pe pămînt.*

Daisy a aruncat așchia de metal în fîntînă, iar aceasta s-a scufundat imediat. Și-a frecat mîinile satisfăcută și s-a întors cu spatele la fîntînă.

- Gata, a spus zîmbitoare. De-abia aștept să văd care va fi aleasa lui Westcliff.

- Oficine ar fi ea, îi plîng de milă, a răspuns Lillian.

- Ne întoarcem? a întreat-o Daisy făcîndu-i semn cu capul spre conac.

Pe drumul de întoarcere și-au pus la punct strategia. Aveau nevoie disperată de cineva care să le permită accesul în cercurile înalte ale societății britanice... Și nu de oricine. Cineva puternic și influent, recunoscut de toată lumea. Cineva acceptat de toți ceilalți nobili. După părerea lui Annabelle, cea mai în măsură era contesa de Westcliff, mama lui Marcus.

Contesa, o pasionată a călătoriilor pe continent, își făcea rareori apariția în societate. Chiar și atunci cînd se afla la Stony Cross Manor se amesteca foarte rar cu oaspeții pentru că nu agrea invitații fiului ei care nu făceau parte din aristocrație. Nici una dintre cele două surori Bowman nu o cunoscuse pe contesă, dar auziseră multe despre ea. Dacă era să se ia după zvonuri, contesa era un dragon bătrîn, care îi disprețuia pe străini și mai ales pe cei veniți din America.

- Nii înțeleg cum de Annabelle crede că noi avem șanse să o convingem pe contesă să ne prezinte, a spus Daisy lovind cu piciorul o pietricică de pe cărare. N-o să facă așa ceva de bună voie, asta e sigur.

- O s-o facă doar dacă o să i-o ceară Westcliff. Se pare că este singurul care o poate convinge. Annabelle mi-a spus că ea nu a fost de acord cu căsătoria lui lady Olivia și că a refuzat să participe la ceremonie. Westcliff a obligat-o să vină, știind că altfel sora lui ar fi suferit.

- Adevărat? Daisy a privit-o curioasă. Mă întreb cum de a reușit.

- El este stăpînul casei. În America, femeia este cea care stabilește regulile într-un cămin, dar în Anglia totul se învîrte în jurul bărbatului,

- Nu-mi place chestia asta.

- Da, știi. Lillian a făcut o pauză înainte de a adăuga: din cîte mi-a spus Annabelle soțului englez trebuie să își dea acordul în privința meniurilor, a aranjării mobilei, a culorii perdelelor...

- Și Hunt face la fel?

- Păi nu, dar el nu e nobil. Este un bărbat care are o profesie, iar oamenii de afaceri nu prea au timp pentru așa ceva. Nobilii, însă, au timp suficient să examineze tot ce se întîmplă într-o casă.

Daisy o privea îngîndurată pe Lillian.

- Mă întreb... de ce vrem noi atât de mult să ne căsătorim cu un nobil, să locuim într-o casă imensă, încărcată, să mâncăm mâncare englezească și să încercăm să dăm instrucțiuni unor servitori care nu au nici cel mai mic respect pentru noi.

- Pentru că asta vrea mama, i-a răspuns sec Lillian. Și pentru că nimeni din New York nu ne va cere vreodată de neveste.

Din nefericire pentru ele, în înalta societate din New York bărbații cu avere de dată recentă se căsătoreau cu ușurință. Moștenitoarele bogate, însă, nu erau dorite nici de cei proveniți din familiile bune și rric de noii îmbogățiți. De aceea singura soluție era să își caute soți în Europa, acolo unde bărbații de viță nobilă aveau nevoie de soții bogate.

Daisy a întrebat-o cu ironie:

- Și dacă nu ne va cere nimeni nici aci?

- Vom deveni două fete bătrâne care străbat Europa în lung și-n lat.

Daisy a râs la gândul acesta și și-a dat părul pe spate. Era de neconceput ca fetele de, vârsta lor să iasă fără pălărie, și cu atât mai mult să fie cu părul desfăcut. Dar ambele surori Bowman aveau un păr atât de des încît era un adevărat chin să și-l ridice și să-l prindă în coafuri complicate, atât de la modă. Aveau nevoie fiecare de cel puțin trei rînduri de ace de păr, iar pe Lillian pur și simplu o durea pielea capului în fiecare seară după ce încerca să își facă părul să arate prezentabil. O invidiasse de nenumărate ori pe Annabelle al cărei păr mătăsos părea să se comporte exact așa cum își dorea ea.

- Cum să-l determinăm pe Westcliff să-și convingă mama să ne prezinte? a întrebat-o Daisy.

- N-am nici cea mai mică idee, a recunoscut Lillian. Annabelle a încercat să-l convingă pe Hunt să-l roage, în numele nostru, dar el a refuzat, pe motiv că ar abuza de prietenia lor.

- Trebuie să-l convingem într-un fel sau altul pe Westcliff, a murmurat Daisy. Să-l păcălim sau să-l șantajăm.

- Poți șantaja un om doar dacă a făcut ceva rușinos, ceva ce încearcă să ascundă. Mă îndoiesc că bătrînul Westcliff cel plicticos a făcut ceva care să merite o urmă de șantaj.

Daisy a chicotit auzind descrierea.

- Nu e deloc plicticos și nici chiar atât de bătrîn!

- Mama spune că are cel puțin treizeci și cinci de ani. E cam bătrîn, nu ți se pare?

- Cunosc suficienți bărbați de douăzeci de ani care nu sînt atât de în formă ca el.

Ca de fiecare dată cînd discuția îl avea ca subiect pe Westcliff, Lillian se simțea provocată fără își dea seama de ce. A ridicat indiferentă din umeri.

În timp ce se apropiau de casă au auzit cîteva strigăte de bucurie, urmate de rîsete. Păreau niște copii la joacă.

- Ce să fie? a întrebat Lillian uitîndu-se în direcția grajdurilor.

- Nu știu, dar se pare că cineva se distrează de minune. Hai să mergem să vedem.

- Nu avem prea mult timp la dispoziție, a avertizat-o Lillian. Dacă descoperă mama că am plecat.

- Nu durează mult. Hai, Lillian, te rog.

S-au auzit alte rîsete, în contrast cu pacea din jurul lor. Pe Lillian a învins-o curiozitatea. *

- Să vedem cine ajunge prima, a spus și a luat-o ia fugă.

Daisy și-a ridicat fusta și a pornit după ea. Deși avea picioarele mai scurte decît Lillian era ușoară și agilă ca un spiriduș, așa că a ajuns-o din urmă pe Lillian. Răsuflînd greu în urma efortului, Lillian a ocolit gardul și a văzut un grup de cinci băieți între doisprezece și șaisprezece ani. care se jucau. După haine se vedea că erau grăjdari. își lăsasera ghetetele deoparte și alergau desculți.

- Ai văzut? a întrebat-o Daisy.

Lillian l-a văzut pe unul dintre băieți care agita o bîta prin aer și a râs încîntată.

- Joacă baseball.

Își aducea aminte cu nostalgie de picnicul urmat de jocul de baseball. Chiar l-a recunoscut pe unul dintre jucători, cel care îi împrumutase bîta cu două luni în urmă.

- Crezi că ne lasă și pe noi să jucăm? a întrebat Daisy plină de speranță. Doar cîteva minute?

- Nu vād de ce nu. De la băiatul acela roșcat am

împrumutat eu mai demult bâta. Cred că îl cheamă Arthur.

Chiar în clipa aceea mingea s-a îndreptat spre Lillian care a prins-o și a aruncat-o mai departe spre celălalt băiat, care stătea la prima bază. Acesta o privea surprins. Când și ceilalți băieți și-au dat seama de prezența fetelor s-au oprit.

Lillian a înaintat căutându-l din priviri pe băiatul roșcat:

- Arthur? Ți amintești de mine? Am fost aici și în iunie și ne-ai împrumutat bâta.

- Ah, da, domnișoara...

- Bowman. Lillian a făcut un gest spre Daisy. Iar ea este sora mea. Ne întrebam... ne lăsați și pe noi să jucăm? Doar puțin?

Au urmat câteva clipe de liniște. Lillian înțelegea că să joci alături de grăjdari era cu totul altceva decât să împrumuți de la ei bâta de baseball.

- Nu jucăm rău deloc, a spus ea. Lă New York jucăm destul de des. Dacă vă temeți că vă vom încetini cumva partida...

- Nu e vorba despre asta, domnișoară Bowman, a protestat Arthur cu fața roșie precum părul. Numai că... doamnele așa ca voi... Noi sîhîem servitori.

- Dar sînteți în timpul vostru liber, nu-i așa?

Băiatul a dat din cap.

- Și noi la fel, a spus Lillian. E un joc nevinovat de baseball. Hai, iăsați-ne și pe noi. Nu spunem la nimeni.

- Arată-le cum știi să arunci, i-a spus Daisy printre dinți.

Lillian i-a făcut pe plac.

- Nu vreți să vă arăt cum aruncă americanii?

Le stîmise curiozitatea și, totuși, Arthur a spus:

- Dacă vă vede cineva jucînd baseball lîngă grăjduri noi o să fim de vină și...

- În nici un caz, a răspuns Lillian. Ți promitem că ne asumăm întreaga responsabilitate dacă ne vede cineva. Vom spune că nu v-am dat de ales.

Deși băieții le priveau cu scepticism Lillian și Daisy s-au rugat de ei pînă cînd li s-a dat voie, în sfîrșit, să participe la joc. Lillian a luat mingea uzată din piele și a luat poziția de aruncare. Și-a lăsat toată greutatea pe piciorul stîng și a aruncat rapid mingea care a aterizat cu zgomot în mînușa celui aflat la prindere. Imediat s-au făcut auzite câteva fluierături admirative.

- Zău că nu e deloc o aruncare rea pentru o fată, a comentat Arthur. E rîndul tău să lovești. Să vedem dacă ești la fel de bună ca la aruncări.

- Nu prea, le-a spus imediat Daisy,

Era adevărat, din nefericire. Deși era pricepută la aruncări, Lillian nu știa să lovească. A făcut ochii mici, așteptînd ca mingea să se apropie și a lovit cît de tare a putut. Spre marea ei dezamăgire mingea a ricoșat pe deasupra capului celui aflat la prindere. Înainte să plece în urmărirea ei, mingea a fost deturnată de o mîină nevăzută. Uimită, Lillian a văzut cum Arthur a pălit brusc, așa că s-a întors să vadă cine era în spatele ei.

Acolo, sprijinit nonșalant de gard, era nimeni altul decît Marcus, lordul Wescliff.

CAPITOLUL 3

Înjurînd printre dinți, Lillian i-a aruncat o privire neier- / tătoare. El i-a răspuns ridicînd ironic o sprinceană. Deșf era îmbrăcat formal, cu o haină de călărie din tweed, avea cămașa desfăcută la gît. În timpul precedentelor lor întîlniri el fusese întotdeauna îmbrăcat impecabil și foarte îngrijit. Acum, însă, avea părul răvășit de vînt și era nebărbierit. În mod straniu, la vederea lui Lillian a simțit un fior de plăcere și o slăbiciune a genunchilor care îi fusese străină pînă atunci.

Deși nu-l plăcea, Lillian trebuia să recunoască faptul că Westcliff era un bărbat extrem de atrăgător. Trăsăturile lui, adesea aspre, dădeau chipului lui o poezie neșlefuită care făcea ca frumusețea clasică să pălească. Puțini bărbați posedau această virilitate adîncă, o forță a caracterului mult prea puternică pentru a fi trecută cu vederea. Nu numai că se simțea confortabil într-o poziție de forță ci era evident că își putea asuma rolul de lider.

Westcliff a privit-o din cap pînă în picioare, fără să treacă cu vederea conturul sînilor ei. Lillian i-a susținut privirea întrebîndu-se dacă ei se pregătea, oare, să le dojenească pentru că

îndrăzniseră să joace baseball cu băieții de la grajduri.

Privind-o în ochi, Westcliff s-a îndepărtat de gard și s-a apropiat încet de ele.

Lillian a rămas pe poziții. Era o femeie înaltă dar el o depășea cu cel puțin zece centimetri.

- Ar trebui să bagi coatele înăuntru, i-a spus cu o voce adâncă. Lillian se așteptase la critici, așa că a fost luată pe nepregătite.

- Poftim?

El și-a coborât privirea spre bîta pe care o ținea strîns în mîna dreaptă. /

- Lipeșt^coatele de corp. Așa controlezi mai bine bîta.

- Există ceva la care să nu te pricepi?

El a privi-o amuzat, pîrînd că se gîndește adînc la întrebare.

- Nu știu să fluier, i-a spus într-un final. Și nu știu să țintesc la trebuchet. În afară de asta, însă...

- Ce este un trebuchet? a întreat Lillian. Și cum adică nu știi să fluieri? Oricine poate să fluiere.

Westcliff și-a țuguiat buzele și a suflat fără să scoată vreun sunet. Stăteau atît de aproape încît Lillian i-a simțit respirația pe frunte.

- Vezi? Nimic. Am încercat ani la rînd.

Amuzată, Lillian se gîdea să îl sfătuiască să sufle cu mai multă forță și să apese cu vîrfurile limbii dinții de sus... Dar i se părea imposibil să rostească cuvîntul limbă în prezența lui Westcliff. Așa că s-a mulțumit să-l privească, tresărînd atunci cînd el a prins-o de umeri și a întors-o cu fața spre Arthur. Băiatul stătea la cîțiva metri depărtare și-i privea cu uimire amestecată cu teamă.

Gîndindu-se că Westcliff se pregătea să îi certe pe băieți, Lillian a spus stînjenită:

- Arthur și ceilalți... nu e vina lor... Eu i-am obligat să ne primească...

- Sînt absolut convins, i-a spus Westcliff peste umăr.

Probabil că nu le-ai dat nici cea mai mică șansă să te refuze. 'V.

- Deci nu ai de gînd să îi pedepsești?

- Pentru că joacă baseball în timpul lor liber? Nicidecum. Westcliff și-a scos haina și-a aruncat-o la pîmînt. S-a întors spre băiatul care stătea la prindere și i-a spus:

- Jim, fii băiat bun și ajută-ne cu cîteva mingi.

- Da, domnule!

Băiatul a alergat într-un suflet spre locul liber din spatele bazei.

- Ce faci? l-a întreat Lillian pe Westcliff care venise în spatele ei.

- Te învăț cum să lovești, i-a răspuns el. Ridică bîta, domnișoară Bowman.

Ea l-a privit sceptic iar el i-a zîmbit provocator.

- Va fi interesant a murmurat Lillian. Și-a ocupat poziția și s-a uitat în direcția lui Daisy, care se îmbujorase toată, încercînd să nu izbucnească în rîs. Știu foarte bine să lovesc, a mormăit Lillian conștientă de trupul lui aflat în spatele ei. A făcut ochii mari cînd el a cuprins-o de coate, corectîndu-i poziția.

- Desfă-ți mai mult picioarele, i-a spus Westcliff. Și distribuie-ți greutatea în mod egal. Așa e bine. Acum lipește-ți mîinile de corp. E cam prea mare bîta pentru tine, așa că trebuie să o apuci ceva mai de sus,

- Mie îmi place să o țin de la bază.

- E prea lungă pentru tine, a insistat el. De aceea nu-ți reușesc loviturile.

- Mie îmi plac bîtele lungi, a protestat Lillian, în timp ce el îi potrivea mîna pe bîta. Cu cît mai lungă, cu atît mai bine.

Westcliff nu și-a schimbat expresia, deși ochii îi rîdeau.

- Ce ți se pare amuzant? l-a întreat ea.

- Nu, nimic, i-a spus Westcliff și a întors-o în direcția celui care arunca. Nu uita de poziția coatelor. Și nu-f lăsa încheieturile moi... Nu... nu așa. S-a aplecat peste ea și și-a pus mîinile peste mîiniile ei, arătîndu-i traiectoria bîtei. Buzele lui erau lipite de urechea ei. Simți diferența? Încearcă din nou. Nu e mai bine așa?

Inima lui Lillian începuse să bată cu repeziciune. Nu se mai simțise niciodată așa în îmbrățișarea unui bărbat.

- încă o dată, i-a spus Westcliff, iar degetele i s-au încleștat pe mîiniile ei. Cînd brațele li s-au

aliniat ea i-a simțit bicepsii puternici. Prezența lui o copleșea. Se simțea amenințată, și nu numai fizic. Plămîinii parcă stăteau să-i explodeze. A expirat lung.

Westcliff s-a dat înapoi și a privit-o cu atenție, încruntat. Părea să vrea să-i spună ceva dar a renunțat, l-a făcut un semn din cap să reia jocul, la bătaie. El s-a dus la prindere și i-a strigat lui Arthur.

- Începi cu cîteva mai ușoare.

Arthur a dat din cap. Teama de pe chip i se risipise.

- Da, domnule.

A aruncat relaxat, drept înaintea. Lillian s-a concentrat și a strîns bine bîta. Spre dezamăgirea ei a ratat complet mingea.

- M-a ajutat tare mult sfatul tău, i-a spus ea ironic lui Westcliff, privindu-l cu subînțeleș.

- Coatele, i-a reamintit el și i-a aruncat mingea lui Arthur. Mai încearcă o dată.

Lillian a oftat, a ridicat bîta și și-a reluat poziția. Arthur și-a luat avînt și a aruncat din nou.

Strîngînd din dinți, ea a rotit puțin mîna, găsind unghiul potrivit și a lovit mingea cu o plăcere aproape viscerală. Cu un zgomot sec, mingea a fost catapultată înalt, prin aer, pe deasupra capului lui Arthur, departe de jucătorii din spate. A scos un strigăt de triumf, a dat drumul bîtei și a început să alerge spre prima bază, pe care a ocolit-o și s-a îndreptat spre a doua. Cu coada ochiului a văzut-o pe Daisy ridicînd mingea și aruncîndu-i-o celui mai apropiat băiat. A accelerat ritmul și a ocolit și cea de a treia bază, în timp ce mingea îi era aruncată lui Arthur.

Nu-i venea să creadă. Westcliff era la ultima bază, cu mîinile ridicate, gata să prindă mingea. Cum putea să-i facă una ca asta? îi arătase cum să lovească mingea iar acum tot el căuta să o scoată din joc?

- Dă-te din calea mea! a strigat Lillian, alergînd țintit spre bază, hotărîta să o atingă înainte ca el să prindă mingea. N-am de gînd să mă opresc.

- Te opresc eu! a asigurat-o Westcliff, sigur pe el. Arunc-o, Arthur!

^Aveasă treacă prin el, dacă era nevoie. Lillian a scos un strigăt de războinic și s-a izbit de el exact în clipa în care degetele i se încheștau pe minge.

Ar fi putut să-și recapete echilibrul dar a ales să nu o facă și s-a prăbușit pe spate pe pămîntul moale, cu Lillian deasupra lui, îngropat în fustele ei. Un nor bej de praf i-a învăluit. Lillian a ridicat capul și a privit în jos, spre el. La început a crezut că se sufoca dar și-a dat seama imediat că se îneca de rîs.

- Ai trișat, l-a acuzat ea făcîndu-l să izbucnească în rîs. Nu aveai voie... să stai în fața... ești un trișor împuțit.

Gîfîind încă, Westcliff i-a întins mingea cu reverența unui curator de muzeu care îi înmîna un obiect neprețuit.

Lillian a luat mingea și-a aruncat-o cît acolo.

- N-a fost afară, i-a spus ea împungîndu-l cu degetul în piept. A fost în teren, da?

Arthur s-a apropiat spunînd:

- De fapt, domnișoară...

= ~ Să nu contrazici niciodată o doamnă, Arthur, l-a întrerupt Westcliff.

- Am înțeleș, domnule.

- Sînt și doamne pe aici? a întrebat Daisy veselă. Eu nu văd nici una.

Westcliff și-a ridicat privirile spre Lillian continuînd să zîmbească. Avea părul răvășit iar ochii îi străluceau. Toată fațadă de aristocrat rasat dispăruse. Și Lillian a simțit că se topește pe dinăuntru.

- Ce este un trebuchet? l-a întrebat ea.

- O catapultă. Am un prieten care este foarte interesat de armele medievale. El... Westcliff a ezitat simțînd uft nou vâl de tensiune prin tot corpul din cauza apropierii de ea. A construit de curînd un trebuchet după un desen vechi... iar eu m-am oferit să-l ajut.

Lillian nu l-ar fi crezut vreodată pe Westcliff în stare de asemenea copilării.

- Și a funcționat? l-a întrebat ea.

- Cred că da, dacă îl întrebi pe proprietarul zidului pe care l-am demolat. A inspirat adînc atunci cînd ea s-a tras de lîngă el și a rămas jos, pe pămînt, chiar după ce ea s-a ridicat.

Lillian a început să-și scuture rochia, încercînd să înlătore prafu, lucru care s-a dovedit imposibil.

- Doamne, i-a șoptit ea lui Daisy, a cărei rochie era și ea murdară, dar nu într-atît. Ce explicații putem da? O să o rog pe una dintre servitoare să le ducă pe furiș la spălat înainte ca mama să-și dea seama. Și să știi că e ora la care ar fi trebuit să ne trezim din somn.

- Trebuie să ne grăbim, a spus Lillian, privind spre Westcliff, care își îmbrăcase la loc haina. Dacă te întreabă cineva... nu ne-ai văzut... nu-i așa?

- Eu nu mint niciodată, a spus el, iar Lillian a oftat exasperată.

- Poți măcar să te abții să dai informații, dacă nu îți sînt cerute?

- Bănuiesc că da.

- Ești de mare ajutor, a spus Lillian pe un ton care a sugerat exact contrariul. Mulțumim, domnule. Acum te rog să ne scuzi. Trebuie să fugim. La propriu.

- Urmați-mă. Știu eu o scurtătură, s-a oferit Westcliff. O luăm prin grădină și intrăm pe ușa servitorilor, pe lângă bucătărie.

Cele două surori s-au privit și au dat din cap la unison. Au pornit în urma lui făcîndu-le semne de rămas bun lui Arthur și prietenilor acestuia.

Marcus le conducea pe surorile Bowman prin grădină, deranjat de faptul că Lillian mergea umăr la umăr cu el. Nu părea să fie în stare să meargă măcar cu un pas în urma lui. Se uita la ea cu coada ochiului, conștient de felul în care i se mișcau picioarele sub fusta subțire de muselină.

Reflecta în tăcere la reacția lui inexplicabilă din timpul jocului. O privise cum trăia jocul, cu plăcere, cu o energie și un entuziasm care rivalizau cu ale lui. Nu era ceva obișnuit la o tînără femeie să dea dovadă de atîta robustețe. Ar fi trebuit să se arate timidă și retrasă. El nu o putuse ignora și înainte să își dea seama ce se întîmpla cu el se trezise că participa la joc.

Văzînd-o atît de îmbujorată și fericită trăise un val de senzații pe care nu le mai cunoscuse pînă atunci. Era mai drăguță decît își amintea el, iar în clipa în care se așezase în spatele ei și o învăța cum să lovească, cu trupul lipit de al ei, simțise dorința instinctuală să o ducă într-un loc retras, să-i ridice fusta și să... A privit-o din nou pe Lillian. Era plină de praf, cu părul răvășit, dar nu-și putea lua gîndul de la felul în care se simțise atunci cînd căzuseră amîndoi la pămînt. Era foarte ușoară, în ciuda înălțimii ei. O față slăbuță, fără forme. Nu era deloc genul lui. Cu toate acestea, însă, ar fi vrut să o cuprindă de falie, să-și lipească coapsele de ale ei și...

- Pe aici, a spus într-un suflet făcîndu-le semn să stea la adăpostul gardului și al zidurilor care le fereau de privirile celor din casă.

- Ești sigur că asta este scurtătura? l-a întrebat Lillian. Cred că pe partea cealaltă am fi ajuns mult mai repede.

Marcus a privit-o cu răceală, neobișnuit să-i fie puse la îndoială vorbele.

- Îmi cunosc grădinile, domnișoară Bowman.

- Nu te supăra pe sora mea, lord Westcliff, s-a auzit vocea lui Daisy din spate. E îngrijorată să nu fim prinse de mama. Ar fi trebuit să dormim la ora asta. Mama ne-a încuiat în cameră și...

- Daisy, a întrerupt-o Lillian. Lordul Westcliff nu vrea să afle toate amănuntele.

- Din contră, a spus Marcus. Mă interesează cum ați reușit să scăpați. Pe fereastră?

- Nu. Am descuiat ușa cu un ac de păr, i-a răspuns Lillian.

- Ați învățat la școală? a întrebat-o ironic Marcus.

- Nu, nu la școală, a răspuns Lillian. Am învățat de una singură să deschid orice încuietore. Încă de mic copil m-am trezit adesea în spatele unei uși închise.

- Ce surprinzător.

- Ca și cum tu nu ai fost pedepsit niciodată.

- De fapt, am fost disciplinat adesea. Dar am fost rareori încuiat undeva. Tata obișnuia să mă bată dacă făceam ceva rău.

- Ce brută! a spus Lillian, iar Daisy a tras-o de mîneacă.

- Nu trebuie să îi vorbești de rău pe morți, Lillian, și nu cred că lordului Westcliff îi face plăcere să audă numindu-i astfel tatăl.

- Chiar a fost o brută, a spus Marcus la fel de direct ca și Lillian.

Au ajuns !a o deschizătură în gard. Marcus le-a făcut semn fetelor să tacă, arătându-le spre partea stângă:

- Pe acolo este intrarea la bucătărie, le-a șoptit. Intrăm pe acolo, urcăm pe scara din dreapta până la etajul al doilea, iar acolo vă voi arăta holul care dă spre camera voastră.

Fetele îl priveau zîmbitoare. Chipurile lor erau atît de asemănătoare și totuși atît de diferite. Daisy avea fața rotundă și era frumoasă ca o păpușă de porțelan, în timp ce chipul lui Lillian era mai prelung, cu trăsături feline și buze pline care făceau ca inima să-i bată cu putere.

Marcus a continuat să-i privească gura în timp ce ea i- a spus:

- Mulțumim, domnule. Putem conta pe tăcerea ta?

Dacă ar fi fost un alt gen de bărbat sau dacă ar fi fost interesat de către una dintre cele două fete ar fi putut să profite de situație și să le șantajeze. A dat însă din cap, ferm.

- Puteți conta pe asta.

S-a uitat prevăzător în jur să se convingă că nu era nimeni prin preajmă și au ieșit toți trei de la adăpostul gardului de ienupăr. Din nefericire, atunci cînd au ajuns la mijlocul distanței dintre gard și ușa de la bucătărie s-a auzit zgomot de voci. Venea cineva.

Daisy a luat-o la fugă și a ajuns în pragul ușii într-o fracțiune de secundă. Lillian a adoptat o altă tactică, lipindu-se de gardul de ienupăr. Fără să aibă răgazul să se gîndească la ceea ce făcea, Marcus a urmat-o chiar în clipa în care trei sau patru persoane s-au ivit în capătul aleii. Marcus se simțea ușor ridicol pentru că se ascundea așa de oaspeții lui în propriul său domeniu, înghesuindu-se cu Lillian în adîndtura din gard. N-ar fi dorit, însă, să fie văzut așa, plin de praf, în compania... Brusc gîndurile i-au luat-o razna atunci cînd a simțit că Lillian se agăța de umerii lui, trăgîndu-l spre ea. Ea tremura... de teamă, a crezut el ia început. Așa că a luat-o în brațe, șocat de reacția lui, de instinctul de a o proteja. A descoperit însă curînd că ea rîdea pe înfundate, înăbușîndu-și hohotele de rîs în umărul lui.

Marcus i-a îndepărtat o șuviță de păr de culoarea ciocolatei care îi căzuse pe ochiul drept. S-a uitat printre crengile dese, încercînd să deslușească cine era. l-a recunoscut pe bărbatul care mergeau de-a lungul cărării, discutînd afaceri. S-a aplecat și i-a șoptit la ureche lui Lillian.

- Să nu spui nici un cuvînt. Ți-tatăl tău.

Ea a făcut ochii mari iar zîmbetul i-a înghețat pe buze.

- Oh, nu! Să nu mă găsească! O să-i spună mamei.

Marcus continua să o țină în brațe, avînd gura lipită de tîmpla ei.

- Nu au cum să ne vadă. De îndată ce se îndepărtează te duc în casă.

Ea a stat nemișcată, încercînd să ghicească ce se petrece dincolo de gardul de ienupăr și pîrînd să nu-și dea seama că se afla în îmbrățișarea lui Westcliff. Acesta o ținea strîns, respirînd lîngă tîmpla ei. Curînd a devenit conștient de parfumul ei cu o vagă tentă florală pe care îl simțise și mai devreme, cînd jucaseră baseball. A simțit bosc dorința să-i smulgă rochia și să o sărute din cap pînă în picioare. Mîna rămasă liberă îi căuta coapsa, încercînd să o aducă mai aproape de el. Da. Avea înălțimea perfectă, trupurile lor se potriveau în toate privințele. Ar fi fost atît de ușor să-i ridice rochia și să-i desfacă picioarele. O dorea în mii de feluri, deasupra lui, sub el. li simțea fiecare pîrticică a corpului prin rochia subțire. Ea s-a încordat atunci cînd l-a simțit atingîndu-i gîtul.

- Ce...? Ce faci? i-a șoptit ea.

De cealaltă parte a gardului, cei patru bărbați se opriseră, discutînd animați despre bursă, în timp ce mintea lui Marcus era ocupată cu altfel de gînduri. Și-a umezit buzele uscate cu vîrfurile limbii, și-a îndreptat capul și i-a răspuns lui Lillian care îl privea uimită.

- îmi pare rău, a spus inspirînd adînc, încercînd să-și revină. E din cauza mirosului. Ce miros e?

- Miros? Ea era și mai intrigată. Te referi la parfumul meu?

Buzele ei trandafirii păreau să fie nespuse de dulci. Parfumul ei îl invadea în valuri, trimițîndu-i prin corp dorințe aprinse. Inima îi bătea cu repeziciune, înfierbîntîndu-i sîn- gele. Nu mai putea să gîndească limpede. A închis ochii, întorcîndu-și fața de la ea, dar s-a trezit adîncîndu-i gîtul. Ea l-a împins ușor și i-a șoptit la ureche.

- Ce se întîmplă cu tine?

Marcus a clătinat din cap neajutorat.

- îmi pare rău, a spus gîfîind, deși știa ce se pregătea să facă. îmi pare rău... Gura lui s-a lipit de a ei și a început să o sărute ca și cînd viața lui depindea de asta.

CAPITOLUL 4

Era pentru prima oară cînd Lillian era sărutată fără să i se ceară permisiunea. S-a zvîrcolit în brațele lui pînă cînd Westcliff a strîns-o și mai tare lîngă el. Mirosea a praf, a cai și a apus de soare... și a încă ceva... un parfum dulce, sec, care îi amintea de fînul proaspăt cosit. Presiunea gurii ; lui a crescut, căutîndu-i cu ardoare buzele, pînă cînd acestea s-au desfăcut. Nu-și imaginase niciodată că un i sărut poate fi așa, atît de profund și de plin de nerăbdare. Se simțea vlăguită de puteri, așa că a închis ochii și s-a sprijinit de pieptul lui puternic. Westcliff a profitat imediat de slăbiciunea ei și a lipit-o mai strîns de el, desfăcîndu-i picioarele cu coapsa lui.

Limba lui se juca înăuntrul gurii ei, explorînd-o. Șocată de o asemenea intimitate, Lillian a încercat să se retragă, dar el a urmat-o, susținîndu-i capul cu ambele mîini. Stîngace, ea nu știa ce să facă cu limba, dar el a continuat j să se joace, provocîndu-i valuri de plăcere pînă cînd Lillian \ a gemut și s-a smuls din îmbrățișare.

Și-a dezlipit gura de a ei. Conștientă de prezența tatălui : ei și a însoțitorilor lui, Lillian s-a străduit să-și recapete ritmul respirației. Bărbații și-au continuat drumul fără să vadă perechea ascunsă în intrîndul din gard. Văzînd că se îndepărtau, Lillian a răsuflet ușurată. Inima îi bătea cu putere, Gura lui Westcliff aluneca ușor pe gîtul ei, înfiorînd-o.

- Ce e cu tine? i-a șoptit ea. Ai înnebunit?

- Da. Da. Gura lui i-a acoperit din nou buzele, într-un sărut copleșitor. Dă-mi gura ta... limba ta... dă-mi totul. Ești atît de dulce... Buzele tui erau fierbinți și nestăpînite, răsufletarea lui îi încălzea obraji. Buzele și bărbia o usturau din cauza bărbii lui.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Dă-mi drumul! a șoptit ea din nou, dezlipindu-și gura de a lui.

- Scuze. Doar unul... A sărutat-o din nou iar ea s-a smucit cît a putut de tare. Pieptul lui era înșă dur precum granitul.

- Dă-mi drumul, bătăranule! Smucindu-se, Lillian a reușit să se elibereze din îmbrățișare.

Au rămas privind-se unul pe altul. Abia cînd dorința a început să dispară din ochii lui și-a dat seama ce se întîmplase.

- La naiba! a șoptit el.

Lui Lillian nu-i plăcea felul în care o privea, ca și cum ar fi ținut în mîină capul Meduzei.

- Găsesc și singură drumul, i-a spus sec. Nu încerca să mă urmezi. M-ai ajutat destul pe ziua de azi. A pornit grăită pe alee, lăsîndu-l să se uite lung după ea.

Printr-un miracol dumnezeiesc, Lillian a reușit să ajungă în camera ei înainte ca mama să vină să le trezească din somnul de după-amiază. S-a strecurat pe ușa întredeschisă, a închis-o cu grijă în urma ei și a început să-și desfăcă nasturii rochiei. Daisy, care se dezbrăcase deja, s-a dus la ușă, înarmată cu un ac de păr, ca să o încuie la loc.

- De ce a durat atît? a întreat-o Daisy concentrîndu-se asupra misiunii ei. Sper că nu te-ai supărat că nu te-am așteptat. M-am grăbit să ajung și să mă spăl puțin.

- Nu, i-a răspuns Lillian distrată, dîndu-și jos rochia murdară. A aruncat-o jos, în dulap, cu grijă să nu poată fi văzută cu ușurință de cineva. Un zgomot ascuțit i-a dat semnalul: Daisy reușise să închidă la loc ușa. Cu mișcări rapide, Lillian a golit ligheanul cu apă murdară și a turnat în el apă curată. S-a spălat în grabă pe față și pe brațe și s- a șters cu un prosop curat.

Deodată s-a auzit o cheie răsucindu-se în broască. Fetele s-au privit alarmate. Din cîtiva pași au și ajuns la paturile lor și a aterizat pe saltele chiar în clipa în care mama lor intra în cameră. Din fericire pentru ele, perdelele erau trase, așa că Mercedes nu putea să observe nimic nelocului.

- Fetelor? le-a strigat, bănuitoare. E timpul să vă treziți.

Daisy s-a întins și a căscat cu zgomot.

- Mmm... Ce-am mai dormit! Mă simt atît de odihnită!

- Și eu la fel, a adăugat Lillian, cu fața ascunsă în pernă, își simțea inima bătând cu putere.

- Acum trebuie să vă faceți baie și să vă îmbrăcați în rochiile de seară. O să chem imediat servitoarea să vă pregătească baia. Daisy, tu trebuie să te îmbraci cu rochia galbenă din mătase. Iar tu, Lillian, cu cea verde cu ornamente aurii pe umeri.

- Da, mamă, au răspuns într-un glas.

Mercedes a ieșit din încăpere. Daisy s-a ridicat în capul oaselor și a privit-o curioasă pe Lillian.

- De ce a durat atât până să te întorci?

Lillian s-a rostogolit pe spate și și-a ridicat privirile spre tavan, gândindu-se la cele întâmplate în grădină. Nu-i venea să creadă că Westcliff, care se arătase mereu disprețuitor la adresa ei, se putea comporta astfel. Nu avea nici un sens. Lordul Westcliff nu-i arătase niciodată nici cea mai mică urmă de interes. De fapt era pentru prima oară că reușiseră să se comporte civilizată unul cu celălalt.

- A trebuit să stăm ascunși o vreme, s-a auzit spunând, în timp ce gândurile continuau să-i rătăcească. Tata și câțiva prieteni de-ai lui au trecut chiar pe lângă noi.

- Dumnezeu mare! S-a ridicat din pat și a privit-o pe Lillian cu îngrijorare. Te-a văzut?

- Nu.

- E bine. Daisy s-a încruntat, dându-și seama că multe rămăseseră nespuse. Westcliff a fost un adevărat gentleman. Nu ne-a trădat.

- Un gentleman, e adevărat.

- M-am distrat foarte tare când l-am văzut cum te învăța să ții bâta. Am crezut că o să-l pocnești cu ea.

- Să știi că mi-a trecut prin cap, i-a răspuns Lillian, ridicându-se la rîndul ei din pat și trăgând perdelele. Soarele după-amiezii a inundat încăperea. Westcliff profită de orice ocazie ca să-și dovedească superioritatea, nu ți se pare?

- Asta ți s-a părut că făcea? Mie mi s-a părut mai degrabă că a căutat un pretext să te țină în brațe.

Uimită de comentariul surorii ei, Lillian a privit-o cu atenție:

- Ce te face să spui una ca asta?

Daisy a ridicat din umeri.

- Ceva în felul în care te privea...

- Cum adică? a întrebat-o Lillian, cuprinsă de panică.

- Părea... știu eu... interesat.

Lillian s-a strîmbat.

- Ne disprețuim reciproc, a spus scurt. Singurul lucru care îl interesează este un posibil aranjament, o afacere cu tata. A făcut o pauză și s-a apropiat de măsuța de toaletă, acolo unde sticluța ei cu parfum strălucea în soare. A luat în palmă recipientul din cristal în formă de pară. Trebuie însă să-ți spun ceva, a început ea, ezitând. S-a întâmplat ceva între mine și Westcliff în timp ce așteptam ascunși...

- Da? Daisy o privea curioasă.

Din nefericire, Mercedes s-a întors chiar în acel moment, urmată de două servitoare. Nu mai putea continua. Era poate mai bine, pentru că astfel avea răgaz să cîntărească lucrurile. Și-a strecurat sticluța cu parfum în săculețul pe care voia să-l ia cu ea la cină, întrebându-se dacă pe Westcliff îl vrăjise într-adevăr parfumul ei. Ceva se întâmplase, ceva care îl determinase să se comporte atât de straniu. Dacă era să judece după expresia fii, Westcliff fusese el însuși șocat de ceea ce făcuse.

Singurul lucru logic care rămânea de făcut era să testeze parfumul. Să-î pună la treabă, cu alte cuvinte. S-a gândit imediat la prietenele ei, care* se vor arăta cu siguranță dornice să facă un experiment-două.

Cele patru prietene se cunoscuseră în urmă cu un an. Stăteau pe margine la toate balurile. Privind retrospectiv, Lillian nu înțelegea de ce durase atât până să se împrietenească. Poate pentru că Annabelle era atât de frumoasă, cu părul de culoarea mierii și ochi albaștri, strălucitori. Era greu de imaginat că o asemenea zeiță putea să accepte prietenia unor muritoare. Pe de altă parte, Evangeline Jenner era foarte timidă și se bîlbîia adesea, făcînd orice discuție incredibil de dificilă.

Cînd au înțeles în sfîrșit că nu puteau să-și schimbe singure statutul de fete rămase nemăritate

și-au unit forțele. Au jurat să se ajute una pe alta în găsirea unui soț, începînd cu Annabelle. Eforturile lor au avut succes, iar Annabelle s-a căsătorit cu Simon Hunt. E adevărat că nu era nobilul pe care sperau să-l atragă în cursă, dar trebuia să recunoască: Annabelle făcuse alegerea potrivită. Acum urma ea, în ordinea vârstei.

Cele două surori s-au îmbăiat, după care au început să se îmbrace, fiecare în cîte un colț al camerei, ajutate de servitoare. Așa cum îi spusese mama, Lillian și-a pus rochia verde-pal din mătase, cu mîneci scurte, ample, al cărei corsaj era prins la umeri cu cîte o podoabă aurie. Și-a pus și corsetul pe care îl detesta, numai pentru că îi subția talia cu șase centimetri, după care s-a așezat la măsuța de toaletă, ca să fie coafată. Între timp, Daisy era supusă aceleiași torturi, numai că rochia ei era de culoareauntului.

Mama se învîrtea în jurul lor, dîndu-le sfaturi despre cum trebuiau să se comporte:

- ... Și nu uitați, fetelor: domnilor englezi nu le place ca o față să vorbească prea mult și oricum nu îi interesează părerile voastre. De aceea vreau să vă sfătuiesc să fiți docile și cît mai tăcute cu putință. Și să nu pomeniți nimic legat de vreun sport! Un gentleman vă va da impresia că îl amuză discuția despre baseball, de exemplu, însă în realitate disprețuiește fetele care abordează subiecte masculine. Dacă vă pune o întrebare trebuie să faceți în așa fel încît să-i dați ocazia să vă povestească propria experiență...

- Urmează o altă seară de excepție la Stony Cross Manor, a murmurat Lillian. Daisy a auzit-o cu siguranță, pentru că a pufnit amuzată.

- Care din voi a scos sunetul acesta? a întrebat Mercedes. Ești atentă la sfaturile mele, Daisy?

- Da, mamă. M-am sufocat, 'preț de o clipă. Cred că era corsetul prea strîns.

- Încearcă să nu mai respiri atît de adînc.

- N-ar fi mai bine să mai lărgim șireturile?

- Nu. Domnii englezi preferă femeile cu talii subțiri. - Unde rămăsesem? Ah, da.... în timpul cinei, dacă discuția...

Lillian îndura cu stoicism prelegerea mamei, convinsă că avea să o mai audă de nenumărate ori în timpul șederii lor acolo. S-a uitat în oglindă. Ideea că urma să-l revadă pe Westcliff îi dădea o stare de agitație. A închis ochii, rememorînd clipa în care el se aplecase deasupra ei.

- Scuze, domnișoară, a murmurat servitoarea, crezînd că o trăsesese de păr.

- Nu-i nimic, i-a răspuns zîmbind Lillian. Sînt obișnuită. Poți să tragi oricît de tare.

Servitoarea continua să-i ridice și să-i prindă părul, iar gîndurile lui Lillian s-au întors iar la Westcliff. Oare avea să pretindă că sărutul nu avusese loc? Sau se hotăra să discute cu ea? Era îngrozită. Și-a dat seama că trebuia să vorbească neapărat cu Annabelle, care știa mult mai multe despre Westcliff. Doar era căsătorită cu Simon Hunt, cel mai bun prieten al iui.

Exact în momentul în care ultimul ac i-a desăvîrșit coafura s-a auzit o bătaie în ușă. Daisy a alergat să deschidă, ignorînd protestele lui Mercedes, care susținea că ușa trebuia deschisă doar de una dintre servitoare. A exclamat, bucuroasă, la vederea lui Annabelle. Lillian s-a ridicat și ea și s-a repezit să o îmbrățișeze. Trecuseră cîteva zile de cînd se văzuseră ultima oară la Rutledge, hotelul din Londra unde locuiau ambele familii. Curînd, familia Hunt urma să se mute în casa cea nouă pe care și-o

construiseră în Mayfair, dar între timp fetele profitau de orice ocazie ca să se vadă. Mercedes mai obiecta cînd și cînd, îngrijorată din cauza influenței proaste pe care Annabelle o avea asupra fiicelor ei. O afirmație amuzantă, de vreme ce adevărul era tocmai pe dos.

Ca de obicei, Annabelle arăta uimitor, îmbrăcată într-o rochie de un albastru pal, din satin, strînsă pe talia subțire cu un cordon din mătase de aceeași culoare. Albastrul rochiei îi pune în valoare ochii frumoși și tenul trandafiriu.

Annabelle s-a dat un pas înapoi, să le privească pe amîndouă.

- Cum a fost drumul de la Londra? Ați avut vreo aventură pînă acum? N-ați fi avut timp, ați ajuns doar de o jumătate de zi...

- E posibil, i-a șoptit Lillian, ferindu-se de urechile mamei ei. Trebuie să stăm de vorbă.

- Fiicele mele! le-a întrerupt Mercedes pe un ton strident, dezaprobator. Nu ați terminat

pregătirile pentru serată!

- Eu sînt gata, mamă! a spus repede Daisy. Uite, chiar sînt gata! Mi-am pus chiar și mănușile!

- Iar eu mai trebuie doar să-mi iau săculețul, a adăugat Lillian, înșfăcînd geanta de culoare crem. Și eu sînt gata!

Conștientă că Mercedes nu o plăcea deloc, Annabelle a zîmbit:

- Bună seara, doamnă Bowman! Speram să le permiteți lui Daisy și Lillian să coboare împreună cu mine.

- Mă tem că vor fi nevoite să aștepte pînă cînd voi fi și eu gata, i-a răspuns înțepată Mercedes. Inocentele mele fiice au nevoie de o însoțitoare responsabilă.

- Annabelle poate fi însoțitoare noastră, a spus imediat Lillian. E o femeie respectabilă, măritată. Doar n-ai uitat?

- Eu am spus „responsabilă”, a protestat mama, dar fetele ieșiseră deja pe ușă.

- E prima oară cînd sînt catalogată drept respectabilă, înseamnă că sînt de-a dreptul plictisitoare.

- Dacă ai fi plictisitoare mama te-ar accepta cu brațele deschise... iar noi nu am mai vrea să avem de-a face cu tine, i-a răspuns Lillian.

- În calitate de însoțitoare oficială, vreau să stabilesc cîteva reguli de bază, a zîmbit Annabelle. Prima regulă: dacă un domn vă sugerează să vă furișați împreună afară, singuri...

- îl refuzăm? a întrebat Daisy.

- În nici un caz. Trebuie doar să-mi spuneți, ca șă vă acopăr. Iar dacă auziți vreo bîrfă prea scandaloasă pentru urechile voastre...

- O ignorăm?

- Nu. Ascultați cu atenție fiecare cuvînt și mi-l repetați întocmai.

Lillian a zîmbit și s-a oprit la intersecția dintre două coridoare.

- Nu ar trebui să o căutăm pe Evie? Întîlnirea noastră nu poate fi oficială fără ea.

- Evie e jos deja, însoțită de mătușa Florence, i-a răspuns Annabelle.

Cele două surori s-au bucurat zgomotos.

- Ce mai face? Cum mai arată?

- A trecut o veșnicie de cînd nu ne-am văzut.

- Evie arată foarte bine, deși mi se pare că a mai slăbit puțin. Și e cam tristă.

- Cine n-ar fi? Doar știm prea bine ce fel de viață duce, a spus Lillian cu amărăciune.

Trecuseră cîteva săptămîni de cînd nu se văzuseră cu

Evie, care era ținută ostatică de familia răposatei ei mame, Era adesea încuiată în cîte o cameră, drept pedeapsă, sub diverse pretexte. Prietenele ei erau convinse Că felul în care fusese tratată contribuise la dificultățile ei de vorbire. Ca o ironie, dintre toate patru, Evie merita cel mai puțin să fie pedepsită. Era o fată timidă și respectuoasă. Prietenele ei aflaseră că mama ei fusese rebela familiei, care se măritase cu un bărbat inferior ei. Murise la naștere iar fiica ei fusese nevoită să plătească pentru toate greșelile mamei. Și ale tatălui, pe care îl vedea arareori și care era acum foarte bolnav. Nu mai avea mult de trăit.

- Biata Evie, a continuat Lillian. Aproape că i-aș ceda locul meu la măritiș. Trebuie să scape odată.

- Evie nu e pregătită încă, a spus Annabelle cu o siguranță care trăda faptul că se gîndise adesea la asta. Trebuie să-și înfrîngă timiditatea și să fie în stare să poarte o discuție cu un bărbat. Și apoi... A luat-o pe Lillian de talie, și i-a zîmbit: ești prea bătrînă, draga mea. Nu mai ai vreme de pierdut.

Lillian s-a prefăcut jignită, făcînd-o pe Annabelle să izbucnească în rîs. -

- Ce voiai să-mi spui? a întrebat-o Annabelle.

Lillian a clătinat din cap. ^

- Să o așteptăm și pe Evie, ca să nu fiu nevoită să repet.

Au ajuns la parter, acolo unde se adunau oaspeții. În anul acela erau la modă culorile tari, așa că rochiile le făceau pe doamne să semene cu niște fluturi. Bărbații erau îmbrăcați tradițional, în costume negre și cămăși albe, singura varietate constituind-o culorile vestelor și ale cravatelor.

- Unde e soțul tău? a întrebat-o Lillian pe Annabelle.

Annabelle a zîmbit.

- Cred că e împreună cu Westcliff și alți prieteni de-ai lor. Uite-o pe Evie. Din fericire mătușa Florence nu e lipită de ea.

Evie părea pierdută în visare. Contempla un peisaj atîrnat pe perete, pîrînd foarte stingheră. Era evident că nu-și dorea să se afle acolo.

Deși nu se uita nimeni cu atenție la ea, Evie nu era deloc urîtă. Era de-a dreptul frumoasă, poate chiar mai frumoasă ca Annabelle, într-un mod neconvențional. Era roșcată, plină de pistrui, cu ochi mari, albaștri și buze pline. Silueta ei îți putea tăia respirația, deși rochiile modeste nu o puneau deloc în valoare. Mai mult decît atît, stătea ușor gîrbovită, de parcă încerca cu tot dinadinsul să treacă neobservată.

Evie s-a speriat atunci cînd Lillian a atins-o pe umăr.

- Vino, i-a șoptit ea.

Ochii lui Evie au strălucit de bucurie la vederea ei. A ezitat o clipă, privind spre mătușa ei care stătea de vorbă cu cineva în celălalt capăt al încăperii. Convinse că mătușa era adîncită în discuție, cele patru prietene s-ău furișat afară din salon.

- Unde mergem? a șoptit Evie.

- Pe terasa din spate, i-a răspuns Annabelle.

S-au îndreptat într-âcolo, ieșind pe ușile franțuzești care se deschideau spre terasa pavată cu dale mari de piatră. Terasa se întindea de-a lungul conacului, făcînd trecerea spre grădini. Părea un tablou: în apropiere se vedeau livezile și straturile bogate de flori rare, multicolore, iar în depărtare curgea râul Ithen.

Lillian s-a întors spre Evie și a îmbrățișat-o.

- Mi-a fost atît de dor de tine! a exclamat ea. Dac-ai ști cîte planuri am urzit să te răpim! Nu ne-au lăsat pe nici una să te vizităm!

- M-mă disprețuiesc cu toții, a spus Evie, abia șoptit. Mi-am dat seama abia acum cîtva timp. Totul a început a-atunci cînd am încercat să-mi vizitez tatăl. M-au prîns și m-au încuiat în camera mea zile întregi și aproape că nu mi-au adus apă sau mîrjcare. Mi-au spus că am fost nerecunoscătoare și obraznică și că se vedea cu ușurință Ce fel de sînge îmi curge prin vene. Pentru ei sînt d-doar o greșală de-a mamei mele. Iar mătușa Florence m-a acuzat că din cauza mea a murit mama.

Lillian a privit-o șocată:

- Ți-a spus așa ceva? Cu cuvintele acestea?

Evie a încuviințat cu o mișcare a capului.

Lillian a lăsat să-i scape cîteva înjurături care au făcut-o pe Evie să pălească. Una dintre calitățile îndoielnice ale lui Lillian era că putea să înjure ca un marinar, grație timpului petrecut împreună cu bunica ei, o spălătoreasă din docuri.

- Știu că nu e a-adevărat, a murmurat Evie. Mama a murit cînd m-a n-născut pe mine, e adevărat, dar nu a fost vina mea.

Lillian a luat-o pe după umeri și s-au îndreptat împreună spre cea mai apropiată masă. Annabelle și Daisy le-au urmat.

- Ce putem face să te scăpăm de oamenii aceștia îngrozitori, Evie?

Fata a ridicat din umeri.

- Tata e f-foairte bolnav. L-am rugat să mă lase să locuiesc cu el dar m-a refuzat. Și este oricum prea bolnav ca să le poată ține piept rudelor mamei, care vor veni d-după mine.

Cele patru femei au tăcut. Din nefericire, deși Evie era deja la vîrsta la care putea părăsi casa părintească, statutul de femeie nemăritată o puneă într-o postură delicată.

Avea să moștenească averea tatălui ei, dar pînă la moartea acestuia nu avea mijloace să se întrețină.

- Ai putea să vii să locuiești cu noi, la Rutledge, a spus brusc Annabelle, cu voce hotărîtă. Soțul meu nu va permite nimănui să te ia (te acolo dacā nu dorești asta. E un bărbat puternic și...

- Nu... Evie începuse să clatine din cap înainte ca Annabelle să termine fraza. N-aș p-putea... ar fi un deranj prea mare. N-niciodată... Și știi că lumea ar vorbi... A ridicat din umeri, neajutorată. M-am gîndit la toate. M-mă-tușa Florence crede că ar trebui să mă căsătoresc cu fiul ei. Cu vărul Eustace. Nu e un om r-rău și aș scăpa de celelalte rude... A strîmbat din nas: știu că se practică așa

ceva, căsătoria între veri, dar mie mi se pare cam i-incestuos. Sîntem rude de s-sînge... ugh!

- Stai puțin, a spus Daisy alăturîndu-i-se lui Lillian. L-am cunoscut pe vărul Eustace. Îți amintești, Lillian? La balul de la Winterbourne House. El e cel care a rupt scaunul, nu-i așa, Evie?

Evie a confirmat cu un murmur.

- Dumnezeule! a exclamat Lillian. Doar nu aide gînd să te măriți cu el, Evie!

Annabelle le privea uimită.

- Cum adică a rupt scaunul? E violent? A aruncat cu el?

- L-a rupt atunci cînd s-a așezat pe el.

- Vărul Eustace e destul de s-solid, a recunoscut Evie.

- Vărul Eustace are mai multe guși decît degetele mele, a spus Lillian. Și era atît de ocupat să se îndoape, la bal, că nu s-a obosit să facă deloc conversație.

- Cînd am dat mîna cu el mi s-a lipit de palmă o jumătate de copan, a adăugat Daisy.

- Uitase că-l ț-ținea în mînă, l-a scuzat Evie. Îmi amintesc că ț-a cerut s-scuze că ț-a pătât mînușa.

Văzînd că Evie îi arunca priviri disperate, Annabelle le-a chemat la ordine:

- Nu avem mult timp la dispoziție. Vom discuta despre vărul Eustace altădată. Parcă voiai să ne spui ceva, Lillian?

Tactica de diversivitate a funcționat. Văzînd cît de nefericită era Evie, Lillian a abandonat subiectul Eustace și le-a făcut semn fetelor să se așeze la masă.

- Totul a început cu o vizită la o parfumerie din Londra... Lillian le-a descris vizita făcută domnului Nettle, încurajată din timp în timp de cîte o interjecție de-a lui Daisy. Le-a mai povestit despre rețeta ei, despre parfumul pe care îl cumpărase și despre proprietățile lui magice.

- Interesant, a spus Annabelle, zîmbind sceptic. Te-ai dat cu el azi? Lasă-mă să-l miros.

- Imediat. Lasă-mă să termin povestea. Lillian a scos din săculeț sticluța de parfum și a așezat-o în centrul mesei. Trebuie neapărat să vă spun ce mi s-a întîmplat azi. A început să le povestească despre partida neobișnuită de baseball de la grajduri și despre apariția neașteptată a lui Westcliff. Annabelle și Evie o ascultau neîncrezătoare, cu ochii mari.

- Nu e deloc o surpriză că lui Westcliff îi place baseball-ul, a comentat Annabelle. Îi place tot ce presupune activitate fizică. Dar faptul că a vrut să joace cu tine...

- Cred că a simțit nevoia să-mi arate ce anume nu făceam bine. Mi-a arătat cum să-mi corectez poziția și... A făcut o pauză, simțind cum roșea.

- Și te-a cuprins în brațe, a continuat Daisy.

- Ce-a făcut? a întrebat Annabelle, uimită.

- A vrut doar să-mi arate cum trebuie să țin bîta, s-a încruntat Lillian. Oricum, nu mai are nici o importanță ce s-a întîmplat în timpul meciului. Marea surpriză a venit după aceea. Westcliff ne conducea pe mine și pe Daisy înapoi spre casă, dar. am fost despărțite atunci cînd pe alee au apărut tata și cîțiva prieteni de-ai lui. Daisy a luat-

o înaintea în timp ce eu și Westcliff am fost nevoiți să ne ascundem în spatele gardului viu. Și cum stăteam noi doi acolo...

Cele trei fete se aplecaseră spre ea și o fixau cu privirea, fără să clipească.

- Ce s-a întîmplat? a întrebat-o Annabelle.

Lillian a simțit că pînă și vîrfurile urechilor îi luaseră foc. A trebuit să facă un efort ca să continue. A șoptit, privind sticluța de parfum:

- M-a sărutat.

- Dumnezeule! a exclamat Annabelle, în timp ce Evie nu reușea să articuleze nimic.

- Știam eu! a exclamat Daisy. Știam eu!

- De unde-ai știut? a încercat să protesteze Lillian dar Annabelle a întrerupt-o:

- O dată? Sau de mai multe ori?

Lillian s-a îmbujorat și mai tare gîndindu-se la avalanșa de săruturi:

- De mai multe ori.

- Și c-cum a fost? a întrebat-o Evie.

Lillian nu se așteptase ca prietenele ei să-i ceară un raport complet. Stînjinită, căuta febril un alt subiect. Dar amintirea lui Westcliff îi era foarte clară în minte... fermitatea trupului lui, gura lui

fierbinte...; Simțea că se topește pe dinăuntru dar refuza să recunoască evidența.

- Îngrozitor, a spus, frîngîndu-și mîinile pe sub masă. Sărută cel mai prost dintre toți cei care m-au sărutat.

- Ohhh, au spus în cor Daisy și Evie.

Annabelle, în schimb, a privit-o cu neîncredere.

- Ciudat! Eu am auzit contrariul.

Lillian a pufnit.

- De fapt, chiar săptămîna trecută îmi povestea o cunoștință, partenera mea la un joc de cărți, că Westcliff este extraordinar în pat și că nici un alt amant nu se poate ridica la nivelul lui.

- Cine ți-a spus asta? a întrebat-o Lillian.

- Nu pot să-ți spun, i-a răspuns Annabelle. Am promis să păstrez secretul. - .

- Nu te cred, i-a replicat Lillian, morocănoasă. Nici măcar în cercurile în care te învîrți tu o femeie nu poate fi atît de neobrăzată încît să discute în public despre asta.

- Ba pardon! Annabelle a privit-o cu superioritate. Femeile măritate bîrfesc mai mult decît cele nemăritate.

- La naiba! a exclamat Daisy, invidioasă.

Peste masă s-a lăsat tăcerea. Annabelle a privit-o în ochi pe Lillian:

- Haide, recunoaște, i-a spus rîzînd. Spune-ne adevărul. Chiar sărută atît de prost?

- Acceptabil, să zicem, a mormăit Lillian. Dar nu asta e important. -

- Dar c-ce? a întrebat curioasă Evie, făcînd ochii mari.

- Faptul că Westcliff a sărutat o fată pe care o disprețuiește, și asta numai datorită acestui parfum, a spus Lillian, arătînd spre sticluța al cărei conținut strălucea în lumină.

Toate cele patru fete au privit parfumul cu admirație.

- Zău așa? a întrebat neîncrezătoare Annabelle.

- Zău! a insistat Lillian.

Daisy și Evie tăceau, întorcîndu-și privirile de ia una la alta, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis.

- Lillian, ești cea mai practică fată din cîte am cunoscut. Să-mi spui că ai un parfum care este afrodisiac...

- Afro-ce?

- O poțiune de dragoste, a spus Annabelle. Dacă Westcliff s-a arătat interesat de tine, să știi că nu parfumul a fost cauza.

- Cum poți fi atît de sigură?

Annabelle a ridicat o sprinceană.

- Parfumul a avut același efect și asupra altor domni?

- Nu am observat să fi avut, a recunoscut Lillian.

- De cînd te dai cu el?

- De-o săptămîna, dar...

- Și a funcționat doar la Westcliff?

- Vor mai fi și alții, a protestat Lillian. Numai că nu au avut ocazia să-l miroasă. A oftat, simțînd neîncrederea prietenei ei. Știu cum sună. Nici eu nu am crezut nici un cuvînt de-al domnului Nettle, pînă azi. Dar în clipa în care Westcliff l-a inspirat...

Annabelle o privea cu atenție, întrebîndu-se dacă putea fi adevărat.

Evie a spart tăcerea:

- Pot să-l v-văd mai de-aproape, Lillian?

- Bineînțeles.

Evie a luat sticluța cu grijă, de parcă ar fi fost explozibil, i-a scos dopul și a apropiat-o de nasul ei pistruiat, inspirînd adînc.

- Nu s-simt nimic.

- Poate că are efect doar asupra bărbaților, și-a dat cu părerea Daisy.

- Mă întreb: dacă te-ai fi dat tu cu parfumul, în locul meu, Westcliff s-ar fi simțit atras de tine? a spus Lillian privind-o fix pe Annabelle.

Dîndu-și seama ce urma, Annabelle i-a răspuns:

- Oh, nu! A clătinat cu putere din cap. Sînt femeie măritată! îmi iubesc mult soțul și nu am nici cea mai mică intenție Să-i seduc cel mai bun prieten!
- Dar n-ar fi nevoie să-l seduci, a spus Lillian. Dă-ți cu parfumul și așează-te lîngă el. Să vedem dacă reacționează în vreun fel.
- Mă ofer eu! a spus entuziasmată Daisy. De fapt, vă propun să ne dăm toate cu parfumul și să vedem dacă avem mai mult succes la bărbați.
- Evie a chicotit iar Annabelle a ridicat ochii spre cer.
- 6per că nu vorbești serios!
- Lillian i-a zîmbit:
- Ce poate fi rău dacă încercăm? Să-l considerăm un experiment științific. Nu facem decît să strîngem dovezi pentru a demonstra o teorie.
- Annabelle le-a privit pe cele două fete parfumîndu-se și a oftat.
- ° - E cea mai mare prostie pe care am făcut-o vreodată. Mai mare decît atunci cînd am jucat baseball în lenjerie intimă
- în pantalonași, a corectat-o imediat Lillian.
- Dă-mi sticla. Annabelle și-a înmuiat vîrfurile degetului în elixirul aromat.
- Mai dă-ți, a sfătuit-o Lillian, privind cu satisfacție cum Annabelle se parfuma în spatele urechilor. Și pe gît.
- Eu nu mă dau cu parfum de obicei. Lui Hunt îi place mirosul de piele curată.
- Poate că va prefera *Doamna Noptii*.
- Așa se numește?
- Este numele unei orhidee care înflorește doar noaptea.
- E bine, a spus ironic Annabelle. Am crezut că poartă numele unei tîrfe.
- Lillian i-a ignorat remarcă și i-a luat sticluța din mînă. S-a parfumat pe gît și la încheieturi, după care a băgat-o înapoi în săculeț și s-a ridicat de la masă.
- Gata! a spus mulțumită. Hai să-l căutăm pe Westcliff!

CAPITOLUL 5

Fără ca măcar să bănuiască asaltul la care urma să fie supus, Marcus se relaxa în birou alături de cumnatul lui, Gideon Shaw și de prietenii lui, Simon Hunt și lordul St. Vincent. Se adunaseră acolo ca să stea de vorbă înainte de cina formală. Westcliff s-a lăsat pe spate în scaunul biroului masiv din mahon și s-a uitat la ceasul de buzunar. Era opt, ora la care ar fi trebuit să li se alătore invitaților, mai ales că el era gazda. Nu s-a mișcat însă, păstrîndu-și expresia mohorîță, de parcă avea o datorie neplăcută de care trebuia să se achite.

Trebuia să vorbească cu Lillian Bowman. Cea cu care se purtase nebunește, azi. O luase în brațe, o sărutase fără încetare, cu patimă... S-a foit pe scaun, deranjat.

Era un bărbat direct și așa voia să abordeze situația. Dilema lui avea un singur răspuns: trebuia să-și ceară scuze pentru purtarea lui și să o asigure că așa ceva nu se va mai întîmpla niciodată. Al naibii să fie el dacă avea să-și petreacă următoarele săptămîni ascunzîndu-se ea în propria casă. Nu avea cum să ignore cele petrecute.

Ar fi vrut însă să înțeleagă ce anume se întîmplase cu

el.

Marcus nu mai fusese în stare să se gîndească la nimic altceva după clipele acelea, petrecute la adăpostul gardului de ienupăr.

- Ce prostie! s-a auzit vocea lui St. Vincent care stătea sprijinit de un colț al biroului și privea prin stereoscop. Cui îi pasă de peisaje și monumente? Ar trebui să ai poze cu femei, Westcliff. Doar așa ceva merită să privești prin chestia asta.

- Credeam că ai văzut destule, chiar tridimensional, i-a răspuns sec Marcus. Nu ești puțin cam prea preocupat de anatomia feminină, St. Vincent?

- Tu ai hobby-urile tale, eu le am pe ale mele.

Marcus s-a uitat spre cumnatul lui, care arborase o mină politicoasă și la Simon Hunt care părea amuzat de schimbul de replici. Erau cu toții

remarcabil de diferiți, atît în ceea ce privea caracterul cît și originea. Singurul lucru care îi unea era prietenia cu Marcus. Gideon Shaw era un „aristocrat american”, o contradicție în termeni, stră-stră- nepotul unui ambițios căpitan de navă yankeu. Simon Hunt era antreprenor priceput și de încredere, fiu de măcelar. St Vincent era un ticălos fără principii, un mare iubăreț.

Marcus nu mai cunoscuse pe nimeni care să fie atît de cinic ca St. Vincent. Nu vorbea serios aproape niciodată și își ascundea cu grijă compasiunea, în cazul în care simțise vreodată așa ceva. Era un suflet pierdut. Hunt și Shaw nu i-ar fi tolerat compania dacă nu ar fi fost prietenul lui Marcus.

Pe cei doi îi legau zilele petrecute la aceeași școală, cînd St. Vincent se dovedise un prieten de nădejde care îl scotea pe Marcus din încurcături și împărțea cu el bunătățile primite de acasă. Și îi sărea mereu în ajutor cînd se lua la bătaie.

St. Vincent știa prea bine ce însemna să fii disprețuit de propriul părinte, pentru că tatăl lui nu era cu nimic mai bun decît cel al lui Marcus. Cei doi băieți învățaseră să privească totul cu mult umor și făcuseră tot ce le stătuse în puteri să se ajute unul pe celălalt. În anii care trecuseră de la terminarea școlii caracterul lui St. Vincent se erodase considerabil, dar Marcus nu era omul care să-și uite datoriile din trecut. Sau să întoarcă spatele unui prieten.

St. Vincent stătea tolănit pe un scaun, lîngă Gideon Shaw. Era un tablou care intriga: ambii bărbați erau blonzi și bine proporționați și totuși foarte diferiți. Shaw era frumos, cu un zîmbet ireverențios mereu întipărit pe chip. Trăsăturile lui agreabile ascundeau anumite semne care spuneau că viața lui nu fusese mereu ușoară, deși nu suferise de lipsuri materiale. Dificultățile întîlnite în cale fuseseră însă depășite cu grație și inteligență.

Prin contrast, St. Vincent avea o frumusețe exotică, cu ochi de un albastru deschis, ca de felină și o gură care inspira cruzime chiar și atunci cînd zîmbea. Își cultivase o atitudine indolentă foarte la modă, pe care mulți încercau să o copieze, l-ar fi staț bine dacă s-ar fi îmbrăcat ca un dandy. Era conștient însă că atenția celor care îl priveau ar fi fost distrasă de la frumusețea lui, așa că se îmbrăca simplu, în haine bine croite.

Pentru că St Vincent era prezent în birou, conversația a divagat în mod natural spre femei. Era de notorietate că

o femeie măritată din înalta societate a Londrei încercase să se sinucidă cu trei zile în urmă, atunci cînd se sfîrșise relația ei cu St. Vincent. Acesta se refugiase la *Stony Gvoss Paăt* ca să evite un scandal.

- O melodramă ridicolă, a pufnit St. Vincent, bătînd ușurel cu vîrfurile degetelor în paharul de brandy. S-a auzit că și-ar fi tăiat venele, cînd de fapt doar s-a zgîriat cu un ac de pălărie și a strigat imediat după ajutor. A clătinat din cap, dezgustat. O idioată. După cît ne-am chinuit să nu afle nimeni, să facă una ca asta! Acum știe toată Londra, inclusiv soțul ei. Ce-a sperat? A crezut că mă pedepsește pentru că am părăsit-o dar acum va suferi înzecit. Întotdeauna lumea le învinovățește pe femei, mai ales dacă sînt măritate.

- Cum a reacționat soțul? l-a întrebat Marcus, practic. E adevărat că a amenințat cu răzbunarea?

- Mă îndoiesc, mai ales că are de două ori vîrsta ei și nu s-a mai atins de ea de ani buni. Nu e nici un risc să mă provoace doar ca să-i apere așa-zisa onoare. Dacă știa să fie discretă și nu îi făcea să fie etichetat drept încornorat ar fi lăsat-o să facă ce dorea. În schimb ea a strigat în gura mare că a comis o indiscreție. O proastă!

Simon Hunt îl privea calm.

- Mi se pare de-a dreptul interesant. Vorbești de parcă ar fi doar indiscreția ei, nu și a ta.

- Așa și este, a spus St Vincent cu emfază. Eu am fost discret, ea nu. A clătinat din cap și a oftat. N-ar fi trebuit să mă las sedus de ea.

- Ea te-a sedus? l-a întrebat sceptic Marcus.

- Jur pe ce am mai sfînt că... A făcut o pauză. Stați puțin. De vreme ce eu nu am nimic sfînt trebuie să reformulez. Trebuie să mă credeți că ea apus totul la cale. Apărea oriunde mergeam, îmi lăsa bilețele să o vizitez la orice oră, asigurîndu-mă că nu mai avea nimic de-a face cu soțul ei. Eu nici măcar nu am dorit-o. Am știut chiar înainte să o ating că avea să mă plictisească de moarte. Dar nu o mai puteam refuza, așa că i-am făcut o vizită. M- a întîmpinat în hol, goală. Ce era să fac?

- Să pleci? i-a sugerat Gideon zîmbind.
- Așa ar fi trebuit, i-a răspuns St. Vincent. Dar nu am fost niciodată în stare să refuz o femeie care are chef de a

tăvăleală. Și trecuse mult timp de cînd nu mă mai culcasem cu o femeie, cel puțin o săptămînă...

- E mult, o săptămînă? l-a întrerupt Marcus, ridicînd o sprinceană.

- Vrei să spui că nu este?

- Un bărbat care are timp să se culce cu o femeie mai des de o dată pe săptămînă e clar că nu e suficient de ocupat. Mai există și alte responsabilități în afară de... A făcut o pauză, căutîndu-și cuvintele. Ședințele de sex. S-â uitat la Gideon, care era brusc preocupat de jarul lăsat de trabucul lui în scrumieră. Tu ești un bărbat ocupat, Shaw. Afacerile tale» se întind pe două continente. Sînt sigur că ești de acord cu mine.

Shaw i-a zîmbit slab.

- Atîta vreme cît „ședințele” mele de sex se limitează la soția mea, care este din întîmplare și sora ta, dă-mi voie să dau dovadă de bun simț și să-mi țin gura.

- E păcat să lași ceva minor ca bunul simț să stea în calea unei conversații interesante. St. Vincent și-a îndreptat privirea spre Simon Hunt care se încruntase. Vreau să aud și părerea ta. Cît de des trebuie să faci dragoste cu o femeie? E chiar atît de impardonabil dacă o faci mai mult de o dată pe săptămînă?

Hunt s-a uitat la Marcus, cerîndu-și scuze din priviri:

- Oricît aș ezita să fiu de acord cu St. Vincent...

Marcus a mîrîit:

- Se știe că excesul de sex face rău sănătății, la fel ca excesul de mîncare sau băutură...

- Tocmai ai descris o seară perfectă, în opinia mea, Westcliff. Și-a îndreptat din nou atenția spre Simon. Cît de des faci dragoste cu soția ta...

- Nu discut ce se întîmplă la mine în dormitor.

- Dar o faceți mai des?

- Da, la naiba! a șoptit Hunt.

- Așa și trebuie, cînd ai o soție atît de frumoasă, a rîs St. Vincent vîzînd privirea amenințătoare pe care i-o arunca Hunt. Nu te speria! Soția ta este ultima femeie la care aș atenta. N-a chef să fac cunoștință cu pumnii tăi. Iar femeile măritate care sînt mulțumite de soții lor nu m-au atras niciodată - mai ales cînd cele nefericite sînt o pradă atît de ușoară. S-a uitat din nou la Marcus. Se pare că e numai părerea ta, Westcliff. Valorile precum munca asiduă și autodisciplina nu au nici o legătură cu trupul fierbinte al unei femei, în patul tău.

Marcus s-a încruntat:

- Există lucruri mai importante.

- Gum ar fi? l-a întrebat St. Vincent cu răbdarea unui tînăr rebel care ascultă sfaturile nedonte ale unui bunic decrepit. Bănuiesc că ai de gînd să spui „progresul social”, sau ceva de genul acesta. Spune-mi, Westcliff, ce-ai alege dacă diavolul ți-ar propune un tîrg? Toții orfanii din Anglia să fie bine hrăniți de-acum încolo, dar în schimb să nu te mai poți culca niciodată cu o femeie. Ai alege orfanii sau mulțumirea personală?

- Nu răspund niciodată la întrebările ipotetice.

St. Vincent a izbucnit în rîs.

- Eram convins. Orfanii n-au avut noroc nici de data asta.

- N-am spus că... a început Marcus dar s-a oprit brusc. Nu cbntează. Mă așteaptă oaspeții. Puteți continua această-conversație inutilă sau mă puteți însoți.

- Vin cu tine, a spus imediat Hunt, ridicîndu-se de pe scaun. Cred că mă caută soția mea.

- Și a mea, a zis Shaw, ridicîndu-se la rîndul lui.

- Sper să mă ferească Dumnezeu șt să nu las vreodată vreo temeale să-mi pună verigheta pe deget... și să mă prefac că-mi și convine.

x Era un sentiment pe care îl împărtășea și Marcus. Și totuși, în timp ce ieșeau din birou, Marcus nu s-a putut abține să nu se întrebe cum de Simon Hunt, cel mai convins burlac din cîți cunoscuse el - cu excepția lui St. Vincent - părea atît de fericit în lanțurile căsniciei. Știa cît de mult își prețuise el libertatea, era la curent cu numeroasele lui aventuri, așa că îl uimea cu cîtă ușurință renunțase la toate. Și asta pentru o femeie ca Annabelle, care la început i se păruse doar o femeie

superficială, la vînătoare de soți. Între cei doi se stabilise însă o legătură neobișnuit de intensă iar Marcus era obligat să recunoască faptul că Hunt alesese bine.

- Nici un regret? i-a șoptit lui Hunt, cu care mergea umăr la umăr, în timp ce Shaw și St. Vincent veneau agale.

Hunt l-a privit întrebător. Era un bărbat înalt, brunet, care împărtășea cu Marcus același interes pentru vînătoare și sport.

-Pentru ce?

- Pentru că te lași dus de nas de nevastă.

Hunt a clătinat din cap.

- În acest context nu cred că e vorba de nas, ci de un alt organ, Westcliff. Și nu regret nici o clipă.

- Bănuiesc că din anumite privințe e comod să fii însurat, a gândit Marcus cu voce tare. Să ai aproape o femeie care să-ți satisfacă nevoile, fără să mai spunem că o soție te costă mai puțin decît o amantă. Apoi e problema moștenitorilor...

Hunt a rîs de efortul lui de a prezenta totul într-o lumină pragmatică.

- Eu nu pentru asta m-am însurat cu Annabelle. Și deși nu am făcut niște calcule exacte pot să te asigur că nu mă costă mai ieftin decît o amantă. Iar moștenitorii au fost ultimul lucru la care m-am gândit atunci cînd am cerut-o de soție.

- Și atunci de ce ai făcut-o?

- Ți-aș spune, dar ceva mai devreme m-ai avertizat să nu... cum ai spus exact? Să nu poluez aerul cu sentiment talisme.

- Crezi deci că ești îndrăgostit de ea.

- Nu cred, i-a răspuns relaxat Hunt. Chiar sînt.

Marcus a ridicat din umeri.

- Dacă asta face căsnicia să pară mai digerabilă, fie.

- Dumnezeuule, Westcliff! Hunt l-a privit curios. Chiar nu ai fost niciodată îndrăgostit?

- Bineînțeles că am fost. Am găsit și eu de-a lungul timpului anumite femei pe care să le prefer, fie pentru felul în care arătau, fie

- Nu, nu... Nu mă refeream la o persoană pe care să o „preferi”. Ci la una care să te vrăjească, să te facă să o dorești, să disperi, să tînjești...

Marcus i-a aruncat o privire dezaprobatoare.

- Nu am timp pentru asemenea prostii.

Rîsul lui Hunt l-a enervat.

- Înseamnă că dragostea nu va fi factorul decisiv atunci cînd te vei însura?

- Bineînțeles că nu. Căsătoria e un lucru prea important ca să iei decizii sub imperiul emoțiilor.

- Poate că ai dreptate, spuse repede Hunt. Poate cam prea repede. de parcă nu credea cu adevărat ce spusese. Un bărbat ca tine trebuie să-și aleagă soția după principii logice. Chiar mă interesează să văd cum te vei descurca.

Au ajuns la una din camerele de primire, acolo unde Livia îi îndemna cu tact pe oaspeți să se îndrepte spre locul unde se servea masa. S-a încruntat la Marcus atunci cînd l-a văzut, pentru că o lăsase atît de mult singură. Westcliff a mai făcut cîtiva pași și a văzut că Mercedes și Thomas Bowman erau chiar în dreapta lui.

A dat mîna cu Bowman, un bărbat tăcut, solid, cu o mustață care aducea cu c mătură, compensînd parcă lipsa părului din creștet. Atunci cînd se afla în societate Bowman era mereu distrat. Se vedea clar că ar fi preferat să facă altceva. Numai atunci cînd se discutau afaceri de orice gen devenea brusc foarte atent.

- Bună seara, a murmurat Marcus și a făcut o plecăciune în fața lui Mercedes. Aceasta era o femeie slabă și tăioasă, cu încheieturi subțiri și o agresivitate mascată cu greu. Vă rog să-mi acceptați scuzele pentru că nu v-am putut întîmpina după-amiază. Și permiteți-mi să vă spun cît de mult mă bucur să vă revăd aici, la Stony Cross Park.

- Sîntem încîntați, milord, a ciripit Mercedes, să ne aflăm din nou pe acest superb domeniu. Nu e nevoie să vă cereți scuze pentru după-amiază. Înțelegem că un bărbat important ca dumneavoastră are o mulțime de responsabilități și nu e complet stăpîn pe timpul lui. A făcut un gest: le văd pe cele două frumoase fiice ale noastre. Le-a făcut un semn scurt să se apropie:

fetelor! Fetelor! Uitați cine a venit! Veniți să stați de vorbă cu lordul Westcliff!

Marcus nici n-a tresărit, deși cei aflați în apropiere ridicaseră dezaprobată cîte o sprinceană. Le-a văzut pe surorile Bowman, complet transformate după tăvăleala încasată mai devreme prin praf, după grajduri. Privirea i-a rămas ațintită pe Lillian, care purta o rochie verde-pal cu cîte un dîps minuscul, auriu, pe umeri. Și-a imaginat cum i le desfăcea și lăsa rochia să cadă la pămînt, dezvelindu-i umerii, sîniile...

Șr-a ridicat cu greu privirea spre chipul lui Lillian. Părul ei blond era ridicat într-un coc complicat care părea prea greu pentru a fi susținut de gîtul subțire. Pentru că avea fața complet descoperită, ochii îi semănau cu cei ai unei feline mai mult decît de obicei. Ea i-a întors privirea și obrazii i s-jau colorat ușor. Era evident că nu-și dorea cîtuși de puțin să traverseze camera spre ei, iar Marcus nu o putea învinovăți.

- Nu e cazul să le deranjăm, doamnă Bowman, a murmurat el. Par să discute cu prietenele lor.
- Prietene! a exclamat Mercedes. Dacă vă referiți la Annabelle Hunt, să știți că eu nu...
- Îl apreciez enorm pe Simon Hunt, a spus Marcus privind-o în ochi.

Mercedes a pălit, descumpănită, dar și-a revenit rapid.

- Dacă asta v-a fost alegerea, domnule, nu pot decît să o respect. De fapt, am fost mereu convinsă că...
- Westcliff, a întrerupt-o Bowman, prea puțin interesat de fiicele lui sau de prietenele acestora. Gînd crezi că vom avea răgaz să discutăm afacerile de care ți-am pomenit în ultimele mele scrisori?

- Mîine, dacă doriți, i-a răspuns Marcus. Am organizat o partidă de călărie, foarte devreme, urmată de micul dejun.

- Voi sări peste plimbare. Ne vedem la micul dejun.

Și-au dat din nou mîna iar Marcus s-a îndepărtat cu o plecăciune scurtă. Alți oaspeți i-au reclamat imediat atenția. Curînd li s-a alăturat și lady Westcliff, fnama lui Marcus. Era pudrată excesiv, avea o coafură elaborată și bijuterii masive la încheieturi, pe degete și ia urechi. Chiar și mînerul bastonului îi strălucea, fiind împodobit și el cu diamante. Unele femei ajunse la vîrsta ei păreau scortoase dar aveau o inimă de aur. Nu era cazul contesei de Westcliff. Inima ei - dacă avea într-adevăr una - nu era cu siguranță din aur sau din alt material maleabil. Fizic vorbind, contesa nu era o frumusețe și nici nu fusese vreodată. Dacă renunța la podoabe și se schimba într-o rochie obișnuită, cu șort, putea fi confundată cu ușurință cu

o lăptăreasă vîrstnică. Avea fața rotundă, gura mică, ochi de pasăre și un nas obișnuit, atît ca formă cît și ca dimensiune. Se distingea însă prin aerul de permanentă nemulțumire. Era ca un copil care își deschide cadoul și vede că a primit aceeași jucărie ca anul trecut.

- Bună seara, doamnă, i-a spus Marcus mamei sale. Sîntem onorați că ai ales să ni te alături astă-seară. Contesa evita de obicei dineurile cu mulți invitați, preferînd să ia cina sus, într-una din camerele private. În seara aceea, însă, se hotărîse să facă o excepție.

- Am vrut să văd dacă e vreun musafir interesant în toată această adunătură, i-a răspuns acru contesa, privind cu un aer regal prin încăpere. Din cîte văd, însă, ai invitat aceiași năfingi ca de obicei.

- Aș vrea să-ți păstrezi părerile pentru tine, cel puțin pînă cînd îi vei cunoaște pe cîțiva din ei, i-a răspuns Marcus gîndindu-se la surorile Bowman. Pretențioasa lui mamă avea să găsească precis numeroase motive de nemulțumire la adresa celor două fete.

Marcus a însoțit-o pe contesă ia masă, fiind urmați de ceilalți, în ordinea rangului. Mesele de la Stony Cross Park erau renumite pentru abundență, iar aceasta nu făcea excepție. S-au servit opt feluri de mîncare: pește, vînat, vită și pui, iar la fiecare fel de mîncare adus la masă erau schimbate și aranjamentele florale. Cina a început cu supă de broască țestoasă, urmată de somon cu capere, biban cu smîntînă și un alt sortiment de pește cu un sos delicat de creveți. S-au servit mai apoi căprioară cu ardei, șuncă învelită în ierburi aromate, cartofi dulci cu sos și friptură crocantă de cocoș. Și tot așa, pînă cînd oaspeții s-au ghiftuit, cu fețele roșii din cauza vinului pe care servitorii atenți nu-l lăsau să se sfîrșească din pahare. Cina s-a încheiat cu platouri cu plăcintă cu brînză și alune, budincă de lămîie și diverse suflouri.

Marcus s-a abținut de la desert. A sorbit din paharul de vin de Porto, aruncînd priviri furișe

spre Lillian Bowman. În rarele momente de tăcere Lillian părea o prințesă, dar în clipa în care deschidea gura, gesticula cu tacîmurile și îi întrerupea pe ceilalți, orice aparență de regalitate dispărea. Lillian era prea directă, mult prea convinsă că ceea ce spunea ea îi interesa pe toți ceilalți. Mu făcea nici cel mai Inie efort să pară interesată de păreriile altora și părea incapabilă să trateze pe cineva cu deferență.

După ce domnii au fost serviți cu un ultim pahar de Porto iar doamnele cu cîte un ceai, invitații s-au dispersat. Cînd a străbătut holul principal, însoțit de soții Hunt și de alți cîtiva, Marcus a observat că Annabelle se purta cam straniu. Mergea atît de aproape de ei îneît coatele li se atingeau mereu și își făcea vînt cu mișcări ample, trimițînd palele de aer spre el. A privit-o curios șt a întreat-o:

- Ți se pare prea cald?
- Da... Nu-i așa?
- Nu. l-a zîmbit, întreatîndu-se de ce Annabelle se oprise brusc și îl privea cercetător.
- Nu simți nimic?

Marcus a clătinat din cap, amuzat:

- Ce anume ar trebui să simt, dacă-mi este permis să întreat?
- Oh, nimic. Mă gîndeam că poate ai remarcat ceva schimbat la mine.

Marcus a privit-o scurt, impersonal:

- Ți-ai schimbat coafura, a mers el pe ghicite. Avea două surori și învățase demult că atunci cînd era întreat dacă observase ceva, de obicei avea legătură cu părul lor. I se părea destul de nepotrivit să discute despre asta cu soția celui mai bun prieten, dar probabil că Annabelle îl privea ca pe un frate.

- Așa este, a zîmbit Annabelle. Iartă-mă dacă mă port ciudat. Am băut prea mult vin.

Marcus a izbucnit în rîs:

- Poate că aerul nopții îți va limpezi mintea.

Simon Hunt auzise ultima lui remarcă. Și-a luat soția de talie și a sărutat-o pe tîmplă:

- Vrei să ieșim puțin pe terasă?
- Da, mulțumesc.

Deși Annabelle nu putea să vadă expresia soțului ei, Marcus a observat-o imediat, întreatîndu-se de ce Hunt părea dintr-o dată ca scos din minți.

- Scuză-ne, Westcliff, i-a șoptit Hunt și și-a împins neceremonios soția, obligînd-o să se grăbească și să țină pasul cu el.

Marcus i-a urmărit clătinînd din cap.

- Nimic. Absolut nimic, a spus Daisy ou tristețe cînd a ieșit în hol, însoțită de Lillian și Evie. Am stat între doi domni care nu s-au arătat cîtuși de puțin interesați de mine. Fie parfumul nu e bun, fie amîndoi au nervii olfactivi distruși.

Evie o privea încurcată:

- Mă tem că nu s-sînt prea familiarizată cu acest c- cuvînt...
- Ai fi, dacă tatăl tău ar avea o fabrică de săpun, i-a răspuns sec Lillian. Înseamnă că nu au simțul mirosului.

- Aha. Nici partenerii mei nu m-au observat. La t-tine cum a fost, Lillian?

- La fel, i-a răspuns Lillian* frustrată. Bănuiesc că parfumul nu are nici un efect, pînă la urmă.

Eram însă atît de sigură că a avut asupra lui Westcliff...

- Ai mai stat vreodată atît de aproape de el? a întreat-o Daisy.

- Bineînțele că nu!

- Înseamnă că apropierea de tine l-a făcut să-și piardă capul.

- Da, este evident, a spus Lillian sarcastică. Sînt o cuceritoare renumită.

Daisy a izbucnit în rîs.

- Nu-ți subaprecia farmecele, draga mea. După părerea mea, Westcliff s-a arătat întotdeauna...

Părerea ei a rămas însă neuzită, pentru că fetele l-au văzut chiar atunci pe Westcliff, sprijinit cu un umăr de una dintre coloanele holului, într-o postură relaxată. Chiar și așa, atitudinea rămînea poruncitoare. Totui la el, de la felul arogant în care își ținea capul pînă la atitudinea care

emana încredere, totul era rezultatul multor generații educate în stil aristocrat. Lui Lillian îi venea să-l pocnească.

El a întors capul și s-a uitat la cele trei fete cu un interes politic, înainte să se fixeze cu privirea pe Lillian. Uitătura lui nu mai avea nimic politic, căpătînd aerul unui animal de pradă. Lillian simțea că se sufocă. Își amintea cît de ferm îi era trupul ascuns de hainele impecabil croite.

- E îngrozitor, a șoptit Evie. Lillian a privit-o amuzată.

- E doar un bărbat, draga mea. Și sînt sigură că-și trage pe el pantalonii ca toți ceilalți.

Daisy a izbucnit în rîs, dar Evie părea scandalizată.

Spre surpriza lui Lillian, Westcliff s-a îndreptat spre ele.

- Bună seara, doamnelor. Sper că v-a plăcut cina.

Evie amuțise. A reușit doar să dea din cap, în timp ce

Daisy i-a răspuns:

- A fost extraordinară, domnule.

- Mă bucur. Deși li se adresa lui Evie și Daisy, nu-și dezlipea privirea de la Lillian.

- Domnișoară Bowman, domnișoară Jenner... Vă rog să mă scuzați, dar aș dori să vă răpesc prietena pentru o discuție în particular. Cu permisiunea voastră...

- Nici o problemă, i-a răspuns imediat Daisy, zîmbindu-i cu subînțeles lui Lillian.

- Mulțumesc, l-a întins grav brațul lui Lillian. Te rog, domnișoară Bowman.

Lillian l-a luat de braț, simțindu-se ciudat de fragilă în timp ce era condusă pe holul lung. Tăcerea dintre ei era stînjitoare. Westcliff o provocase mereu, însă de data aceasta reușise să o facă să se simtă vulnerabilă - și nu-i plăcea deloc asta. Ajunși la adăpostul unei coloane masive el s-a oprit și s-a întors cu fața spre ea. Lillian i-a dat imediat drumul la braț.

Gura lui era chiar, deasupra gurii ei iar trupurile li se potriveau perfect. Pulsul ei s-a accelerat iar pielea i s-a înfierbîntat de parcă ar fi stat aproape de foc. Westcliff a privit-o pe sub genele lungi care îi adumbreau ochii întunecați și a observat că se îmbujorase.

- Domnișoară Bowman, i-a șoptit el, te asigur că nu ai motive să te temi de mine, în ciuda celor întîmplute după-amiază. Dacă ești de acord, aș vrea să stăm de vorbă într-un loc în care să nu fim deranjați.

- Bineînțeles, i-a răspuns Lillian cu mult calm. Urmă să se întâlnească pe ascuns cu el. Părea o întîlnire de îndrăgostiți - dar nu era așa. Cu toate acestea nu și-a putut reprima un fior. Unde ne vedem?

- Camera unde se servește micul dejun dă spre o seră de portocali.

-Da, o știu.

- Ne vedem în cinci minute?

- Bine. l-a aruncat o privire senină, de parcă ar fi fost obișnuită cu asemenea întîlniri clandestine. O iau eu înainte. S-a îndepărtat, simțindu-i privirea ațintită pe spate și a știut că el n-a scăpat-o din ochi nici o clipă.

CAPITOLUL 6

Cînd Lillian a intrat în sera de portocali a fost copleșită de mirosul de... portocali, care alături de lărrii, dafini și mirt, își împrăștia aromele extravagante în aerul cald. Pardoseala clădirii dreptunghiulare era presărată cu guri metalice prin care pătrundea căldura produsă de sobele aflate cu un nivel mai jos. Prin tavanul și pereții din sticlă se strecura lumina stelelor.

Oranjeria nu era deloc luminată. Doar cîteva torțe aflate în afara ei erau aprinse. Lillian a auzit zgomot de pași și s-a întors imediat să vadă cine era. Probabil că Westcliff i-a simțit nesiguranța, pentru că i-a spus cu voce joasă:

- Sînt doar eu. Dacă vrei să ne vedem în altă parte...

-Nu, l-a întrerupt Lillian, amuzată că unul dintre cei mai puternici bărbați din lume se referea la propria-i persoană cu cuvintele „doar eu”. Îmi place aici. E încăperea mea preferată din tot conacul.

- Și a mea, a spus el și s-a apropiat încet. Pentru mai multe motive, dar în special pentru că oferă intimitate.

- Nu prea ai parte de intimitate, nu-i așa? Oamenii vin și pleacă mereu de la Stony Cross Park...

- Reușesc să-mi petrec destul timp în singurătate.
- Și ce faci atunci când ești singur?
- Citesc, mă plimb și câteodată înot în râu.

Lillian era fericită că era întineric și că el nu o văzuse roșind, imaginându-și trupul lui gol alunecând prin apă.

Westcliff i-a sesizat stînjeneala, văzînd că tăcea, dar a pus-o pe seama unui motiv greșit:

- Trebuie să-mi cer scuze pentru cele întîmplate mai devreme. Nu am nici o explicație pentru purtarea mea. A fost un moment de nebunie care nu se va repeta.

Lillian s-a încordat la auzul cuvîntului „nebunie”.

- Îți accept scuzele.

- Vreau să te asigur că nu te găsesc deloc dezirabilă.

- Am înțeles. Ajunge, domnule.

- Nici dacă am fi singuri pe o insulă pustie nu te-aș atinge.

- Sînt complet lămurită. Nu e cazul să mai insiști.

- Vreau să fie clar că a fost doar o nechibzuință din partea mea. Care nu se va mai repeta, pentru că nu ești genul meu de femeie.

- Bine.

-De fapt...

- Ai fost destul de clar, milord, l-a întrerupt Lillian. Dar așa cum spune tata, orice căință, oricît de sinceră ar fi își are prețul ei.

- Preț? a privit-o întrebător Westcliff.

- Da, domnule. E foarte ușor să înșiri cîteva cuvinte și gata, nu-i așa? Dacă ai regreta cu adevărat ai încerca să te revanșezi.

- Dar nu am făcut decît să te sărut, a protestat el.

- Împotriva voinței mele, a punctat Lillian, adoptînd o mină de demnitate rănită. Poate că există femei care să-și dorească asemenea atenții romantice din partea ta, dar eu nu mă număr printre ele. Și nu sînt obișnuită să fiu luată pe sus și sărutată cu forța...

- Mi-ai răspuns la sărut! a ripostat Westcliff, încruntat.

- Nu e adevărat!

- Ești... Dîndu-și seama că nu avea rost să se certe cu ea, Westcliff s-a oprit, înjurînd printre dinți.

Sînt însă dispusă Să uit și să iert, a continuat ea pe un ton dulce, dacă... A făcut deliberat o pauză.

- Dacă?

- Dacă accepți să-mi faci o mică favoare.

- Gare?

- Să o rogi pe mama ia să ne ajute pe mine și pe sora mea, în sezonul următor.

El a făcut ochii mari, ca și cum ceea ce-i cerea depășea limitele rațiunii.

'-Nu.

- Ne poate da și cîteva lecții legate de eticheta britanică... -

-Nu.

- Avem nevoie să ne prezinte cineva, a insistat Lillian. Nici eu nici sora mea nu ne vom face loc în societate altfel. Contesa are o mare influență, este respectată, iar girul ei ne va asigura succesul. Sînt sigură că poți găsi o modalitate să o convingi să...

- Regina Victoria însăși n-ar reuși să aducă două sălbatică ca voi pe drumul respectabilității, a întrerupt-o cu răceală Westcliff. Este imposibil. Și oricît aș vrea să-i fac pe plac tatălui tău, nu-i pot cere mamei mele să treacă prin iadul pe care sînteți în stere să-l creați voi două.

- Știam că vei spune asta. Lillian se întreba în gînd dacă merita să-și asculte instinctele și să riște atît de mult. Să fi fost oare parfumul în stare să-și exercite magia asupra lui Westcliff, deși experimentul celorlalte fete eșuase? Dacă nu reușea avea să se facă iremediabil de rîs. A inspirat adînc și a făcut un pas spre el. Foarte bine. Nu-mi lași de ales. Dacă nu vrei să mă ajuți voi spune în gura mare ce

s-a întîmplat după-amiază. Iar oamenii se vor distra pe seama faptului că lordul Westcliff cel stăpîn pe sine nu și- a putut Infrîna dorințele în fața unei americance zăpăcite și fără maniere. Iar

tu nu vei putea nega* pentru că tu nu minți niciodată.

Westcliff a ridicat o sprinceană și i-a aruncat o privire care ar fi trebuit să o înghețe pe loc.

- Îți supraestimezi puterea de atracție, domnișoară Bowman.

- Da? Dovedește-mi.

- Cum?

Chiar și acum, după ce se îmbărbătase, Lillian a ezitat înainte să-i răspundă:

- Pune-ți mâini în jurul taliei mele, ca mai devreme. Te provoc. Să vedem dacă de data aceasta reușești să te controlezi.

În privirea lui a citit cât de patetică i se părea provocarea ei.

- Nu știu cum să-ți mai spun, domnișoară Bowman. Nu te doresc... Ce s-a întâmplat mai devreme a fost o greșală. Care nu se va repeta. Acum te rog să mă scuzi, mă așteaptă musafirii...

-Lașule!

Westcliff se întorsese cu spatele dar la auzul cuvântului s-a răsucit și a privit-o cu furie. Lillian și-a dat seama că nimeni nu mai îndrăznise să-i aducă o asemenea acuzație.

-Ce-ai spus?

Și-a adunat tot curajul ca să-i susțină privirea:

- E clar că ți-e frică să mă atingi. Te temi că nu vei reuși să te înfrânezi.

El și-a luat ochii de la ea și a clătinat din cap. Când a privit-o din nou, în ochi îi strălucea ostilitatea:

r - Îți este chiar atât de greu să înțelegi că nu-mi doresc să te țin în brațe?

Lillian și-a dat seama că nu ar fi făcut atîta caz dacă ar fi fost încrezător în puterea lui de autocontrol. Încurajată de acest gând, s-a apropiat (te ei și i-a simțit trupul tensi- nîndu-se:

- Nu e vorba dacă vrei sau nu. Ci dacă îmi vei mai da drumul din îmbrățișare.

- Ești incredibilă!

Lillian a rămas nemișcată, așteptînd să vadă cum va reacționa. Când el a venit lîngă ea, zîmbetul i s-a șters de pe chip și inima a început să-i bată nebunește. Nu-i l dăduse de ales: trebuia să-i {demonstreze că se înșela. Iar I dacă acesta era adevărul, ea nu va mai îndrăzni niciodată I să-l privească în ochi. *Ar fi bine ca parfumul să-și facă i efectul, domnule Nettle*, și-a spus în gînd.

I Cu gesturi încete, Westcliff a luat-o în brațe. Lillian a ț simțit că se sufoca. Când a lipit-o de el, sîngele i Sra înfier- F bîntat. Mîinile ei căutau un punct de sprijin și s-au lipit de [o parte și de alta a spatelui lui. f - Asta ai vrut? i-a șoptit el la ureche, r Lillian s-a înfiorat simțindu-i respirația fierbinte în păr. A ; dat din cap în semn cte răspuns, convinsă că pierduse t partida. Westcliff avea să-i arate acum cât de ușor îi era să- \ i dea drumul din îmbrățișare, după care ar fi devenit pe vecie subiectul batjocorii lui.

- Poți să-mi dai drumul, acum, a murmurat ea.

Dar Westcliff nu s-a mișcat. Și-a plecat capul mai aproape de ea și a inspirat adînc, de cîteva ori, urmărindu-i linia gîtului. *Parfumul*, și-a spus ea, uimită. Deci nu fusese doar imaginația ei.

Magia funcționa din nou. Dar de ce numai cu Westcliff? De ce...

Gîndurile© i-au zburat atunci cînd el a strîns-o și mai tare, făcînd-o să se arcuiască în îmbrățișare.

- La naiba! a șoptit Westcliff. Înainte ca Lillian să înțeleagă ce se petrecea, el a sprijinit-o de cel mai apropiat perete. Privirile lui fierbinți rătăceau de la ochii ei mirați la buzele întredeschise. Lupta tăcută a mai durat o clipă. Brusc, el a cedat și și-a lipit buzele de buzele ei.

A sărutat-o cu blîndețe, de parcă gura ei ar fi fost o delicată exotică pe care 0 savura. Lillian a simțit că i se muiau genunchii. Acesta era Westcliff, și-a repetat în gînd. Westcliff, bărbatul pe care îl ura... dar cînd sărutul a devenit mai intens nu s-a putut abține să nu-i răspundă. S-a ridicat instinctiv pe vîrfuri iar locul dintre coapse i s-a lipit de șliful pantalonilor lui. Când și-a dat seama a roșit și a încercat să se desprindă de el, dar nu a lăsat-o. Mîna i s-a încleștat ferm pe spatele ei, în timp ce gura lui o devora cu senzualitate, o explora... Abia dacă mai putea respira. A oftat atunci cînd i-a simțit mîna rămasă liberă căutîndu-i decolteul.

- Vreau să te simt, i-a șoptit Westcliff. Vreau să te sărut peste tot...

Sîinii o dureau sub apăsarea corsetului. A simțit dorința nebunească să și-l smulgă și să-l roage să o aline cu gura și cu mâini. Și-a trecut degetele prin părul lui în timp ce el continua să o sărute febril, pînă cînd gîndurile i-au devenit incoerente și a început să tremure de dorință.

Cu o mișcare bruscă, Westcliff s-a smuls din îmbrățișare. Respirînd sacadat, s-a întors cu

spatele la ea, încleștînd pumnii. DUpă un timp, Lillian și-a revenit suficient ca să poată vorbi. Parfumul își făcuse efectul. Chiar prea bine.

- Ei bine, cred că am obținut răspunsul la toate întrebările. în privința mamei tale... Westcliff nici nu a privit-o.
- Mă mai gîndesc, a mormăit și a ieșit în trombă din oranjerie.

CAPITOLUL 7

v t - Ce ți s-a întâmplat, Annabelle? a întrebat-o Lillian a doua zi de dimineață, alăturându-se celorlalte prietene care erau așezate la cea mai îndepărtată masă de pe terasă. L Arăți îngrozitor. De ce nu ești în costumul de călărie? Credeam că ieșim la plimbare. Și de ce ai dispărut atât de brusc aseară? Nu-ți stă în fire să pleci fără să Spui... r - N-am avut de ales, a spus evaziv Annabelle, ținând strâns între degete ceașca delicată din porțelan. Era palidă, avea cearcăne și părea obosită.* A sorbit din ceai, după care a continuat: e din cauza parfumului tău nenorocit... când l-a simțit parcă a înnebunit.

Șocată, Lillian a încercat să înțeleagă:

- A... a avut efect asupra lui Westcliff? a reușit ea să ,, întrebe.

- Dumnezeule! Nu asupra lui! Annabelle și-a frecat ochii obosiți. Lui puțin i-a păsat cum miroseam. Bărbatul meu în

[- schimb a înnebunit complet. După ce a mirosit parfumul m- : a luat pe sus, m-a dus în cameră și... e suficient să vă [spun că n-am închis ochii toată noaptea. Toată noaptea, a i repetat ea cu emfază.

- Și ce ați făcut? a întrebat-o Daisy.

Lillian, care se simțea ușurată că nu lordul Westcliff fusese cel care se simțise atras de Annabelle și-a privit dezaprobat sora:

- Tu ce crezi că au făcut? Au jucat dame?

- Oh, a înțeles în sfârșit și Daisy. A privit-o cu curiozitate. Aveam impresia că îți plăcea... ce faci... cu Hunt.

- Da, bineînțeles, dar... Annabelle a făcut o pauză, roșind. Dar când un bărbat este atât de excitat... S-a oprit, dându-și seama că pînă și Lillian o asculta cu interes. În general, Annabelle era destul de deschisă, dar nu și atunci când venea vorba de viața ei intimă. A spus în șoaptă: să zicem doar că soțul meu nu are nevoie de nici o licoare care să-i crească și mai mult apetitul.

- Ești sigură că parfumul a fost de vină? a întrebat-o Lillian. Poate că altceva l-a stîrmit...

- A fost parfumul, a spus Annabelle cu convingere.

Atunci a intervenit și Evie, care părea nedumerită.

- Dar d-de ce nu și pe Westcliff, atunci când a stat lîngă el? De ce d-doar pe soțul tău și pe nimeni altcineva?

- Și de ce pe noi nu ne-a remarcat nimeni? Nici pe mine, nici pe Evie, a continuat Daisy, nemulțumită.

Annabelle și-a mai turnat un ceai și a amestecat cu atenție zahărul în ceașcă. A privit-o pe Lillian:

- Dar pe tine, draga mea? Te-a remarcat cineva?

- De fapt... Lillian își studia cu atenție conținutul ceștii. Westcliff. Din nou. Ce noroc am și eu! Am descoperit un afrodisiac, iar acesta are efect doar asupra băgatului pe care îl disprețuiesc.

Annabelle s-a înecat iar Daisy și-a astupat gura cu mîna ca să-și mascheze rîsul.

- Îmi imaginez cît de supărat trebuie să fie Westcliff pentru că e atras de tine^ după ce v-ați certat de atîtea ori !

- I-am spus că-și poate repara greșelile cerîndu-i mamei lui să ne ajute.

- Minunat! a exclamat Daisy. A fost de acord?

- Se mai gîndește.

Annabelle s-a sprijinit gînditoare de brațul fotoliului.

- Nu înțeleg... De ce parfumul are efect doar asupra lui Hunt și Westcliff? Și de ce nu a avut asupra lordului atunci când m-am dat eu cu el, în timp tu...

- Poate că în asta constă m-magia, și-a dat cu presupusul Evie. Te a-ajută să-ți găsești adevărata iubire.

- Prostii! a exclamat Lillian. Westcliff nu e adevărata mea dragoste! E un măgar arogant cu care nu am reușit niciodată să port o discuție civilizată! Iar femeia care va avea nenorocul să se mărite cu el va putrezi aici, în Hampshire, dîndu-i socoteală pentru oricare gest al ei. Nu, mulțumesc, nu e de mine.

- Lordul Westcliff nu e genul gentilomului de țară, i-a răspuns Annabelle. Locuiește destul de mult timp în casa lui din Londra și este invitat pretutindeni. Cît privește atitudinea lui superioară - aici nu te pot contrazice. Pot însă să-ți spun că atunci când îl cunoști mai bine, când lasă garda jos, știe să fie și foarte plăcut.

Lillian a clătinat din cap cu încăpăținare.

- Dacă parfumul îl atrage doar pe Westcliff, nu mă mai dau cu el.

- În nici un caz! a făcut Annabelle ochii mari. Credeam că vrei să continui să-l torturezi.

- Mai dă-te, te rog! a intervenit Daisy. Nu avem nici o dovadă că doar el poate fi sedus de parfum.

Lillian s-a uitat la Evie care îi zîmbea slab.

- Să o fac? a întrebat ea iar Daisy a dat din cap. Foarte bine. Dacă am șansa să-l chinui pe Westcliff nu trebuie să

o ratez. A scos sticlucă din buzunarul rochiei de călărie. Mai vrea cineva să încerce?

Annabelle a răspuns repede:

- Nu. Ține-I departe, foarte departe demine.

Celelalte întinseseră deja mîniile. Lillian a rîs și i-a datei lui Daisy, care și-a turnat cîteva picături generoase pe încheieturi și în spatele urechilor.

- Gata, a spus Daisy satisfăcută. Mi-am dat de două ori mai mult decît aseară. Dacă adevărata mea dragoste e pe aproape va veni în fugă la mine.

Evie și-adat și ea cu parfum pe gît.

- Chiar dacă nu va avea efect, a spus ea, miroase frumos.

Lillian a pus sticlucă la loc în buzunar și s-a ridicat. Și-a netezit rochia de călărie de culoarea ciocolatei, a cărei parte mai lungă era ridicată și prinsă cu un nasture, ca să nu o împiedice la mers. Atunci când era călare, fusta era lăsată în jos, acoperindu-i picioarele, așa cum se cuvenea.

- E ora la care se adună călăreții la grajduri. Le-a privit întrebător pe prietenele ei. Nu veniți nici una?

Annabelle i-a aruncat o privire elocventă:

- Nu după noaptea trecută.

- Eu nu călăresc prea bine, s-a scuzat Evie.

- Nici eu și nici Lillian, a spus Daisy certându-și din priviri sora mai mare.

- Ba eu călăresc la fel de bine ca un bărbat, a protestat Lillian.

- Doar atunci când călărești ca un bărbat! a ripostat Daisy. Văzînd că Annabelle și Evie erau nedumerite, le-a explicat: acasă, ia New York, Lillian și cu mine călărim așa cum o fac bărbații. E mai sigur și mult mai confortabil. Părinții noștri nu au nimic împotriva, atîta vreme cît o facem doar pe proprietatea noastră. Am călărit de cîteva ori și în compania domnilor, dar atunci am călărit pe o parte și nu sîntem prea pricepute. Lillian sare excelent atunci când călărește bărbătește, dar nu a încercat să sară și atunci când călărește pe o parte. Centrul de echilibru este altul, nu folosești aceiași mușchi, iar terenul de sărituri de la Stony Cross Park...

■ Șșt, Daisy, a șoptit Lillian.

- ... va fi o provocare, și sînt foarte sigură că...

- Taci, s-a răstit Lillian la ea.

- ... sora mea își va frînge gîtul, a terminat Daisy fraza, privind-o pe Lillian în ochi.

Annabelle părea tulburată.

- Lillian, draga mea...

- Trebuie să plec. Nu vreau să întîrzii.

- E un lucru cunoscut că terenul de sărituri de aici nu este pentru novici.

- Nu sînt o novice, a spus Lillian printre dinți.

- Există cîteva sărituri dificile, cu bare foarte rigide. Simon m-a luat cu el odată, imediat ce a fost amenajat, și mi-a arătat cum să abordez fiecare săritură. Chiar și așa mi s-a părut extrem de greu. Iar dacă poziția nu e cea corectă...

- Nu voi păți nimic, a întrerupt-o Lillian. Dumnezeu, Annabelle, nu te știam atît de fricoasă.

- Chiar e necesar să te expui pericolului?

- Știi foarte bine că nu mă dau înapoi atunci când e vorba de o provocare.

- E o calitate admirabilă, draga mea, i-a răspuns cu blîndețe Annabelle. Numai să nu fie inutilă.

Era pentru prima oară că discutau în contradictoriu atît de vehement.

- Uite ce e, i-a răspuns Lillian nerăbdătoare. Dacă voi cădea îți dau voie să mă săpunești zdravăn. O să ascult fiecare cuvîntel. Dar nimeni nu mă va împiedica să călăresc azi.

S-a întors pe călcîie și s-a îndepărtat, auzind exclamația de disperare scoasă de Annabelle și murmurul resemnat al lui Daisy:

- La urma-urmei, e gîtul ei...

După plecarea ei, Daisy a privit-o pe Annabelle și s-a scuzat:

- Îmi pare rău. Nu a vrut să fie răutăcioasă. O cunoști prea bine.

- Nu trebuie să-ți ceri tu scuze, i-a răspuns Annabelle. Însă lui Lillian o să-i pară rău, cu siguranță.

Daisy a ridicat din umeri.

- Există momente când sora mea trebuie să suporte consecințele acțiunilor sale. Unul din lucrurile care îmi plac mult la ea este că recunoaște atunci când a greșit și reușește să facă haz de necaz.

- Și eu o ador, Daisy, i-a răspuns Annabelle. Atît de mult încît nu pot să o las să se arunce cu ochii închiși în pericol. E evident că nu înțelege cît de periculoase pot fi aceste sărituri. Westcliff este un călăreț experimentat și a amenajat terenul de sărituri conform nivelului lui. Chiar și soțul meu, care e un bun călăreț, spune că terenul e o provocare. Iar Lillian nu e obișnuită să călărească pe o parte... S-a încruntat. Gîndul că ar putea să cadă și să se rănească, chiar să moară, e de nesuportat.

Evie a intervenit cu blîndețe:

- Domnul H-Hunt e pe terasă. C-chiar lîngă ușă.

Toate trei și-au întors privirea spre soțul lui Annabelle, care era îmbrăcat în costumul de călărie. Era însoțit de trei bărbați care rîdeau de ceva ce le spusese. Hunt era un om de lume și toți cei care se adunau de obicei la Stony Cross Park îl plăceau. Cu un zîmbet cinic i-a privit pe oaspeții așezați la mesele de afară, în timp ce servitorii forfoteau printre ei, ducînd tăvi cu mîncare și carafe cu suc proaspăt de fructe. Expresia i s-a schimbat cînd a dat cu ochii de Annabelle, cinismul transformîndu-se într-o infinită tandrețe. Daisy a tresărit. Parcă trecuse ceva prin aer, care îi lega pe cei doi cu un fir nevăzut

- Scuzați-mă vă rog, a murmurat Annabelle și s-a ridicat S-a apropiat de soțul ei care i-a luat mîna și i-a sărutat-o. A privit-o în ochi, fără să-i dea drumul mîinii, apie- cîndu-și capul spre ea.

- Crezi că îi povestește despre Lillian? a întrebat-o Daisy pe Evie.

-Sper.

- Trebuie să dea dovadă de discreție. Dacă e confruntată, Lillian poate deveni încăpățînată ca un catîr.

. - îmi imaginez că Hunt va fi circumspect. Doar e un abil negociator cînd vine vorba de afaceri, nu-i așa?

- Ai dreptate, i-a răspuns Daisy, simțindu-se deodată mai bine. Și e obișnuit cu Annabelle, care este și ea foarte temperamentală. În timp ce stăteau de vorbă, Daisy a remarcat că se întîmpla ceva ciudat cu Evie, atunci cînd erau doar ele două... Evie părea să se relaxeze și nu se mai bîlbîia.

- Ce crezi că se întîmplă de fapt între ei? între Lillian și Westcliff, vreau să spun.

Daisy a zîmbit șiret, deși era ușor îngrijorată pentru sora ei.

- Cred că pe Lillian a speriat-o teri gîndul că l-ar putea găsi atrăgător pe Westcliff. Iar ea nu reacționează bine la teamă. De obicei face cîte un gest nesăbuit De aici și hotărtrea ei de a-și pune viața în pericol, mergînd să călărească.

- Dar de ce să o sperie acest lucru? Evie era nedumerită. Credeam că lui Lillian îi va face plăcere să vadă că un bărbat ca Westcliff îi dă atenție.

- Nu și cînd știe că s-ar contra tot timpul, dacă va ieși ceva din asta pînă la urmă. Lillian nu are nici cea mai mică dorință să se lase zdrobită de un bărbat puternic, așa cum este Westcliff. Daisy a oftat adînc. Nici eu nu-mi doresc asta pentru ea.

Evie a încuviințat cu o mișcare a capului.

- Eu bănuiesc că lui Westcliff i-ar fi tare greu să se obișnuiască cu temperamentul lui Lillian.

- Cam așa ceva. Daisy i-a zîmbit lui Evie: știu că nu e frumos să-ți atrag atenția, dar în ultimele minute nu te-ai bîlbîit deloc.

Tîna roșcată și-a ascuns surîsul timid în palmă și a privit-o pe Daisy printre genele lungi.

- îmi e mult mai bine atunci cînd sînt departe de casă... de familia mea. Și mă ajută dacă îmi amintesc să vorbesc rar și să mă gîndesc dinainte la ce vreau să spun. Nimic nu mă înfricoșează mai tare decît să merg la un bal și să dau cu ochii de o încăpere plină de oameni pe care nu îi cunosc.

- Draga mea, i-a spus Daisy cu blîndețe, data viitoare cînd vei fi într-o încăpere plină cu străini, spune-ți în gînd că sînt doar niște prieteni care așteaptă să fie descoperiți.

Se lăsase ceața atunci cînd călăreții s-au strîns la grajduri. Erau aproximativ cincisprezece bărbați și alte două doamne în afară de Lillian. Bărbații erau îmbrăcați în haine închise la culoare și purtau cizme înalte. Femeile purtau rochiile strînse pe talie ale căror fuste asimetrice erau

¹ prinse într-o parte cu un nasture. Servitorii și băieții de la grajduri mișunau printre ei, scoțînd caii afară și ajutînd

ˆ călăreții să urce în șa. Unii aleseseră să-și aducă proprii

; cai în timp ce ceilalți urmau să profite de recunoscuta herghelie a familiei Marsden. Deși mai venise la grajduri și

ˆ în timpul precedentelor vizite, Lillian era din nou impresionată de frumusețea cailor pur-sînge

care le erau
: aduși acum oaspeților.

Lillian stătea afară, în compania domnului Winstanley,

\ un tânăr cu părul castaniu și trăsături plăcute dar cu o
i bărbie foarte îngustă, și a altor doi domni, lordul Hew și
i lordul Bazeley, care discutau prietenește în timp ce
ț. așteptau să le fie aduși caii. Prea puțin interesată de
t conversația lor, Lillian rătăcea cu privirea prin jur pînă cînd
l a dat cu ochii de silueta zveltă a lui Westcliff, care traversa
[curtea.

l Amintiri nedorite au asaltat-o, făcîndu-i inima să bată
F rapid. Urechile îi ardeau, simțea parcă și acum șoaptele lui
[ușor răgușite: *vreau să te sărut peste tot...* L-a privit pe
l Westcliff apropiindu-se de un cal care fusese scos deja de
l la grajduri... un animal pe care Lillian își amintea că-l mai
l văzuse și altădată. Calul pe nume Brutus era pomenit în
t toate conversațiile pe teme ecvestre. Era un exemplar
l perfect, inteligent, care sărea remarcabil. La sol, Brutus
f avea disciplina unui soldat... iar în aer părea să prindă
l aripi.

[- Se spune că dacă îl are pe Brutus Westcliff nu mai are
£ nevoie de un al doilea cal, a spus unul dintre oaspeți.

ț Lillian l-a privit curioasă:

ț - Ce vrei să spui?

\ Bărbatul cu părul castaniu i-a zîmbit superior, de parcă
r. ar fi trebuit să știe:

- Pentru partidele de vînătoare, de obicei este călărit un cal dimineața după care este schimbat cu altul, după- amiaza. Se pare că Brutus are robustețe și vitalitate cît pentru doi cai.

- Ca și proprietarul lui, a remarcat cineva iar ceilalți au rîs.

Lillian l'a văzut pe westcliff adîncit într-o discuție cu Simon Hunt care îi povestea ceva. O ușoară încruntare i se citea pe față. ~

Atenția i-a fost distrasă de un băiat de la grajduri, cu care jucase baseball cu o zi în urmă. Acesta i-a adus un cal cenușiu, să-l încalce, l-a făcut conspirativ cu ochiul iar ea i-a răspuns la fel. A așteptat ca băiatul să verifice dacă șaua era bine legată și a remarcat că era calul perfect pentru o doamnă, cu o conformație fără cusur și o privire inteligentă.

- Cum îl cheamă? a întrebat Lillian. La auzul vocii ei, calul a devenit atent.

- Starlight, domnișoară. O să vă înțelegeți bine. E cel mai ascultător cal din tot grajdul, după Brutus.

Lillian l-a bătut ușurel pe grumaz.

- Pari un adevărat gentleman, Starlight. Aș fi vrut să te pot călări așa cum trebuie, să nu te mai sîcîi cu șaua asta prostească.

Calul și-a înclinat capul și a privit-o calm.

- Domnul mi-a spus să vi-l aduc pe Starlight, dacă vă hotărîți să călăriți, a spus băiatul, impresionat că Stăpînul lui îi alesese personal catul.

- Ce drăguț! a murmurat Lillian, clătînîndu-se în șa. A încercat să stea dreaptă, lăsîndu-și mare parte din greutate pe coapsa dreaptă. Pentru moment nu o deranja, dar știa că mai tîrziu avea să amorțească, pentru că nu era obișnuită să stea în acea poziție. Cînd a luat frîul în mînă a simțit un fior. Îi plăcea să călărească iar Starlight era superior tuturor cailor din grajdurile familiei ei.

- Domnișoară... a spus băiatul cu voce joasă și i-a arătat rușinat fusta, care era în continuare prinsă cu nasturele. Acum, că Lillian era în șa, i se dezvelise o parte a piciorului sfîng.

- Mulțumesc, a spus ea, lăsîndu-și fusta în jos. L-a îndemnat pe Starlight care a reacționat imediat, sensibil la cea mai mică apăsare a cizmei ei.

• S-a alăturat unui grup de călăreți care se îndreptau spre pădure, entuziasmată la gîndul că avea să sară. Erau în total douăsprezece sărituri, auzise ea, toate înșirate inteligent pe un teren care se

întindea atît prin pădure cît și pe cîmp. Era o provocare de care știa că se va achita cu succes. Chiar și călărind așa. Iar calul era bine antrenat, plin de nerv dar ascultător, trecînd cu ușurință de la trap la galop.

Lillian a văzut în depărtare primul obstacol, triunghiular, înalt de vreo șaiszeci de centimetri și lat de doi metri.

- Nu ne pune nici o problemă, nu-i așa, Starlight? i-a șoptit ea calului. A încetinit și s-a alăturat călăreților care așteptau. Un alt călăreț s-a apropiat. Era Westcliff, pe un cal negru, cu o postură perfectă. Trebuia să recunoască: Westcliff era o apariție uluitoare.

Spre deosebire de ceilalți domni prezenți, Westcliff nu purta mănuși. Lillian și-a atnintit de ușoara asprime a palmelor lui, atunci cînd îi atinsese pielea. A înghițit în sec și a evitat să-i mai privească mîiniie ținînd strîns hăturile. L-a privit atentă și a văzut că ceva îl nemulțumea... se încruntase iar falca îi părea încleștată.

I-a zîmbitJarg:

- Bună dimineața, domnul meu.

- Bună dimineața, a venit răspunsul. A părut că-și cîntărea bine cuvintele înainte de a continua: ești mulțumită de calul tău?

- Da, e splendid. Înțeleg că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru această alegere.

Westcliff a strîns din buze:

- Am auzit, domnișoară Bowman, că nu ești obișnuită să călărești într-o parte.

Zîmbetul i-a înghețat pe buze. Șî-a amintit că Simon Hunt vorbise cu el ceva mai devreme și și-a dat seama că Annabelle pusese totul la cale. S-a enervat pentru că se amestecase și s-a strîmbat:

- Mă descurc. Nu trebuie să-ți faci griji.

- Nu pot permite ca unul dintre oaspeții mei să-și pună sănătatea în pericol.

Lillian strîngea hăturile în mîinile înmănușate.

- Pot călări la fel de bine ca oricine de aici. Indiferent de ce ți s-a spus, stilul acesta de a călări nu mi-e total necunoscut. Așa că te rog să mă lași în pace...

- Dacă aflam mai devreme îmi găseam timp să parcurgem împreună traseul și să judec cît ești de pricepută. Dar acum este prea tîrziu.

- Vrei să spui că nu pot călări azi?

Westcliff i-a susținut privirea.

- Nu poți face sărituri. Poți călări oriunde altundeva pe domeniul meu. Dacă vrei, te evaluez cîndva, săptămîină aceasta, dar azi nu-ți pot permite să sari peste obstacole.

Neobișnuită ca cineva să-i spună ce avea voie să facă și ce nu, Lillian s-a simțit de-a dreptul jignită. A reușit cu greu să-i răspundă cu calm:

- Îți apreciez preocuparea pentru binele meu. Vreau însă să-ți sugerez un compromis. Dă-mi voie să sar peste primele trei obstacole și dacă nu mă descurc atunci îți fac pe plac.

- Nu fac compromisuri cînd vine vorba de siguranța cuiva, i-a răspuns Westcliff. Vei ține cont chiar acum de decizia mea, domnișoară Bowman.

Era nedrept. Îi interzicea să facă ceva doar ca să-și demonstreze forța. Chinuindu-se să-și stăpînească furia, i- a răspuns:

- Mă descurc. Sînt perfect capabilă să sar. O să-ți dovedesc.

CAPITOLUL 8

Înainte ca Westcliff să poată reacționa, Lillian i-a dat pîteni lui Starlight Calul a ascultat-o imediat și a pornit în plin galop. Ea și-a lipit coapsa de oblînc, simțind că aluneca, și și-a ajustat poziția, chiar în momentul în care Starlight se pregătea să sară. L-a simțit cum și-a ridicat picioarele din față, forța imensă și senzația ireală de zbor deasupra obstacolului triunghiular. Cînd au aterizat a trebuit însă să-și recapete echilibrul, încasînd impactul în plin în cOapsa dreaptă. Dar reușise și fusese foarte credibilă.

Lillian a întors calul cu un zîmbet triumfător, conștientă de privirile uimite ale celor din jur, care nu știau ce anume o făcuse să sară, mînată de un impuls. S-a speriat însă auzind zgomotul

puternic, asemenea unui tunet, produs de niște copite. Nu a mai avut ocazia să protesteze sau să se apere pentru că s-a trezit luată pe sus și azvîrlită pe o suprafață tare. A fost purtată preț de cîțivă metri, atîrnînd peste coapsele dure ale lui Westcliff, pînă cînd acesta a oprit calul, a descălecat și a tras-o jos, lîngă el. A prins-o ferm de umeri. Fața lui, lividă, era la numai cîțiva centimetri de a ei.

- Crezi că mă convingi făcînd o asemenea nesăbuintă? i-a spus el, scuturînd-o. Folosirea cailor mei este un privilegiu. Unul pe care tocmai l-ai pierdut. De aici înainte, dacă te mai prind la grajduri te alung personal de pe domeniul meu.

Albă la față, la fel de furioasă ca și el, Lillian i-a răspuns ca vocea tremurînd ușor:

- la mîinile de pe mine, ticălosule! Spre satisfacția ei a văzut că făcuse ochii mici, semn că se simțea jignit. El nu a slăbit deloc strînsoarea iar respirația i s-a accelerat, ca și cum ar fi vrut să-i facă rău fizic. Lillian i-a susținut cu curaj privirea, simțînd cum un val de energie a trecut de la unul la altul, un impuls fizic indirect care o făcea să-și dorească să-l lovească, să-l doboare lapămînt, să se bată în parte cu el. Nici un bărbat nu-o mai enervase într-atît. Au rămas privind unul în ochii celuilalt, plini de ostilitate, respirînd sacadat. Nici unul nu mai era conștient de privitorii uimiți din jur. Erau prea absorbiți de atîta antagonism.

O voce masculină catifelată a întrerupt tăcerea, rupînd tensiunea:

- Dăe-mi spuneai că avem parte și de distracție veneam mai devreme, Westcliff.

- Nu te amesteca, St. Vincent, a ripostat Westcliff.

- Nici nu mă gîndeam! Voiam doar să te complimentez pentru felul în care Stăpînești situația.

Foarte diplomat. Suav, chiar.

Sarcasmul lui l-a făcut pe Westcliff să-i dea drumul lui Lillian din strînsoare. Ea s-a dat un pas înapoi, clătîndu-se, dar a fost imediat prinsă de talie de o pereche de mîini abile. Uimită, a ridicat privirea și a văzut chipul frumos al lordului Sebastian St. Vincent, infamul crai și seducător.

Razele soarelui se jucau în părul lui, făcînd șuvițele să strălucească și să capete culoarea ambrei. Lillian îl mai văzuse de la distanță de cîteva ori dar nu li se făcuse niciodată cunoștință iar St. Vincent evita întotdeauna, la baluri, locul unde stăteau fetele nemăritate. De la distanță era de o frumusețe izbitoare. De aproape, frumusețea lui exotiqă își tăia răsuflarea- St. Vincent avea cei mai extraordinari ochi din cîți văzuse vreodată, de un albastru deschis, ca de felină, umbriți de gene dese și întunecate. Trăsăturile lui erau puternice dar rafinate iar pielea îi strălucea de parcă ar fi fost de bronz. Zîmbetul lui o făcea să uite de furie. Un asemenea farmec ar fi trebuit interzis prin lege.

St. Vincent și-a întors privirea spre Westcliff și l-a întrebat, ridicînd o sprinceană:

- Să o conduc pe vinovată la conac?

Westcliff a dat din cap.

- la-o de-aici înainte să spun ceva ce voi regreta.

- Haide, spune dacă îndrăznești! a ripostat Lillian.

Westcliff a făcut un pas spre ea, amenințator.

St. Vincent s-a interpus între ei, cu un gest grăbit.

- Te așteaptă oaspeții, Westcliff. Deși sînt convins că urmăresc fascinați mica dramă, cail par să devină neliniștiți.

.. Lordul a părut să ducă o scurtă bătălie cu el însuși. Curînd a reușit să pară impasibil. A făcut un semn din cap în direcția conacului, o comandă tăcută adresată lui St. Vincent să o ducă pe Lillian de acolo.

- Pot să o iau pe calul meu? a întrebat politicoș St. Vincent.

- Nu, a venit răspunsul lui Westcliff. Poate al naibii de bine să meargă și pe jos.

St. Vincent i-a făcut semn grăjdarului să aibă grijă de cei doi cai. l-a oferit brațul lui Lillian, care fumegea de furie:

- La temniță cu tine.

- Prefer oricînd tortura companiei lui, a spus Lillian prinzînd partea lungă a rochiei cu nasturele, ca să poată nterge. în timp ce se îndepărtau l-a auzit pe Westcliff spunînd:

- Ați face bine să vă opriți pe la ghețarie, în drum. Să se mai răcorească.

Marcus se lupta să-și stăpânească emoțiile. S-a uitat după Lillian Bowman, iar privirea lui ar fi putut foarte bine să-i ardă haina de călărie în spate. În general ieșea cu ușurință din orice situație și era în stare să cântărească totul cu obiectivitate. În ultimele minute, însă, autocontrolul îl părăsise.

Când Lillian se pregătise să sară, Marcus îi sesizase dezechilibrul, care îi putea fi fatal atunci când era în șa. Numai gândul că ar fi putut să cadă îl Scosese din minți. La viteza aceea își putea frînge gâtul. Iar el nu mai putuse să fabă nimic - doar să privească. Când o văzuse aterizând în siguranță teama i se transformase în furie oarbă. Nu se apropiase în mod conștient de ea; se treziseră deodată amândoi pe jos, umerii ei firavi erau în strînSoarea mâinilor lui iar ei nu-și mai dorea altceva decât să o strîngă în brațe și să o sărute, ușurat, iar mai apoi să o sfișie cu mâinile goale.

Faptul că siguranța ei însemna atât de mult pentru el... era ceva la care prefera să nu se gîndească.

Marcus s-a îndreptat spre grăjdarul care îl ținea pe Brutus de frîu și i l-a smuls din mînă.

Simon s-a apropiat, în șa, și l-a întrebat calm:

- Ai de gând să călărești?

Drept răspuns, Marcus a urcat în șa și l-a îndemnat ușor pe Brutus.

- Femeia asta e de nesuportat, a mîrîit el provocîndu-l pe Simon Hunt din priviri să-l contrazică.

- Ai vrut să o determini să sară?

- l-am poruncit să facă exact opusul. Trebuie să mă fi auzit și tu.

- Da, te-am auzit și eu și toți ceilalți, i-a răspuns sec Hunt. Mă întreb ce a fost în capul tău. Este evident că o femeie ca domnișoara Bowman trebuie abordată cu blîndețe și nu trebuie să i se dea ordine. Ce e cu tine? Doar te-am văzut negociind de atîtea ori! Dacă ai fi vrut, ai fi flatat-o puțin și ai fi determinat-o să facă ceea ce dorești în mai puțin de un minut. În schimb ai ținut morțiș să arăți că tu ești stăpînul. După care ai aruncat-o în brațele lui St. Vincent, care îi va fura virtutea chiar înainte de a ajunge la conac, mai mult ca sigur.

Marcus l-a privit tăios, dar se vedea că era îngrijorat:

- N-ar face asta.

- De ce nu?

- Pentru că nu este genul lui.

Hunt a rîs încet:

- De cînd preferă St. Vincent urr anume gen de femeie? N-am observat nici o similitudine între ele, cu excepția faptului că sînt toate femei. Blonde, brunete, dolofane, subțiri... nu are nici un fel de prejudecăți.

- La naiba cu toate, a șuierat Marcus, simțind pentru prima oară în viață ce însemna să fii gelos.

Lillian se concentra-să pună cîte un picior în fața celuiilalt, cînd de fapt nu-și dorea altceva decât să se întoarcă și să-l atace pe Westcliff.

- Un arogant, un...

- Ușurel, i-a șoptit St. Vincent. Westcliff e foarte temperamental și n-aș vrea să fiu nevoit să-ți sar în apărare. Cu sabia m-aș descurca, dar cu pumnii... nu.

- De ce nu? Ai o alonjă mai bună decât el.

- Are cea mai puternică lovitură cu dreapta din cîte am văzut. Iar eu am obiceiul de a-mi apăra mereu fața, ceea ce mă lasă descoperit în zona stomacului.

Lillian a izbucnit în rîs, Mînia i se risipea, așa că s-a gîndit că era de așteptat să o protejeze, cu o față ca a lui.

- V-ați bătut des?

- Doar cînd eram mici, la școală. Westcliff făcea totul mult prea bine, așa că trebuia să-l mai provoc din cînd în cînd, ca să nu devină mult prea vanitos. Ce zici, ne întoarcem la conac pe un drum mai frumos, prin grădină? ‘ - Nu sînt sigură că ar fi înțelept, a răspuns Lillian, ezitînd din cauza numeroaselor povești pe care le auzise despre el.

St. Vincent a zîmbit:

- Chiar dacă jur pe onoarea mea că nu-ți fac avansuri?

Lillian s-a gândit puțin apoi a dat din cap:

- Dacă e așa, atunci bine.

St. Vincent a condus-o printr-un crîng, apoi pe o alee pietruită, umbrită de tise bătrîne.

- Cred că ar fi trebuit să-ți spun că am făcut o promisiune deșartă, dat fiind că onoarea mea e practic inexistentă.

- Ar trebui atunci să-ți spun și eu că dreapta mea e de zece ori mai puternică decît a lui Westcliff.

- Spune-mi, draga mea, ce s-a întîmplat între voi?

- Cred că a fost ură la prima vedere, i-a răspuns ea. Eu sînt de părere că Westcliff e un bădăran plin de sine, iar el mă consideră probabil o răsfățată nesuferită. A ridicat din umeri. Probabil că avem amîndoi dreptate.

- Cred că nu aveți dreptate nici unul, nici celălalt, a murmurat St. Vincent. *

- Păi... eu sînt cam răsfățată, a recunoscut Lillian.

A privit-o cu ironie:

-Chiar așa?

Lillian a dat din cap:

- Îmi place să fac numai ce vreau eu și mă supăr atunci cînd lucrurile nu ies așa cum îmi doresc. Mi s-a spus adesea că semăn cu bunica mea care era spălătoreasă, la docuri.

Pe St. Vincent a părut să-l amuze ideea rudeniei cu o spălătoreasă.

- Erați apropiate?

- Oh, era o drăguță! Avea o gură bogată și te făcea să rîzi pînă te durea burta. Scuze, bănuiesc că nu e frumos să spui „burtă” de față cu un domn!

- Sînt șocat, a spus St. Vincent grav. Îmi voi reveni, însă. S-a uitat în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu-l auzea nimeni, după care i-a șoptit conspirativ: nu sînt un gentleman, să știi.

- Dar ești viconte, nu-i așa?

- Asta nu înseamnă că sînt neapărat și un gentleman. Nu știi prea multe despre nobili, așa-i?

- Cred că știi mai multe decît mi-aș dori, deja.

St. Vincent a privit-o cu un zîmbet curios:

- Și eu care credeam că vrei să te măriți cu unul de-ai noștri! Mă înșel eu sau tu și sora ta sînteți prințesele dolarilor sosite din colonii, ca să pună mîna pe cîte un bărbat cu titlu nobiliar?

- Din colonii? a repetat Lillian. În cazul în care nu ai aflat încă, domnule, să știi că am cîștigat revoluția.

- Probabil că am uitat să citesc ziarul în ziua aceea. Răspunde-mi la întrebare...

- Da, i-a răspuns Lillian roșind ușor. Părinții noștri ne-au adus aici ca să ne găsim soți. Vor o infuzie de sînge albastru.

- Și lu îți-dorești asta?

- Acum singura mea dorință e să văd niște sîrtege albastru curgînd, a murmurat ea, gîndindu-se la Westcliff.

- Ești o creatură feroce, i-a spus St. Vincent rîzînd. Sper ca Westcliff să nu te mai necăjească, altfel îi plîng de milă. De fapt, cred că ar fi mai bine să-l previn... S-a oprit văzînd-o crispîndu-se de durere.

Coapsa dreaptă o durea îngrozitor. Ar fi căzut la pămînt dacă nu ar fi susținut-o el.

- Drace! a spus printre dinți, simțînd un nou cîrcel străbătîndu-i coapsa. La naiba!

- Ce s-a întîmplat? a întrebat-o St. Vincent, ajutînd-o să se așeze pe jos, pe alee. Un cîrcel?

- Da. -Palidă, tremurînd, Lillian și-a, prins piciorul, gemînd. Doamne, cît de rău doare!

El s-a aplecat deasupra ei, încruntat și preocupat.

- Ai putea să uiți pentru moment ce tot ce-ai auzit despre reputația mea? Doar atît cît să mă lași să te ajut?

Lillian l-a privit cu atenție dar nu a văzut pe chipul lui nimic altceva decît dorința sinceră de a o scăpa de durere, așa că a dat din cap.

' - Bine, a șoptit ei și a ridicat-o în șezut. O țineâ de vorbă ca să-i distragă atenția în timp ce-și

strecura mîna pe sub fusta ei. Nu durează mult. Sper să nu ne vadă nimeni...

Arată destul de incriminator. Și sînt sigur că nimeni nu va crede scuza răsuflată cu cîrcelul...

- Nu-mi pasă, a gemut ea. Fă-f să dispară!

Îi simțea mîna lui St. Vincent urcînd pe picior, căldura pielii lui făcîndu-și loc pe sub lenjeria ei, căuțînd mușchiul dureros.

- L-am găsit! Ține-ți respirația, dragă.

Ascultătoare, Lillian l-a lăsat să-i apese mușchiul cu

palma desfăcută. Și-a înăbușit un țipăt atunci cînd a simțit ca o flacără în picior, după care durerea a trecut.

S-a relaxat, sprijinită de brațul lui și a respirat adînc.

- Mulțumesc. E mult mai bine acum.

El i-a zîmbit ușor în timp ce-i trăgea la loc fusta,

- A fost plăcerea mea.

- Nu mi s-a mai întîmplat așa ceva pînă acum, a murmurat ea, întinzînd cu grijă piciorul.

- E fără îndoială o urmare a săriturii de mai devreme, ți- ai întins un mușchi.

- Sînt sigură de asta, a roșit ea. Nu sînt obișnuită să sar din poziția aceea. De fiecare dată cînd am sărit, în trecut, călăream bărbătește.

- Ce interesant! a spus el, zîmbind larg. E clar că experiența mea cu fetele venit din America este mult prea limitată. Nu mi-am imaginat că sînteți atît de interesante!

- Iar eu sînt cea mai interesantă dintre toate.

- Oricîtă plăcere mi-arface să mai stăm de vorbă, cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, dacă te simți în stare să stai pe picioare. Nu e deloc spre binele tău să petreci prea mult timp singură în compania mea. S-a ridicat în picioare și i-a întins mîna.

- Mi-ai făcut mult bine, i-a răspuns Lillian prinzîndu-l de braț și ridicîndu-se în picioare.

St. Vincent a urmărit-o cum își încerca piciorul:

- Ești bine?

- Da, mulțumesc. Ai fost foarte drăguț, domnule.

A privit-o cu o strălucire ciudată în ochii albaștri:

- Eu nu sînt drăguț de felul meu. Mă port frumos doar cu cei de pe urma cărora vreau să profit.

Lillian i-a răspuns cu un surîs lipsit de griji:

- Sînt în pericol, domnule?

-Mă tem că da.

- Hmm. Lillian îi studia profilul, gîndindu-se că el nu profitase de neajutorarea ei, ceva mai devreme. Mă întreb dacă ar trebui să fiu cu adevărat îngrijorată, de vreme ce nu îți ascunzi deloc intențiile.

Singurul lui răspuns a fost un zîmbet enigmatic.

După ce s-a despărțit de St. Vincent, Lillian a urcat treptele spre terasa din spate, de unde se auzeau rîsete și voci feminine. Zece tinere erau așezate la una din mese, absorbite de un soi de joc sau de experiment. Se aplecau deasupra unui rînd de pahare umplute cu diferite lichide, în timp ce una din ele, care era legată la ochi, își înmuia vîrfurile degetelor în ele. Rezultatul, oricare ar fi fost el, provoca accese de rîs. Un grup de doamne în vîrstă stătea în apropiere, urmărindu-le cu un interes amuzat.

Lillian și-a văzut sora și s-a apropiat:

- Ce-i asta? a întreat-o.

Daisy s-a întors, privind-o surprinsă.-

- Lillian, a exclamat luînd-o de talie. De ce te-ai întors atît de repede, draga mea? Ai avut dificultăți?

Lillian a tras-o deoparte:

- S-ar putea spune și așa. După care i-a povestit tot ce se întîmplase.

Daisy făcuse ochii mari.

- Dumnezeule! a șoptit ea. Nu mi-l pot imagina pe Westcliff pierzându-și astfel cumpătul... iar tu... la ce ți-a fost mîntea? Cum de i-ai permis lui St. Vincent să facă așa ceva?

- Aveam dureri mari, a răspuns Lillian încercînd să se apere. Nu mai puteam să gîndesc. Nici nu puteam să mă mișc. Dacă ai fi avut vreodată o crampă musculară ai fi știut cît de tare doare.

- Nu l-aș fi lăsat pe unul ca St. Vincent să se apropie, să știu că-mi pierd piciorul, a spus Daisy pe nerăsuflăte. A făcut o pauză, să se gîndească la situație, după care a întreat: cum a fost?

Lillian a izbucnit în rîs:

- De unde să știu? Cînd durerea a dispărut, el își retrăsese deja mîna.

- Drace! Daisy s-a încruntat. Crezi că va spune cuiva?

- Nu cred. Pare să fie un gentleman, deși susține contrariul. O cută îi apăruse pe frunte cînd a adăugat: mai gentlemar! decît a fost Westcliff azi.

- Hmm. De unde să fi știut el că tu nu poți călări într-o parte?

Lillian a privit-o fără ranchiună.

- Nu mai face pe proasta, Daisy. E evident că Annabelle i-a spus soțului ei care i-a spus la rîndul său lui Westcliff.

- Nu i-o lua în nume de rău lui Annabelle.

- Trebuia să-și țină gura, a mormăit Lillian.

- l-a fost teamă să nu cazi. Tuturor ne-a fost.

- Ei bine, n-am căzut!

•- Dar ai fi putut.

Lillian a ezitat, după care a recunoscut:

- E probabil să fi căzut, pînă la urmă.

- înseamnă că nu ești supărată pe Annabelle?

- Bineînțeles că nu, a spus Lillian. N-ar fi drept din partea mea să o învinovățesc pe ea pentru purtarea lui Westcliff.

Ușurată, Daisy a împins-o spre masa la care stăteau fetele:

- Vino și tu, draga mea. Trebuie să joci și tu. E o prostie, dar e tare amuzant. Fetele, a căror vîrstă se întindea de la adolescență pînă la douăzeci și cinci de ani, s-au dat deoparte ca să le facă loc. În timp ce Daisy îi explica regulile, celelalte au legat-o la ochi pe Evie și au schimbat poziția celor patru pahare. După cum vezi, un pahar e plin cu apă și săpun, altul cu apă curată și altul cu sineală pentru rufe. Celălalt e gol. Paharele îți spun cu ce fel de bărbat te vei mărita.

Au urmărit-o pe Evie care întindea mîna spre unul dintre pahare. Și-a muiat degetele în paharul cu apă și săpun, a așteptat să-i fie luată legătura de la ochi și a privit cu tristețe rezultatul, în timp ce fetele chicoteau.

- Asta înseamnă că se va mărita cu un bărbat sărac, i-a explicat Daisy.

Evie și-a șters degetele și a spus cu naturalețe:

- C-cred că faptul că mă voi măriți totuși e un lucru bun.

Fata care urma la rînd aștepta surîzătoare să fie legată la ochi. Paharele au fost reasezate. Ea a întins mîna, aproape că a răsturnat unul dintre pahare, după care și-a înmuiat degetele în paharul cu lichid albastru. A zîmbit mulțumită vîzînd ce anume alesese.

- Asta înseamnă că se va mărita cu un autor celebru, i-a spus Daisy lui Lillian* încearcă și tu!

- Doar nu crezi în așa ceva!

- Nu fii atît de cinică! Distrează-te și tu puțin! Daisy a luat legătura și s-a ridicat pe vîrfuri, ca să i-o pună lui Lillian la ochi.

Lillian s-a lăsat condusă spre masă, în strigătele încurajatoare ale fetelor din jurul ei. A auzit zgomotul făcut de paharele care erau schimbate între ele și a așteptat cu mîinile în aer.

- Ce se întîmplă dacă aleg paharul gol? a întreat ea.

- R-rămîi față bătrînă! s-a auzit vocea lui Evie, chiar lîngă urechea ei.

- Nu ai voie să le ridici, să le testezi greutatea, a avertizat-o una dintre fete. Nu poți evita paharul gol, dacă acesta îți este destinul!

- În clipa asta chiar îmi doresc să aleg paharul gol, a răspuns Lillian, provocînd uri nou val de rîsete.

A găsit un pahar și și-a muiat degetele în lichidul rece. A urmat o nouă rundă de aplauze și de încurajări. A întreat: mă mărit și eu cu un autor?

- Nu, tu ai ales apa limpede, i-a spus Daisy. Te așteaptă un soț bogat și frumos, draga mesii!
- Ce ușurare! a exclamat Lillian, scoțându-și legătura de la ochi. E rîndul tău acum? Sora ei mai mică a clătinat din cap.
- Eu am încercat prima. Am răsturnat cîte un pahar de două ori și am făcut o mizerie de nedescris.
- Asta ce înseamnă? Că nu te vei mărita deloc?"
- înseamnă că sînt tare neîndemînică, i-a răspuns veselă Daisy. Cine știe? Poate că soarta mea nu ă fost decisă încă. Vestea cea bună este că soțul tău pare să fie pe drum înapoi.
- Dacă e așa, a întîrziat, nenorocitul, a replicat Lillian, făcîndu-le să rîdă pe Daisy și Evie.

CAPITOLUL 9

Din nefericire, vestea că Lillian și Westcliff avuseseră o altercație s-a răspîndit repede. Pînă la lăsatul serii, ea ajunsese deja la urechile lui Mercedes Bowman, iar rezultatul nu a fost unul prea plăcut. Furioasă, Mercedes se învîrtea de colo-colo prin camera fetelor ei.

- Dacă ai fi făcut doar o remarcă nepotrivită în prezența lordului Westcliff, poate că totul ar fi trecut neobservat, tuna și fulgera Mercedes, făcînd gesturi ample cu mîiniile ei subțiri. Dar să te cerți cu el, să te contrazici cu el de față, cu toată lumea — îți dai seama în ce lumină ne-ai pus pe toți? Nu ți-ai distrus numai șansele tale de a te mărita ci și pe cele ale surorii tale. Cine să mai vrea să intre într-o asemenea familie?

Rușinată, Lillian i-a aruncat lui Daisy o privire încărcată de regrete. Daisy, care stătea într-un colț, a privit-o încurajator.

- Dacă vei continua să te porți ca o sălbatică voi fi obligată să iau măsuri, Lillian Odeii le! a continuat Mercedes.

Auzindu-și și cel de-al doilea nume, pe care îl ura, Lillian s-a așezat pe scaun. Era semnul că urma o pedeapsă.

- În săptămîna care urmează vei părăsi această încăpere doar însoțită de mine. Îți voi urmări fiecare gest,

fiecare cuvînt care-ți iese din gură, pînă cînd mă voi convinge că te poți purta ca o ființă rațională. Pedeapsa va fi de ambele părți, pentru că agreez compania ta la fel de mult precum o agreezi și tu pe a mea. Dar nu vād o altă alternativă. Dacă protestezi, pedeapsa se dublează. Va dura două săptămîni! Gînd nu te vei afla sub supravegherea mea vei rămîne în această cameră, citind sau me-ditînd asupra purtării tale. M-ai înțeles, Lillian?

- Da, mamă. Lillian șe simțea prșcum un animal în cușcă. Și-a înfrînat protestele și a privit cu atenție modelul înflorat al covorului.

- Primul lucru pe care îl vei face în seara aceasta va fi să-i ceri scuze lordului Westcliff pentru purtarea ta de mai devreme. O vei face în prezența mea, pentm ca eu...

- Oh, nu! Lillian s'-a ridicat brusc, revoltîndu-se în fața mamei sale. Nu mă poate determina nimeni și nîmic să-i cer scuze. Mai bine mor!

- Vei face așa cum îți spun eu, a spus Mercedes cu voce joasă. Îi vei pere scuze lordului, plină de umilință, altfel nu vei mai părăsi această cameră pe tot timpul șederii noastre aici!

Lillian a deschis gura să protesteze, dar a fost întreruptă de Daisy:

- Pot vorbi puțin cu Lillian în particular, te rog? Doar un minut. Te rog, mamă.

Mercedes își muta privirea de la o fată la alta. A clătinat din cap, ca și cum s-ar fi întrebat cum de fusese blestemată cu asemenea copii, apoi a ieșit din cameră.

- E supărată rău de data asta, a șoptit Daisy. N-am mai văzut-o pe mama într-o asemenea stare. Ar trebui să faci ce ți-a spus.

Lillian o privea fix, plină de o furie neputincioasă.

- N-am de gînd să-i cer scuze măgarului ăluia!

- Nu te costă nimic. Sînt doar niște cuvinte. Nici nu treble să crezi în ele. Spui doar: „lord Westcliff, eu...”

- Nu fac asta, a repetat Lillian, încăpățînată. Și mă costă ceva: mîndria mea.

- Merită să stai închisă aici și să ratezi toate seratele și supeurile? Nu te încăpățîna, te rog! Îți promit că te ajut să te răzbuni pe Westcliff. Numai fă ce-ți spune mama. Pierzi bătălia dar vei

cîștigă războiul. Și apoi... Daisy căuta cu disperare un alt argument pentru a o convinge. Nimic nu i-ar face mai multă plăcere lui Westcliff decît să te știe încuiată în cameră de-â lungul întregii vizite. Nu vei mai putea să-l enervezi sau să-l chinui. Nu-i da această satisfacție, Lillian!

A fost probabil ce) mai puternic argument. Încruntată, Lillian a privit fața ca de fildeș a surorii ei, cu ochi inteligenți. Nu era pentru prima dată cînd se întreba cum de persoana cea mai dispusă să i se alăture în aventuri nesăbuite era și cea care o readucea pe drumul rațiunii

- Bine, o să-mi cer scuze, deși cred că o să mă înec cînd voi rosti cuvintele.

Daisy a oftat, ușurată.

- Voi fi intermediarul tău. Îi voi spune mamei că ai fost de acord și o voi sfătui să nu te mai bată la cap, să nu te răzgîndești.

Lillian s-ă prăbușit pe scaun, imaginîndu-și expresia plină de satisfacție a lui Westcliff atunci cînd avea să-i primească scuzele. La naiba, avea să fie de nesuportat. Plină de animozitate, a început să urzească planuri de răzbunare. Toate aveau drept final imaginea lui Westcliff, implorînd milă.

O oră mai tîrziu, familia Bowman ieșea din camerele ei, avîndu-l în frunte pe Thomas Bowman. Destinația lor: salonul în care urma să aibă toc, timp de patru ore, un dineu fabulos. Thomas Bowman tocmai aflase de purtarea rușinoasă a fiicei lui și abia își stăpînea furia.

Îmbrăcată într-o rochie din mătase de culoarea lavandei, cu mîneci înfoiate și garnituri din dantelă albă la decolteu, Lillian pășea hotărîtă în urma părinților ei, însoțită de cuvintele tatălui:

• În clipa în care ai început să-mi pui în pericol afacerile te trimit pachet la New York. Și așa vînațoarea asta de soți s-a dovedit extrem de scumpă și lipsită de rezultate. Te previn, fiica mea, dacă faptele tale mi-au periclitat în vreun fel negocierile cu Westcliff...

- Sînt sigură că nu s-a întîmplat așa ceva, l-a întrerupt Mercedes, agitată. Lillian îi va cere scuze lordului Westcliff și totul va reveni la normal, dragul meu. Vei vedea, l-a aruncat o privire amenințătoare, peste umăr, fiicei sale mai mari.

Bineînțeles că pe tatăl ei îl preocupa tot ce îi putea pune în pericol afacerile... nu-i păsa deloc de altceva. Voia doar ca fiicele lui să nu-l deranjeze. Dacă nu ar fi avut și trei frați, Lillian nu ar fi știut ce înseamnă atențiile din partea unui bărbat.

- Am vrut să mă asigur că ai șansa de a-i cere scuze așa cum se cuvine, i-a spus Thomas Bowman lui Lillian. L- am rugat Să ne Minim în bibliotecă, înainte de cină. Îi vei cere scuze acolo, spre satisfacția lui dar și a mea.

Lillian îl privea cu ochi mari, întrebîndu-se dacă nu cumva Westcliff aranjase tot acest scenariu, ca să o umilească și mai tare.

- Știe de ce i*ai cerut să vă vedeți acolo? a reușit ea să spună.

- Nu. Nici nu cred că se așteaptă la scuze din partea uneia dintre fiicele mele, renumită pentru lipsa de maniere. Să știi că dacă nu sînt mulțumit te îmbarc pe primul vapor cu aburi cu destinația New York.

Lillian știa că amenințările tatălui ei nu erau vorbe goale. Tonul lui era convingător și imperativ. Iar gîndul de a părăsi Anglia, de a fi despărțită de Daisy...

- Am înțeles, domnule, a spus, încleștînd fălcile.

Au parcurs restul drumului în liniște. Lillian a simțit mîna mică a surorii ei în palma sa.

- Nu înseamnă nimic, i-a șoptit Daisy. Spurie repede ce ai de spus și gata!

- Liniște! a tunat tatăl lor. Și-au desprins imediat mîiniile.

Adîncită în gînduri, Lillian nu s-a uitat deloc în jurul ei.

Ușa bibliotecii fusese lăsată deschisă iar tatăl lor a bătut o singură dată, cu putere, apoi le-a făcut semn soției și fiicelor lui să intre. Biblioteca era o încăpere frumoasă, cu tavan înalt, scări mobile și rafturi pe întreg peretele, cu mii de cărți. Mirosurile de piele, velur și lemn proaspăt cernit se amestecau în aer. Lordul Westcliff, care își sprijinea mîiniile pe suprafața tocită de vreme a biroului, și-a ridicat privirile din teancul de hîrtii pe care le studia. A făcut ochii mid cînd a văzut-o pe Lillian. Era înalt și auster, îmbrăcat elegant, imaginea perfectă a aristocratului englez, cu cravate cu nod impecabil și părul periat spre spate, eliberîndu-i fruntea. O imagine care nu se potrivea deloc cu cea a bărbatului brunet, neras, cu care se tăvălise prin iarbă în spatele grajdurilor, atund cînd jucaseră baseball.

Thomas Bowman a vorbit primul:

- Mulțumesc că ați fost de acord să ne primiți, domnule. Promit să nu dureze mult.
- Nu am anticipat onoarea de a vă vedea și familia, domnule Bowman, a spus Westcliff cu voce joasă.

- Mă tem că „onoare” e un cuvânt prea mare, a spus, sumbru Thomas. Am aflat că una dintre fiicele mele s-a purtat nepotrivit. Dorește să-și exprime regretele. A împins-o pe Lillian spre Westcliff. Haide, spune.

Westcliff s-a încruntat:

- Nu e necesar, domnule Bowman.
- Dăți-i voie fiicei mele să spună ce are de spus.

Lillian a ridicat privirile spre Westcliff. A înțeles imediat că el nu dorea ca ea să-și ceară scuze. Nu așa, obligată de tatăl ei să se umilească. Cumva r s-a părut mai ușor să- și ceară scuze.

A înghițit în sec și s-a uitat în ochii închiși la culoare:

- îmi pare rău pentru cele întâmplate, domnule. Ești o gazdă generoasă și meriți să ți se arate mai mult respect decât am făcut-o eu, azi-dimineață. Nu ar fi trebuit să-ți vorbesc așa cum ți-am vorbit. Sper că-mi vei accepta scuzele, pentru că sînt sincere.

- Nu, a spus efîncet.

Lillian a clipit, uluită.

- Eu sînt cel care trebuie să-șr ceară scuze, domnișoară Bowman, nu tu, a spus Westcliff. Am fost mojiic și mi-ai răspuns în consecință. Nu te pot acuza pentru că ai răspuns astfel aroganței mele.

Lillian se lupta să-și ascundă uimirea, dar nu-i era ușor. Se așteptase la exact opusul din partea lui. Avusese șansa să-i zdrobească mîridria dar alesese să nu o facă. Nu mai înțelegea nimic. Ce joc era acesta?

I-a îmbrățișat cu privirea trăsăturile pe care se citea uimirea:

- Deși nu m-am exprimat așa cum trebuia, a murmurat el, preocuparea mea pentru siguranța ta a fost sinceră. De aici și furia mea.

Privindu-l, Lillian simțea cum tot resentimentul față de el se risipea. Cît de drăguț se purta! Și nu părea deloc să joace un rol. Părea cu adevărat drăguț și înțeleghător.

- Nu a fost singurul motiv al furiei tale. Nu-ți place să nu fii ascultat.

Westcliff a rîs:

- Nu, a recunoscut el. Nu-mi place. Zîmbetul îi transformase complet figura, făcîndu-l mai atrăgător decât cel mai frumos bărbat. Lillian a simțit un fior plăcut invadîndu-i pielea.

- înseamnă că-mi dai voie să călăresc din nou? a îndrăznit să întrebe.

- Lillian! s-a auzit vocea mamei ei.

Ochii lui Westcliff au strălucit amuzați:

- N-aș merge chiar atît de departe.

Absorbită de privirile lui catifelate, Lillian și-a dat seama că discordia dintre ei se transformase într-un soi de provocare prietenească... plină de erotism. Dumnezeu! Fusesse nevoie de numai cîteva cuvinte din partea lui Westcliff și era gata să se facă complet de rîs.

Văzînd că făcuseră pace, Mercedes a spus entuziasmată:

- Domnule Westcliff, sînteți un adevărat gentleman! Și nu ați fost deloc arogant, ci doar preocupat pentru binele îngerașului meu, ceea ce dovedește o dată în plus o infinită mărinimie.

Westcliff a zîmbit ironic la auzul cuvîntului „îngerăș” și a privit-o pe Lillian ca și cum încerca să se convingă că descrierea i se potrivea, I-a oferit lui Mercedes brațul lui și a spus:

- îmi dați voie să vă însoțesc la masă, doamnă Bowman?

Euforică ia gîndul că toată lumea avea să o vadă la brațul lordului Westcliff, Mercedes a acceptat cu un oftat de plăcere. Pe drum s-a lansat într-un discurs interminabil legat de impresiile ei despre Hampshire, punctat de cîteva critici care se doreau a fi inteligente. Lillian s-a uitat cu disperare la Daisy. Westcliff o asculta pe Mercedes cu calm și politețe, manierele lui pîrînd și mai fine, prin contrast. Era pentru prima oară cînd lui Lillian i se părea că eticheta conta cu

adevărat. Nu îi plăceau oamenii înțepați și mult prea rezervați... dar poate că nu eră rău să se poarte cu mai multă demnitate, totuși.

Fără îndoială, Westcliff a răsuflet ușurat când au ajuns în holul care dădea în salon, dar nu a lăsat să se vadă acest lucru. Le-a urât impasibil o seară plăcută și s-a îndepărtat, alăturându-se grupului din care făceau parte sora lui, Olivia și soțul acesteia, domnul Shaw.

Daisy o privea pe Lillian cu ochi mari.

- De ce a fost Westcliff atât de drăguț cu tine? *Ua* șoptit ea. Și de ce i-a oferit mamei brațul și i-a ascultat ineptiile?

- Nu am nici cea mai mică idee, i-a răspuns Lillian, tot în șoaptă. Dar e tare rezistent, asta e clar.

Simon Hunt și Annabelle s-au alăturat grupului, venind din direcție opusă. Annabelle și-a rotit privirea prin încăpere și a dat cu ochii de Lillian. Auzise mai mult ca sigur de confruntarea de dimineață. *Îmi pare rău*, părea să-i spună Annabelle din priviri. A părut ușurată când Lillian a dat din cap, într-un mesaj mut, liniștitor. *Nu-i nimic*.

Au intrat în salon. Familiile Bowman și Hunt au intrat ultimele, pentru că erau ultimele ca rang.

- Banii compensează ultima poziție, și-a auzit tatăl spunând criptic. Lillian și-a dat seama că atunci când contesa lipsea, Westcliff și sora lui organizau totul cu mai puțin formalism, încurajându-și oaspeții să intre în ordinea în care doreau în salon și nu într-o procesiune. Când participa și contesa, tradiția era respectată cu strictețe.

Servitorii îmbrăcați în livrele negre păreau să fie la fel de numeroși ca și oaspeții, l-au ajutat pe aceștia să se așeze și le-au turnat vin și apă în pahare, fără să verse vreun strop.

Spre surprinderea ei, Lillian s-a trezit așezată aproape de capul mesei, la numai trei scaune de Westcliff. Era o mare favoare, obținută rareori de o fată nemăritată, fără titlu nobiliar. Întrebându-se dacă nu cumva vreunul dintre servitori făcuse o greșală, Lillian s-a uitat cu atenție la fețele celor așezați lângă ea, care erau la fel de mirați. Chiar și contesa, care era așezată la celălalt capăt al mesei, o privea încruntată.

Lillian i-a aruncat lui Westcliff o privire întrebătoare, atunci când acesta s-a așezat la locul lui, în fruntea mesei.

- S-a întâmplat ceva? Pari tulburată, domnișoară Bowman.

Răspunsul corect ar fi fost acela de a-i mulțumi pentru onoarea neașteptată, îmbujorându-se ușor. În schimb, Lillian i-a răspuns cu franchețe:

- Mă întrebam de ce sînt așezată atât de aproape de capul mesei. După cele întâmplate de dimineață mă așteptam să mă trezesc așezată afară, pe terasă.

A urmat un moment de liniște. Oaspeții de lângă ei erau șocați pentru că Lillian se referea deschis la conflictul lor. Westcliff i-a uimit însă izbucnind în râs. După alte câteva clipe s-au auzit și alte fisețe, forțate.

- Pentru că te cunosc am ajuns la concluzia că e mai sigur să te am sub supraveghere, de preferat la o lungime de braț, nu mai mult.

Rostise cuvintele cu multă ușurință, fără vreo insinuare. Cu toate astea, însă, Lillian s-a înfiorat, de parcă prin vene îi curgea miere fierbinte.

A ridicat paharul cu șampanie la buze și s-a uitat în jur. Daisy era așezată aproape de capătul mesei și discuta animată. Era cât pe ce să dărîme un pahar din cauza gesturilor ample cu care își puncta spusele. Annabelle era așezată la cealaltă masă, indiferentă la privirile admirative pe care i le aruncau unii bărbați, în timp ce Simon Hunt, care era la câteva scaune depărtare, se uita la ea cu posesivitate tipic masculină.

Evie, mătușa Florence și părinții lui Lillian erau așezați la masa cea mai îndepărtată. Ca de obicei, Evie nu vorbea prea mult și abia dacă ridica privirea din farfurie. *Biata Evie*, și-a spus Lillian. *Trebuie să facem ceva cu timiditatea ei excesivă*.

Gîndul i-a fugit imediat la frații ei, care nu erau căsătoriți, întrebându-se dacă nu cumva ar fi putut să o mărite cu unul dintre ei. Poate că reușea să-l convingă pe unul, măcar, să vină în Anglia în vizită. Oricare dintre ei ar fi fost un soț mai bun decît vărul Eustace. Fie fratele mai mare, Raphael, fie unul dintre gemeni, Ransom sau Rhys. Toți trei erau foarte robuști și era foarte

probabil să o sperie pe Evie, la început. Erau băieți buni dar nu erau deloc rafinați sau civilizați. Atenția i-a fost atrasă de lungul șir de servitori care aduceau primul fel de mâncare: o paradă de vase din porțelan cu supă de broască țestoasă și platouri din argint cu calcan în sos de creveți sau păstrăvi cu verdeață și lăptuci preparate la abur. Era primul din cele cel puțin opt feluri de mâncare, urmate de alte câteva feluri de desert. La gândul că urma o altă cină extrem de lungă, Lillian a oftat și a ridicat privirea. Westcliff se uita la ea fără să scoată un cuvânt, așa că Lillian a fost cea care a rupt tăcerea:

- Brutus e un cal excepțional, domnule. Am văzut că nu ai folosit deloc cravașa și nici pintenii.

Conversația trena iar Lillian s-a întrebat dacă nu cumva făcuse o nouă greșală. Poate că o fată nemăritată nu avea voie să i se adreseze unui bărbat ci trebuia să aștepte să fie întrebată. Westcliff i-a răspuns:

- Folosesc foarte rar cravașa sau pintenii, indiferent de cal, domnișoară Bowman. Pot obține ceea ce-mi doresc și fără ele.

Lillian și-a spus că era valabil pentru toate și toți cei aflați pe moșia lui.

- Pare să fie foarte liniștit, mult mai cuminte decât cail de rasă pură pe care i-am văzut pînă acum.

Westcliff s-a lăsat pe spate pentru ca servitorul să-i așeze în farfurie un păstrăv. Lumina candelabrului se juca în părul lui... Lillian și-a amintit brusc de șuvițele grele de păr negru prin care își trecuse degetele.

- Brutus nu e pur-sînge. E un amestec de pur-sînge cu o iapă irlandeză.

- Adevărat? Lillian nu a făcut nici cel mai mic efort să-și ascundă mirarea. Credeam că nu călărești și alți cai în afara celor cu pedigree.

- Mulți preferă cail pur-sînge, a recunoscut Westcliff. Un vînător are însă nevoie de abilitatea de a sări și de cea de a-și schimba cu ușurință direcția. Brutus are viteza unui cal pur-sînge, combinată cu bravura athletică a unui cal irlandez.

Cei aflați lîngă ei îi ascultau cu atenție. Unul din domni a intervenit, jovial:

- Brutus este un animal superb. Este descendentul lui Eclipse, nu-i așa? Se vede influența unui pur-sînge arab...

- Dacă poți călări și altceva decât un pur-sînge înseamnă că ești descuiat ia minte, a șoptit Lillian.

Westcliff i-a zîmbit:

- Pot fi și lipsit de prejudecăți cîteodată.

- Asta auzisem și eu, dar pînă acum nu avusesem nici o dovadă în acest sens.

Cei din jur au amuțit auzind cuvintele lui Lillian. În loc să se arate enervat, Westcliff o privea cu un interes nedisimulat. Era greu de spus dacă era vorba de interesul unui bărbat care o găsea atrăgătoare sau de ai unuia care o considera o ciudățenie. Dar era vorba de interes, fără îndoială.

- Încerc întotdeauna să abordez lucrurile într-o manieră logică, a spus el. Ceea ce duce, adesea, la încălcarea unor tradiții..

Lillian l-a privit ironic.

- Să înțeleg că ideile tradiționale nu ți se par neapărat și logice?

Westcliff a clătinat din cap și a sorbit din paharul cu vin, privind-o pe deasupra acestuia.

Un alt invitat a făcut o remarcă glumeață referitoare la vederile lui liberale în timp ce era servit al doilea fel de mâncare. Pe platourile din argint, cîte patru pentru fiecare masă, erau așezate obiecte curioase. Mirosul de carne de vită și mirodenii a umplut aerul, iar oaspeții priveau platourile cu murmure admirative, în timp ce servitorii se pregăteau să felieze carnea. Lillian s-a uitat cu oroare la platoul de lîngă ea, în mijlocul căruia stătea un craniu din care ieșeau aburi.

S-a dat înapoi, auzind imediat zgomot de tacîmuri scăpate pe jos. Un servitor și-a cerut imediat scuze pentru neîndemînare și i-a adus tacîmuri curate, aplecîndu-se să ie ridice pe cete de pe jos.

- Ce-i asta? a întrebat Lillian, fără să se adreseze cuiva în mod special, incapabilă Să-și desprindă privirile de la ceea ce era pe platou.

- Un cap de vițel, i-a răspuns amuzată dar și condescendentă una dintre doamne, ca și cum ar fi fost încă un exemplu al ignoranței americanilor. E o delicată engleză. Să nu-mi spui. că nu ai mai gustat pînă acum așa ceva.

Lillian a clătinat din cap, fără să scoată un cuvânt. A tresărit cînd servitorul a desfăcut-jnaxilarul

animalului și a tăiat limba.

- Se spune că e cea mai gustoasă, a continuat doamna. Alții susțin că de fapt creierul e mai gustos. Mie una ochii îmi plac cel mai mult.

Lillian a închis ochii, îngreșată. Nu era o entuziastă a bucătăriei engleze dar nici nu era pregătită pentru așa ceva. A întredeschis ochii și s-a uitat în jur. I se părea că vede peste tot capete de viței despicate, bucăți de creier și morfițe feliate subțire...

Avea să i se facă rău. S-a uitat spre Daisy, care privea cum câteva bucăți de carne îi erau așezate în farfurie. Și-a dus șervetul la gură. Nu. Nu putea să i se facă răul Aburul o înconjura, auzea ca prin vis zgomotul tacîmurilor și murmurul mesenilor... senzația de rău venea în valuri. O farfurie i-a fost pusă în față, cu câteva felii de... ceva... și cu un ochi gelatinos, care se rostogolea spre margine.

- Dumnezeule mare! a șoptit Lillian, simțind cum sudoarea îi cuprindea fruntea.

- Domnișoară Bowman... O voce calmă s-a făcut auzită. S-a uitat în direcția din care venea vocea și a văzut chipul imposibil al lui Westcliff.

- Da, domnule?

Părea să-și aleagă cu grijă cuvintele.

- Poate că o să-ți se pară cam excentrică propunerea mea, dar aș vrea să-ți arăt o specie rară de fluturi... iar momentul de acum mi se pare cel mai potrivit. Fluturii pot fi văzuți doar la începutul serii... îmi amintesc că am discutat despre ei, cu ceva timp în urmă.

- Fluturi? a repetat Lillian, luptându-se cu un val de greață.

- Aș dori să-mi permiteți, tu și sora ta, să vă conduc în seră. Acolo au fost reperați ultima oară. Spre marele meu regret va trebui să sărim peste acest fel de mâncare, dar ne vom întoarce la timp pentru următoarele.

Cîteva invitați rămăseseră cu furculițele în aer, mirați. Cererea lui Westcliff era una foarte neobișnuită.

Dîndu-și seama că îi oferea o scuză ca să părăsească masa, însoțită de sora ei pentru a păstra aparențele, Lillian a dat din cap:

- Fluturi, a repetat ea. Aș vrea să-i văd.

- Și eu, s-a auzit vocea lui Daisy, de ta celălalt capăt al mesei. S-a ridicat imediat. Cîta amabilitate din partea ta, să-ți amintești de interesul nostru pentru insectele originare din Hampshire!

Westcliff a ajutat-o pe Lillian să se ridice de pe scaun.

- Respiră pe gură, i-a șoptit el. Palidă și transpirată, ea l-a ascultat.

Toate privirile erau ațintite asupra lor. Lordul Wymark a întrebat:

- îmi este permis să întreb despre ce specie rară de fluturi este vorba?

Westcliff a ezitat, apoi a răspuns:

- Cel cu pete purpurii... Din familia Hesperidae.

Wymark s-a încruntat:

- Mă mîndresc cu faptul că sînt un cunoscător al lepidopterelor. Această specie se găsește doar în Northumberland.

A urmat o pauză,

- E un hibrid, a spus Westcliff. Și din cîte știu au fost observați doar aici, la Stony Cross.

- Aș vrea să-i văd și eu, dacă se poate, a spus Wymark, punînd șervetul jos și pregătindu-se să se ridice de la masă. Descoperirea unei noi specii este un lucru remarcabil...

- Mîine seară, a spus autoritar Westcliff. Sînt foarte sensibili la prezența umană. Nu vreau să pun în pericol o specie atît de rară. Cred că ar trebui ca vizitele să se desfășoare în grupuri de două, ce mult trei persoane.

- Am înțeles, domnule, a spus Wymark, dezamăgit. Rămîne atunci pe mîine seară.

t Recunoscătoare, Lillian l-a luat pe Westcliff de braț. \ Daisy s-a sprijinit de celălalt braț și au ieșit din încăperea, cu \ demnitate.

CAPITOLUL 10

Lui Lillian îi era foarte rău atunci când Westcliff a scos-o afară, la aer. Cerul devenise violet iar întunericul era îndulcit doar de lumina stelelor și a torțelor care tocmai fuseseră aprinse. A inspirat adânc aerul proaspăt Westcliff a condus-o spre un scaun cu spătar înalt, arătând mai multă compasiune decât Daisy, care se sprijinise de o coloană și râdea în hohote.

- Dumnezeu... spunea Daisy printre suspine. Ce față ai făcut, Lillian... erai verde ca o păstăie de mazăre. Am crezut că o să verși acolo, de față cu toată lumea!

- Și eu am crezut la fel, a spus Lillian, tremurând.

- Să înțeleg că nu-ți place în mod special capul de vițel, a murmurat Westcliff, așezându-se lângă ea. A scos din buzunar o batistă și i-a șters fruntea acoperită de broboane de sudoare.

- Nu-mi place nimic din ce se holbează la mine înaintea deafimîncat.

Daisy i-a răspuns printre hohote de rîs:

- Nu s-a holbat mai mult de o secundă... pentru că ochii i-au sărit din orbite!

Lillian s-a uitat la sora ei și a închis ochii:

- Pentru numele lui Dumnezeu, chiar trebuie să...

- Respiră pe gură, i-a amintit Westcliff. I-a șters de pe față ultimele broboane de sudoare rece.

Lasă capul în jos.

Ascultătoare, Lillian și-a plecat fruntea spre genunchi. I-a simțit mîna coborînd pe grumaz, masîndu-i cu blîndețe tendoanele încordate. Degetele lui erau calde iar mîn- gîierile erau atît de plăcute că senzația de rău a dispărut curînd. Părea să știe exact unde să o atingă, degetele lui descopereau cele mai sensibile locuri de pe gîtul și umerii ei. Lillian a simțit că întreg trupul i se relaxa iar respirația și-a recăpătat ritmul normal.

Mult prea devreme a simțit cum el o ajuta să se îndrepte. A scos un geamăt înfundat, de protest. Ar fi vrut să continue să o mîngîie, ar fi vrut să rămînă acolo seara întregă, cu mîna lui pe gît, pe spate... și în alte locuri. Și-a ridicat privirea și a clipit atunci când a văzut cît de apropiată era fața lui de-a ei. Într-un mod straniu, trăsăturile lui severe deveneau tot mai atrăgătoare de fiecare dată când îl vedea. Își dorea să-și treacă degetele pe nasul lui ferm, pe conturul gurii lui, atît de încăpățînată dar și atît de dulce... Și pe umbra bărbii lui. Totul se combina, dînd-i un aer masculin atrăgător. Dar cei care o atrăgeau cel mai tare erau ochii lui, ca de catifea neagră.

Amintindu-și invenția lui legată de fluturii cu pete purpurii, Lillian a chicotit amuzată. Crezuse mereu că Westcliff era lipsit de umor... dar îl judecase greșit.

- Parcă nu minți niciodată, i-a spus ea.

- Aveam de ales între a te lăsa să ți se facă rău la masă și a minți ca să te scot repede de acolo. Așa că am ales răul cel mai mic. Te simți mai bine?

- Mai bine... da. Lillian și-a dat seama că se sprijinea de brațul lui iar fusta i se încolăcise în jurul piciorului lui. Trupul lui era ferm și cald și se Piotrivea perfect cu al ei. A privit în jos, la conturul coapselor lui, vizibil prin materialul moale al pantalonilor. O curiozitate nedemnă de o doamnă s-a

trezit înăuntru ei. Și-a strîns degetele, înfrînîndu-și dorința de a-și trece palma peste piciorul lui.

- Ai fost de-a dreptul inspirat când ai inventat o denumire latină pentru fluturi.

Westcliff a zîmbit:

- Am sperat întotdeauna că latina mea îmi va fi cîndva de ajutor. Șu a scos ceasul din buzunar și s-a uitat la el. Ne întoarcem peste un sfert de oră. Pînă atunci vor dispărea de pe mese și capetele de vițel.

Lillian s-a strîmbat.

- Urăsc mîncarea englezească. Toate gelatinele și budincile tremurînde... și vînatul care e lăsat o veșnicie la macerat... A simțit că râdea înfundat și și-a întors cu fața spre el: ce ți se pare atît de amuzant?

- Mă faci să-mi fie teamă să mă întorc la propria masă.;

- Așa și trebuie! a răspuns ea cu emfază iar el nu s-a mai putut abține și a rîs în hohote.

- Mă scuzați, a spus Daisy; dar voi profita de ocazie să folosesc... să merg la... nu știu Gare este termenul politicos pentru locul acesta. Ne întîlnim la intrarea în salon, bine?

Westcliff și-a retras mâna de pe talia lui Lillian, ca și cum uitase de prezența ei.

- Daisy... a spus stînjenită Lillian, bănuind că sora ei inventase o scuză ca să-i lase singuri.

Daisy a ignorat-o și s-a îndepărtat, făcîndu-i cu mâna.

- Am vorbit cu contesa ceva mai devreme, i-a spus Westcliff zîmbind.

Lui Lillian i-a luat ceva timp pînă să-i răspundă, pentru că încerca cu disperare să alunge imaginea care îi apăruse în minte, cea a capului lui aplecat deasupra ei, limba lui pătrunzînd în gura ei...

- Despre ce? a întreat ea, pierdută.

Westcliff i-a răspuns cu o privire ironică.

- Oh, a șoptit ea. Despre rugămîntea mea.

- O poți numi rugămîntea? Westcliff a întins mâna și i-a așezat o șuviță. Degetele lui i-au atins în treacăt lobul urechii. Mie mi s-a părut că semăna mai mult cu un șantaj, l-a mîngîiat ușor urechea. Nu porți niciodată cercei. De ce?

- Eu... nu mai putea respira normal. Am urechile sensibile, a reușit ea să spună. Mă dor atunci cînd port clipsuri... iar ideea de a-mi face găuri cu acul... S-a oprit și a încercat să respire normal, simțind cum vîrfurile degetelor lui îi explorau conturul urechii, coborînd apoi pe obraz, sub bărbie. A simțit cum se îmbujora. Stăteau atît de aproape... trebuie să fi fost efectul parfumului ei. Era singura explicație pentru acele atingeri ca de îndrăgostit.

- Ai pielea fină ca mătasea... i-a șoptit el. Despre ce vorbeam? Oh, da, despre contesă- Am convins-o să vă ajute pe tine și pe sora ta în sezonul următor:

Lillian făcuse ochii mari de uimire:

- Ai făcut asta? Cum ai reușit? A trebuit să o ameninți?

- Par eu omul care să-și amenințe mama vîrstnică?

-Da.

El a rîs din tot sufletul.

- Am și alte metode, i-a spus. Numai că nu le-ai văzut încă.

- De ce ai convins-o să mă ajute?

- M-am gîndit că-mi va face plăcere să te văd necăjind- o. Și m-am simțit obligat să-mi îndrept cumva comportamentul de azi-dimineață.

- Nu a fost în întregime greșeala ta, a spus ea, ezitînd. Cred că te-am provocat și eu, într-un fel.

- într-un fel, a fost el de acord, continuînd să o mîngîie pe păr. Trebuie însă să te avertizez că marna nu și-a dat necondiționat acordul. Să nu întinzi coarda prea tare. Încearcă să te porți cum se cuvine în prezența ei.

- Cum să mă port? l-a întreat Lillian, dureros de conștientă de atingerile lui. Dacă Daisy nu se întorcea repede el avea să o sărute. Își dorea atît de mult asta că buzele au început să-i tremure.

- Păi, orice-ai vrea să faci - abține-te. S-a oprit brusc și s-a uitat în jur, pentru că auzise pe cineva apropiindu-se. Lillian nu auzise nimic, cu excepția vîntului care bătea printre frunze. Cîteva clipe mai tîrziu a distins o siluetă. Era lordul St. Vincent. Westcliff și-a retras imediat mâna. Vraja fusese ruptă.

St. Vincent mergea relaxat, cu mîiniie în buzunare. A zîmbit cînd i-a văzut pe cei doi, privirea poposindu-i ceva mai mult asupra lui Lillian.

Fără îndoială că bărbatul acesta frumos, cu figura unui înger căzut și ochii de culoarea cerului la vremea răsăritului ocupa visele multor femei. Și fusese blestemat de o mulțime de soți încornorați.

Pe Westcliff și St. Vincent îi lega o prietenie ciudată, s- a gîndit Lillian, privind de la unul la altul. Marcus, care era o fire directă, dezaproba cu certitudine purtarea lui St. Vincent. Dar, așa cum se întîmpla de obicei, diferențele sînt cele care întăresc o prietenie.

St. Vincent s-a oprit în fața lor și a spus:

- V-aș fi găsit mai devreme dar am fost atacat de un roi de fluturi cu pete purpurii. Și-a coborît vocea, conspirativ: nu vreau să vă alarmez, dar am auzit că la felul cinci se va servi plăcintă cu rinichi.

- Mă descurc, a spus Lillian sfidător. Am dificultăți doar cu animalele servite în stare naturală.

- Sînt sigur de asta, draga mea. Sîntem cu toți» niște barbari și ai avut perfectă dreptate să ie arăți indignată la vederea capetelor de viței. Nici mie nu-mi plac. De fapt, nici nu prea consum carne de vită, în orice formă.

- Ești vegetarian? l-a întrebat Lillian, folosind un termen la modă. Multe discuții de dată recentă se concentrau pe tema dietei vegetale promovate de o societate medicală din Ramsgate.

- Nu, drăguț, sînt canibal, i-a răspuns St. Vincent cu un zîmbet răpitor.

- St. Vincent... l-a avertizat Westcliff cu voce joasă.

- E foarte bine că am venit, domnișoară Bowman. Nu ești în siguranță cu Westcliff, să știi.

- Nu sînt? a întrebat Lillian, neliniștită să nu cumva să fi aflat de momentele intime petrecute cu Westcliff. Nu a îndrăznit să se uite în direcția lui dar era conștient de trupul lui, atît de aproape de al ei.

- în nici un caz. Cei care fac pe moraliștii sînt cei mai periculoși. Doar cu unul ca mine poți fi în siguranță. Cred că ar fi cel mai bine ca eu să te conduc înapoi în salon. Dumnezeu știe ce plan mîrșav se coace chiar acum în mintea lui Westcliff.

Lillian s-a ridicat rîzînd. îi făcea plăcere să-l vadă pe Westcliff ținta ironiilor. L-a luat pe St. Vincent de braț, întrebîndu-se de ce venise acesta pînă acolo. Să fi fost interesat de ea? Cu siguranță nu. Era știut că fetele de măritat nu făcuseră niciodată parte din istoria lui romantică iar Lillian nu era genul cu care să-și dorească o aventură. Era însă interesant să se afle singură în compania a doi bărbați, unul din ei cel mai dorit partener de pat din Anglia iar celălalt cel mai rîvnit burlac. Cîte fete nu ar fi făcut moarte de om să se poată afla în locul ei, atunci!

- Din cîte îmi amintesc, Westcliff ți-a interzis să-i călărești caii dar nu a pomenit nimic despre trăsura. Vrei să mă însoțești mîine dimineată într-o plimbare?

Lillian s-a gîndit puțin, convinsă că Westcliff avea și el ceva de spus.

- Domnișoara Bowman e ocupată mîine dimineată, s-a auzit vocea lui, de undeva din spate.

Lillian a deschis gura ca să-i dea replica, dar St. Vincent i-a aruncat o privire plină de înțelesuri.

-Cu de anume?

- Trebuie să se întîlnească cu contesa.

- Cu dragonul? a spus rîzînd St. Vincent, ținîndu-i ușa lui Lillian. Noi doi ne-am înțeles întotdeauna minunat. Dă-mi voie să-ți dau un sfat: îi place să fie flatată, deși pretinde contrariul. Cîteva lingușeli și-ți va mîncă din palmă.

LiHiân s-a uitat peste umăr la Westcliff.

- Este adevărat?

- Nu știu. Nu m-am obosit niciodată să o flatez.

- Westcliff consideră că laudele sînt o pierdere de vreme, i-a spus St. Vincent lui Lillian.

- Am observat.

- înseamnă că amînăm plimbarea pentru poimîine. îți convine?

- Da, mulțumesc.

- Excelent, a spus St. Vincent, după care s-a îndreptat spre Westcliff: i-ai făcut cumva program domnișoarei Bowman și pentru poimîine?

- Nu, a spus sec Westcliff.

Bineînțeles că nu, și-a spus Lillian cu tristețe. Westcliff nu-și dorea compania ei. Dorise doar să-și cruțe oaspeții de o priveliște neplăcută, cea de a i se fi făcut rău la masă.

S-au întîlnit cu Daisy, care a ridicat întrebător sprîn- cenele la vederea lui St. Vincent.

- De unde-ai apărut?

- Ai fi putut să o întrebi pe mama, dacă mai trăia, i-a răspuns el glumeț. M-aș mira să fi știut chiar și ea.

- St. Vincent, a răbufnit Westcliff pentru a doua oară în seara aceea. Sînt niște fete nevinovate.

- Adevărat? Ce chestie! Bine, voi încerca să mă abțin... Ce subiecte pot fi discutate cu fetele inocente?

- Păi... cam niciunul, i-a răspuns Daisy.

înainte de a intra în salon, Lillian s-a oprit și l-a întrebat pe Westcliff:

- La ce oră ne poate primi contesa, mîine? Și unde?

în privirea lui nu se citea nimic. Și totuși dispoziția lui se schimbase din momentul în care St.

Vincent o invitase la plimbare cu trăsura. Dar de ce? Nu putea fi gelos, de vreme ce ea era ultima femeie de pe pământ care să-l intereseze. Singura concluzie rezonabilă era că se temea ca nu cumva St. Vincent să încerce să o seducă, pentru că nu voia să aibă necazuri.

- La ora zece, în salonul privat al familiei.
- Mă tem că nu-l știu...
- Puțini îl știu. E la etaj și este rezervat doar membrilor familiei.
- Oh, îl privea în ochii întunecați, recunoscătoare dar și confuză. Se purtase frumos cu ea, dar relația lor nu putea nici pe departe să fie catalogată drept prietenie. Ar fi vrut să nu mai fie atât de curioasă în ceea ce-l privea. îi fusese mai ușor atunci când îl considerase un snob plin de suficiență. Era însă mai complex decât crezuse initial, dăduse dovadă de umor, senzualitate și compasiune. Bănuiesc... că ar trebui să-ți mulțumesc pentru...
- Să irtrăm, a întrerupt-o el, părînd nerăbdător să scape de ea. Am întîrziat prea mult, deja.

- Ești neliniștită? i-a șoptit Daisy în dimineața următoare, în timp ce-și urmau mama. Deși Mercedes nu fusese invitată formal insistase să vină și ea.

- Nu, i-a răspuns Lillian. Sînt sigură că nu avem de ce să ne temem atîta timp cît ne ținem gura.
- Am auzit că-i urăște pe americani.
- Ce păcat! Ambele ei fete s-au măritat cu americani.
- Liniște! a șoptit Mercedes. Era îmbrăcată u o rochie gri-argintie, cu o broșă mare cu diamante la gît. A bătut scurt la ușa. Dinăuntru nu s-a auzit nici un zgomot. Daisy și Lillian se uitau una la alta, întrebîndu-se dacă nu cumva contesa se hotărîse să nu le mai primească, în cele din urmă. încruntată, Mercedes a bătut din nou, de data aceasta cu mai multă putere.

O voce aspră s-a auzit de după ușa din mahon.

- Oprește bătăile acelea infernale și intră!

Arborînd un aer umil, cele trei femei au intrat. Era o încăpere mică dar drăguță, pereții erau acoperiți cu tapet albastru, înflorat iar ferestrele largi dădeau spre grădină. Contesa de Westcliff era așezată pe un scaun cu spătar înalta lîngă fereastră. La gît avea cîteva șiraguri din perle rare, negre, iar degetele și încheieturile îi erau încărcate de bijuterii. In contrast cu argintiul părului, sprîncenele erau negre și groase. Lillian și-a spus că Westcliff moștenise probabil trăsăturile tatălui, pentru că nu semăna deloc cu mama lui.

- Așteptam doar două, a spus contesa privind-o cu asprime pe Mercedes. De ce sînteți trei?

- înălțimea Voastră, a început Mercedes, zîmbind timid. Vă rog să-mi permiteți să vă spun cît de mult apreciem...

- Doar unei ducese i te adresezi cu „înălțimea voastră”, îți bați joc de mine?

s - Nu, nu... milady, a spus repede Mercedes, pälind. Nu am avut această intenție. Niciodată! Am vrut doar.

- Voi sta de vorbă numai cu fiicele dumitaie, a spus imperativ contesa. Te poți întoarce fix peste două ore să le iei.

- Da, doamnă! Mercedes a ieșit grăbită din încăpere.

Lillian și-a dres glasul, încercînd să-și mascheze rîsul.

S-a Uitat la Daisy, care se amuza la rîndui ei.

- E un zgomot neplăcut, i-a spus contesa, referindu-se la felul în care își dresese vocea. încercă să te abții pe viitor.

- Da, doamnă, a spus docilă Lillian.

- Vă puteți apropia, le-a poruncit contesa, privindu-le pe rînd. V-am urmărit aseară pe amîndouă. Sînteți un adevărat catalog al purtărilor necuviincioase. Mi s-a spus că trebuie să mă ocup de voi, ceea ce îmi confirmă încă o dată faptul că fiul meu vrea să-mi facă viața un calvar. Vă previn: dacă nu mă ascultați întocmai, voi avea grijă să vă găsesc fiecareia cîte un soț de pe continent, cîte un aristocrat scăpătat și să vă trimit în cine știe ce colț uitat de lume.

Lillian era impresionată. Amenințările erau bine țintite. S-a uitat pe furiș la Daisy, care devenise brusc foarte serioasă.

- Stați jos, le-a poruncit.

Au ascultat-o grăbite, așezîndu-se pe scaunele care le fuseseră indicate. Contesa â întins mîna

spre masă, de unde a luat o hîrtie pe care era notat ceva, cu cerneală de culoarea cobaltului.

- Am făcut o listă, le-a spus ea, punîndu-și pince-nez-ul. Cu toate greșelile pe care le-ați făcut aseară. Le vom discuta punct cu punct.

- Cum de e atît de lungă lista? a întreat Daisy. Cina a durat doar patru ore. Cîte greșeli am putut face în acest răstimp?

Contesa le-a privit pe deasupra hîrtiei pe care a desfăcut-o... și a desfăcut-o... ca pe un acordeon... pînă cînd capătul a atins podeaua.

- La naiba! a mormăit în barbă Lillian.

Auzind-o, contesa s-a încruntat:

- Dacă mai aveam loc pe hîrtie treceam și această vulgaritate.

Lillian a oftat adînc și s-a făcut mică în scaun.

- Stai dreaptă, te rog, i-a spus contesa. O lady nu atinge niciodată cu spatele spătarul scaunului. Vom începe cu prezentările. Aveți un obicei lamentabil de a da mîna cu cineva. Regula este să faceți o plecăciune și nu să dați mîna, cu excepția cazurilor în care fac cunoștință două domnișoare. Și pentru că a venit vorba de plecăciuni, nu trebuie să vă plecați niciodată în fața unui domn cu care nu ați făcut cunoștință formal, chiar dacă vă cunoașteți din vedere. Nici în fața unui domn care v-a adresat cîteva

cuvinte în casa unui prieten comun sau cu care ați schimbat cîteva politețuri. Un schimb scurt de cuvinte nu echivalează cu a face cunoștință, prin urmare nu trebuie consfințit printr-o plecăciune.

- Nici dacă domnul în cauză ți-a făcut un serviciu? a întreat Daisy. Dacă ți-a ridicat mînușa de jos sau ceva asemănător?

- Îi mulțumești dar nu faci nici o plecăciune, pentru că nu vi s-a făcut cunoștință formal.

- Mi se pare o mare lipsă de grațitudine, a comentat Daisy.

Contesa a ignorat-o.

- Să trecem acum latină. Nu este permis să ceri un al doilea pahar de vin, după ce l-ai băut pe primul. Cînd servitorul trece cu carafa printre oaspeți se adresează doar domnilor, nu și doamnelor. S-a uitat fix la Lillian. Aseară te-am auzit cerînd să ți se umple din nou paharul, domnișoară Bowman. Foarte rău.

- Dar lordul Westcliff mi l-a umplut fără să scoată vreun cuvînt, a protestat Lillian.

- A făcut-o ca să nu atragă și mai mult atenția asupra ta.

- Dar de ce... Lillian a tăcut, văzînd expresia contesei. Și-a dat seama că avea să fie o zi lungă, dacă avea de gînd să ceară explicații pentru orice.

Contesa a continuat să le explice cum trebuiau să se comporte la masă, cum se taie sparanghelul, cum se mănîncă prepelița...

-... Budinca se mănîncă cu furculița, nu cu lingura! Am observat cu stupoare că ați mîncat crochetele cu cuțitul. S-a uitat la ele cu subînțeleș, așteptîndu-se ca ele să se simtă rușinate.

- Ce sînt acelea crochete? a îndrăznit Lillian să întreb.

- Cred că sînt bucățelele acelea de aluat cu sos verdea pe deasupra, i-a răspuns Daisy.

- Mie una mi-au plăcut, a murmurat Lillian.

- Știi din ce sînt făcute?

- Nu și nici nu vreau să aflu!

Contesa a ignorat schimbul de replici.

- Crochetele și toate produsele de patiserie trebuie mîncate doar cu furculița, niciodată nu trebuie să te ajuți cu cuțitul. A făcut o pauză și s-a uitat pe listă. Și acum să discutăm despre capetele de viței, a spus, privind-o cu subînțeleș pe Lillian.

Lillian a gemut și și-a acoperit ochii cu mîna,

CAPITOLUL 11

Cei care știau cât de repede mergea de obicei Westcliff ar fi fost surprinși să vadă cât de încet urca scările care duceau la salonul de la etaj. ținea în mâini o scrisoare a cărei conținut îi ocupase gândurile în ultimele minute. Scrisoarea nu era însă singurul motiv pentru care Westcliff era gânditor.

Oricât ar fi încercat să nege, era nerăbdător să o revadă pe Lillian Bowman... și curios să vadă cum se descurcase cu mama lui. Contesa era în stare să zdrobească o tânără obișnuită, dar era convins că Lillian îi rezistase.

Lillian. Din cauza ei se chinuia acum să-și recapete autocontrolul. Nu pusese niciodată mare preț pe sentimente și avea o aversiune profundă față de orice îi amenința demnitatea. Familia Marsden era renumită pentru sobrietatea ei... pentru numeroasele generații de bărbați sumbri, cu preocupări serioase. Tatăl lui Marcus zîmbea rar, iar când o făcea trebuia să te aștepți la ceva foarte neplăcut. Bătrînul duce avusese grijă ca fiul lui să nu dea dovadă de frivolitate sau de simț al umorului. Chiar dacă nu reușise întrutotul, influența lui era covârșitoare. Existența lui Marcus consta în a se achita de îndatoririle sale și ultimul lucru de care avea nevoie erș distracția. Mai ales cea care era întruchipată de o fată rebelă.

Lillian Bowman nu era genul de tânără pe care Marcus s-ar fi gândit vreodată să o curteze. Nu și-o putea imagina pe Lillian trăind fericită în .sînul unei familii aristocrate britanice. Lipsa ei de respect și individualitatea ei nu-i permiteau să-și croiască drum în lumea lui Marcus. Mai mult decît atît, pentru că ambele lui surori se măritaseră cu americani, era de datoria lui să păstreze pedigreeul distins al familiei și să se însoare cu o englezoaică.

Marcus știuse dintotdeauna că avea să-și aleagă soția dintre numeroasele tinere care își făceau debutul în societate. Semănau toate între ele, așa că nu avea prea mare importanță pe care o alegea. Putea fi oricare dintre fetele acelea timide și rafinate, dar niciunâ nu-i atrăsese atenția. Lillian Bowman, în schimb, îl obsedase din prima clipă. Și nu avea nici o explicație logică pentru asta. Lillian nu era nici cea mai frumoasă și nici cea mai desăvîrșită dintre femeile pe care le cunoștea. Avea limba ascuțită, era încăpățînată, iar aceste trăsături erau mai degrabă potrivite unui bărbat.

Marcus știa că erau amîndoi la fel de hotărîți și că erați destinați să se înfrunte adesea. Conflictul din ziua precedentă era exemplul perfect: nu aveau cum să fie împreună. Asta nu schimba însă faptul că o dorea mai mult decît dorise vreodată o femeie. Prospețimea ei, lipsa ei de convenționalism îl atrăgeau. Începuse să o viseze noaptea, să viseze că o pătrundea pînă cînd ea țipa de plăcere. Mai erau și altfel de vise: ei doi, întinși unul lîngă celălalt, în tăcere, cu trupurile unite... sau înotînd goi, în rîu, părui ei lung mîngîmdu-i pieptul și umerii... făcînd-o a lui pe cîmp, roștogolindu-se amîndoi prin iarba încălzită de soare.

Marcus nu mai simțise niciodată atîta pasiune. Existau o mulțime de femei gata să-i satisfacă nevoile. Nu era nevoie decît de cîteva șoapte și de o bătaie discretă în ușa dormitorului și se putea trezi imediat în brațele uneia. Niu se părea corect, însă, să se folosească de o femeie, transformînd-o în substitutul celei pe care nu o putea avea.

A ajuns în pragul salonului familiei și s-a oprit în fața ușii întredeschise, ascultînd prelegerea mamei lui. Discutau despre obiceiul surorilor Bowman de a vorbi cu cei care le serveau la masă.

- Nu trebuie să mulțumesc cuiva care îmi face un serviciu? a auzit-o pe Lillian întrebînd, nedumerită. E o dovadă de politețe să spui mulțumesc, nu-i așa?

- E același lucru cu a-i mulțumi unui cal pentru că te-a lăsat să-l călărești sau unei mese, pentru că ți-a permis să- ți pui farfuria pe ea. '

- Dar nu discutăm despre animale sau obiecte neînsuflețite. Servitorul e și el om.

- Nu, i-a răspuns contesa cu răceală. Servitorul e servitor.

- Dar este o persoană, a repetat cu încăpățînare Lillian.

Femeia în vîrstă i-a răspuns exasperată:

- Oricare ar fi părerea ta despre servitori, nu trebuie să le mulțumești celor care te servesc la

masă. Servitorii nu se așteaptă și nici nu-și doresc astei și nu faci altceva decât să-i pui într-o situație neplăcută, fiind obligați* să-ți răspundă. Și nu mă insulta cu privirea asta, domnișoară Bowman! Provii dintr-o familie avută. Sînt sigură că aveți servitori acasă, la New York!

- Da, dar noi vorbim cu ai noștri.

Marcus s-a abținut cu greu să nu rîdă. Îi fusese rareori dat să audă pe cineva ținîndu-i piept contesei. A bătut ușor la ușă și a intrat, întrerupînd un schimb caustic de replici. Lillian s-a întors în scaun să-l privească. Era îmbujorată. Părul ridicat într-o coafură sofisticată ar fi trebuit să o facă să pară mai în vîrstă, în schimb părea să-i sublinieze și mai mult tinerețea. Deși stătea nemișcată pe scaun, un aer de nerăbdare părea s-o înconjoare. Îi amintea de o școlăriță dornică să iasă afară și să scape de lecții.

- Bună ziua, a spus Marcus politicos. Să înțeleg că discuțiile decurg bine?

Lillian i-a aruncat o privire grăitoare.

Ascunzîndu-și un zîmbet, Marcus s-a înclinat în fața mamei lui:

- A sosit o scrisoare din America.

Mama nu i-a răspuns, deși știa prea bine că scrisoarea era de la Alice.

O ticăloasă încapățînată, și-a spus Marcus, simțind o gheară rece în piept. Contesa nu își iertase fiica cea mare pentru că se măritase cu un bărbat de origine umilă. Soțul lui Aline, McKenna, fusese cîndva slujitorul lor, la grajduri. Cînd era încă adolescent plecase în America să-și caute norocul iar cînd revenise în Anglia era un industriaș bogat, în opinia contesei, succesul nu putea compensa originea și de aceea se opusese cu toate puterile căsătoriei lor. Fericirea lui Aline nu însemna nimic pentru contesa care dusesse ipocrizia pe cele mai înalte culmi. Dacă Aline ar fi avut o aventură cu McKenna, contesa nu rar fi avut nimic de spus. Faptul că devenise soția lui era o ofensă de neiertat.

- Bănuiesc că ești nerăbdătoare să afli ce scrie, a continuat Marcus, întinzîndu-i scrisoarea. Contesa era impasibilă. Mîinile îi rămăseseră nemișcate, în poală, ochii îi erau reci. Lui Marcus îi făcea plăcere să o oblige să facă ceva ce-i displăcea evident. ■ ' :

- Ce-ar fi să-mi spui tu noutățile? l-a invitat pe un ton acru. Înțeleg că nu vei pleca pînă cînd nu o vei face.

- Foarte bine. Marcus a pus scrisoarea la loc în buzunar. Felicitări, doamnă. Ești bunică. Aline a născut un băiețel sănătos, pe nume John McKenna junior. Cu un ușor sarcasm în voce, a adăugat: sînt sigur că vei fi fericită să afli că și ea și copilul sînt bine.

Cu coada ochiului, Marcus le-a văzut pe cele două surori Bowman schimbînd priviri uimite. Era clar că se întrebau de ce plutea atîta ostilitate prin aer.

- Ce frumos! Băiatul de lă grajduri și fiica mea cea mare au procreat! Este doar primul dintr-un lung șir de odrasle, sper. Regretabil este că numele și titlul nostru nu au încă un moștenitor... aceasta este datoria ta. Dă-mi vestea că te căsătorești cu o fată cu sînge nobil, Westcliff. Doar atunci mă voi putea bucura. Pînă atunci, însă, nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să fiu fericită.

Deși nu lăsa să se vadă vreo emoție provocată de cuvintele mamei lui, Marcus era cît pe ce să-i dea un răspuns pe măsură. A observat însă privirea lui Lillian.

Îl privea cu atenție și cu un zîmbet ciudat. Marcus a ridicat o sprinceană și a întrebat-o, ironic: ,

- Te amuză ceva, domnișoară Bowman?

- Da, a șoptit ea: mă gîndeam că e de mirare că nu te- ai grăbit să te însori cu prima țarancă pe care ai întîlnit-o în cale.

- Cîtă impertinență! a exclamat contesa.

Marcus a zîmbit auzindu-i cuvintele insolente iar gheara rece din piept a dispărut.

- Chiar crezi că ar trebui să o fac? a întrebat-o serios, ca și cum se gîndea cu adevărat la asta.

- Oh, da, i-a răspuns LHHan cu ochii strălucind. Familiei Marsden nu i-ar strica niște sînge proaspăt. După părerea mea, familia ta e într-un mare pericol.

- Pericol? a repetat Marcus. Ce te-a făcut să crezi asta?

- Nu știi, a spus ea fără grabă. Poate importanța covârșitoare pe care o dați tacîmului cu care trebuie neapărat mîncată budinca.'

- Bunele maniere nu sînt numai apanajul aristocrației, domnișoară Bowman. Chiar și lui

replica i se părea pompoasă.

- După părerea mea, domnule, preocuparea excesivă pentru maniere și ritualuri este indicația clară că ai prea mult timp la dispoziție.

Marcus a zîmbit:

- Subversivă și totuși sensibilă, a murmurat. Nu sînt foarte sigur că îți dezaprob cuvintele.
- Nu-i încuraja obrăznicile, Westcliff, 1.-a prevenit contesa.
- Foarte bine. Te las atunci cu munca ta de Sisif.
- Ce înseamnă asta? a auzit-o pe Daisy întrebînd.

Lillian i-a răspuns zîmbind, fără să-și desprindă privirea de la Marcus.

- Se pare că nu prea ți-au plăcut lecțiile de mitologie greacă, draga mea. Sisif era un suflet din Hades condamnat la o muncă eternă... să rostogolească un pietroi în sus, pe un deal, iar acesta se rostogolea la loc, înainte ca el să ajungă în vîrf.

- Dacă ar fi contesa Sisif, înseamnă că noi sîntem...
- Bolovanul, a spus scurt lady Westcliff, făcîndu-le pe cele două fete să rîdă.
- Continuați să ne instruiți, doamnă, i-a spus Lillian îndreptîndu-și toată atenția spre contesă, în timp ce

Marcus a făcut o plecăciune scurtă și a ieșit. Vom încerca să nu vă strivim cu totul atunci cînd ne vom rostogoli.

Lillian a fost melancolică tot restul după-amiezii. Așa cum remarcase Daisy, prelegerile contesei erau departe de a fi un tonic pentru suflet, dar tristețea lui Lillian părea să aibă o cauză mai adîncă decît simplul fapt că petrecuse atîta timp în compania unei bătrîne irascibile. Avea legătură cu ceea ce spusese Westcliff după ce intrase în salon, cu vești despre noul nepot. Părusese atît de încîntat de noutățile aflate, dar totodată nu fusese deloc surprins de reacția mamei lui. Schimbul lor de replici o făcuse pe Lillian să înțeleagă importanța - nu, necesitatea - ca Westcliff să se căsătorească cu o soție de familie bună.

O soție care să știe cum se mănîncă crochetele și căreia nici să nu-i treacă prin gînd să-i mulțumească unui servitor. Care nu va face greșeala de a traversa încăperea pentru a vorbi cu un domn, ci va sta docilă și va aștepta ca acesta să o abordeze. Mireasa lui Westcliff trebuia să fie o floare engleză sensibilă, cu părul blond-cenușiu și un temperament senin. De ce o deranja oare atît de mult faptul că Westcliff trebuia să se căsătorească cu o femeie care să se potrivească existenței în sferele înalte ale societății?

Încruntată, și-a amintit felul în care Westcliff îi atinsese obrazul, seara trecută. O mîngîiere subtilă, dar total nepotrivită, venită din partea unui bărbat care nu era deloc interesat de ea. Și totuși nu părea în stare să se abțină. Era efectul parfumului, și-a spus cu tristețe. Se gîndise cu atîta plăcere că avea să-l tortureze, provocînd acea atracție nedorită. Dar totul se întorsese împotriva ei. Ea era cea torturată. De fiecare dată cînd Westcliff o privea, o atîngea sau îi zîmbea îi provoca un sentiment necunoscut pînă atunci. Un dor aproape dureros, care o făcea să-și dorească lucruri imposibile.

Oricine ar fi spus că făceau o pereche curioasă, ea și Westcliff... mai ales în lumina responsabilității de a produce urmași de sînge nobil. Existau șialți bărbățicu titluri care nu-și permiteau să fie atît de selectivi ca Westcliff, bărbăți ale căror averi scăzuseră dramatic și deci aveau nevoie de banii ei. Cu ajutorul contesei, ea avea să găsească un candidat acceptabil cu care să se mărite, ter- minînd cu goana eternă după un soț. Dar lumea aristocrației britanice era mică, iar Lillian era aproape convinsă că avea să se întâlnească cu Westcliff și cu mireasa lui, iar și iar... Gîndul o întrista. Era de-a dreptul cumplit.

Dorul se transformase în gelozie. Lillian știa că Westcliff nu putea fi cu adevărat fericit cu femeia cu care *trebuia* să se căsătorească. Avea să se sature curînd de o soție pe care o putea teroriza, iar prea multă liniște l-ar fi plictisit de moarte. Westcliff avea nevoie de cineva care să-i provoace, să-i suscite interesul. Care să poată ajunge la bărbatul cald, îngropat sub numeroase strături de autosuficiență aristocrată. Cineva care să-l înfurie, să-l ironizeze și să-l facă să rîdă.

Cineva ca mine, și-a spus Lillian, nefericită.

CAPITOLUL 12

Seara a avut loc un bal. Ferestrele erau deschise larg, lăsînd să intre aerul plăcut și răcoros. Lumina candelabrelor se răsfrîngea asupra modelului complicat al parchetului, asemenea picăturilor de ploaie. Muzica orchestrei umplea aerul cu acorduri pline de viață, asigurînd ambianța perfectă pentru bîrfele și rîsetele invitaților.

Lillian nu a îndrăznit să accepte un bol de puncti, de teamă să nu-l verse pe rochia crem din satin. Fustele lipsite de ornamente cădeau în valuri ample pînă (a podea iar talia îngustă era marcată cu un cordon din satin de aceeași culoare. Singura podoabă a rochiei erau mărgelile de la decolteu, meșteșugit montate. În timp ce-și aranja mînușa albă, Lillian l-a zărit pe Westcliff în cealaltă parte a încăperii. Arăta extraordinar în hainele de seară, cu cravată albă.

Ca de obicei, un grup de femei și bărbați se strînsese în jurul lui. Una dintre femei, o blondă frumoasă, voluptuoasă, s-a aplecat spre el și i-a murmurat ceva, făcîndu-l să zîmbească. El observa cu răceală tot ce se întîmpla în jurul lui., pînă cînd a văzut-o pe Lillian. A mîngîiat-o cu privirea, iar Lillian i-a simțit prezența de parcă nu-i despărteau cîtiva metri. Tulburată, ea a dat scurt din cap și s-a întors cu spatele.

- Ce s-a întîmplat? i-a șoptit Daisy apropiindu-se. Pari cam distrată.

Lillian i-a răspuns cu un zîmbet slab.

- Încerc să-mi amintesc toate regulile pe care ni le-a spus contesa, a mințit ea. Să mi le organizez în cap. Mai ales cele legate de plecaciuni. Am impresia că în clipa în care cineva se va pleca în fața mea o să o iau la fugă, țipînd.

- Și eu sînt îngrozită că aș putea face o greșală, a mărturisit Daisy. Era mult mai ușor înainte, cînd nu-mi dădeam seama cît de multe greșeli făceam. Sînt cea mai fericită cînd trebuie să mă alinez la perete, alături de celelalte fete nemăritate. Mă simt în siguranță atunci cînd stau deoparte seara întregă. S-au uitat împreună la nișa semicirculară aflată de-a lungul unuia dintre pereți, cu băncuțe îmbrăcate în catifea albastră. Evie stătea singură, în capătul cel mai îndepărtat al nișei. Rochia ei roz nu se potrivea deloc cu părul ei roșu. Își ținea capul plecat și sorbea din cînd în cînd din paharul cu puncti. Atitudinea ei arăta clar că nu dorea să vorbească cu nimeni.

- Nu merge așa, a spus Daisy. Hai s-o scoatem pe biata fată de acolo și s-o luăm cu noi la plimbare.

Lillian i-a zîmbit, semn că era de acord și a pornit însoțită de sora ei. A înghețat atunci cînd a auzit o voce aproape de ureche:

- Bună seara, domnișoară Bowman.

Clipind, uimită, s-a întors cu fața la Westcliff care traversase camera cu o viteză surprinzătoare.

- Domnule.

Westcliff s-a aplecat deasupra mîinii ei apoi a salutat-o pe Daisy. Și-a întors privirea spre Lillian.

- Ai supraviețuit întîlnirii cu mama mea, constat.

Lillian i-a zîmbit.

- Ea a supraviețuit întîlnirii cu noi, mai bine zis.

- Mi s-a părut că îmi făcea o imensă plăcere. Rar i se întîmplă să întîlnească două tinere care să nu tremure în prezența ei.

- Dacă nu am tremurat în prezența ta, domnule, în nici un caz n-o făceam în prezența ei.

Westcliff a făcut o grimasă și s-a uitat în altă parte. S-a încruntat, ca și cum se gîndea la ceva extrem de important. După o pauză care lui Lillian i s-a părut interminabilă s-a întors din nou spre Lillian:

- Domnișoară Bowman...

- Da?

- Îmi faci onoarea de a dansa cu mine?

Lillian a încetat să mai respire, să se miște sau să gîndească. Westcliff n-o mai invitase niciodată la dans, în ciuda numeroaselor ocazii în care ar fi putut să o facă, măcar din politețe. Era

unul dintre motivele pentru care îl urîse, știind că se considera mult superior iar pe ea prea neînsemnată. În fanteziile ei își imaginase cum el o invita la dans iar ea îi adresa un refuz zdrobitor. Acum, însă, era uimită și rămăsese fără cuvinte,

- Pe mine vă rog să mă scuzați, a auzit-o pe Daisy. Trebuie să mă duc la Evie... Și s-a îndepărtat grăbită.

Lillian a tras aer în piept.

- Este un test de-al contesei? Vrea să știe dacă îmi amintesc ce m-a învățat?

Westcliff a râs. Lillian își revenea încet, observînd că cei din jur îi priveau, întrebîndu-se ce anume îi spusese atît de amuzant.

- Nu, a șoptit el. Cred că este un test autoimpus, să văd dacă... Părea să fi uitat ce voia să spună, pierdut în ochii ei. Un singur vals, i-a spus cu blîndețe.

Nu avea încredere în răspunsul trupului ei, atunci cînd avea să o țină în brațe, așa că a clătinat din cap.

- Cred... Cred că ar fi o greșeală. Mulțumesc, dar...

- Ești lașă.

Lillian și-a amintit momentul cînd îl provocase întocmai. .. și nu a putut să reziste nici ea.

- Nu înțeleg de ce vrei să dansezi acum cu mine cînd nu ai mai vrut să o faci niciodată pînă acum.

Vorbise mai mult decît ar fi trebuit. Și-a blestemat gura slobodă, în timp ce el îi privea cu atenție chipul.

- Am vrut mereu, a spus el, surprinzînd-o. Dar mereu apărea cîte un motiv întemeiat să nu o fac.

-De ce...

- Și apoi, a continuat Westcliff luînd-o de mîină, nici nu avea rost să te invit de vreme ce eram sigur că mă vei refuza, l-a pus mîna pe brațul lui și a condus-o spre celelalte perechi care se adunaseră în centrul încăperii.

- Nu puteai fi sigur de refuzul meu.

Westcliff a privit-o sceptic.

- Vrei să spui că ai fi acceptat?

- Era posibil.

-Mă îndoiesc.

- Am acceptat acum, nu-i așa?

- Trebuia. Era o datorie de onoare.

Ea a râs:

- Pentru ce, domnule?

- Pentru capul de vițel, i-a reamintit el scurt.

- Dacă nu ai fi servit la masă așa ceva nu aș fi avut nevoie să fiu salvată!

- Nu ai fi avut nevoie să fii salvată dacă nu aveai un stomac atît de sensibil.

- Nu ai voie să rostești numele unei părți a corpului în prezența unei femei, a spus ea, ca la carte. Așa m-a învățat mama ta.

Westcliff a zîmbit ironic:

- Accept să fiu corectat.

Lillian i-a întors zîmbetul. Valsul a început și Westcliff a întors-o cu fața spre el. Inima a început să-i bată cu putere. Se uita în jos, la mîna înmănușată pe care el i-o întinsese și nu putea să-l atingă. Nu putea să-l lase să o țină de mîină în public... se temea de ceea ce s-ar fi putut citi pe fața ei.

După o clipă i-a auzit vocea joasă:

- la-mă de mîină.

L-a ascultat, amețită. Degetele îi tremurau.

După o scurtă tăcere, el a continuat:

- Acum pune-ți o mîină pe umărul meu.

A privit cum mînușa ei albă se așeza ușor pe umărul

lui.

- Acum privește-mă, i-a șoptit el.

A ridicat privirea spre el. A tresărit când i-a văzut ochii de culoarea cafelei, plini de căldură. Westcliff i-a susținut privirea și a condus-o, profitând de prima întoarcere ca s-o tragă mai aproape. Așa cum se așteptase, Westcliff o ghida ferm, fără să-i dea ocazia să facă vreun pas greșit.

Totul era mult prea ușor. Nimic în viața ei nu fusese atât de perfect. Trupurile li se mișcau în armonie, de parcă ar mai fi dansat de o mie de ori. Doamne, cât de bine dansa! O făcea să încerce pași pe care nu-i mai exersase pînă atunci și totul era atât de natural și de lipsit de efort! Se simțea ușoară în brațele lui, alunecînd cu ușurință, antrenată de mișcărilor lui pline de grație.

Aglomerarea din sala de bal părea să fi dispărut, parcă erau doar ei doi, dansînd undeva departe, într-un loc secret. Conștientă de trupul lui, de atingerile ocazionale, de răsuflarea lui caldă pe obrazul ei, Lillian a pășit cu ochii deschiși într-un vis ... o fantezie în care Marcus o ducea sus, după ce valsau, o dezbrăca și o așeza ușor pe pat. O săruta peste tot, așa cum îi șoptise odată... și făcea dragoste cu ea, apoi o ținea în brațe pînă când adormea. Nu-și mai dorise acest gen de intimitate cu nici un bărbat pînă atunci.

- Marcus, a spus ea absentă, testîndu-i parcă numele. El a privit-o atent. Folosirea prenumelui era ceva profund personal, mult prea intim, permis doar între soți sau rude apropiate. Zîmbind ștregărește, Lillian a deturnat discuția, îmi place numele tău. Nu e foarte comun. Așa îl chema pe tatăl tău?

- Nu, eu port numele unui unchi din partea mamei.
- Și ți-ă făcut plăcere să știi că-i porți numele?
- Orice nume ar fi fost acceptabil, cu condiția să nu fie cel al tatălui meu.
- L-ai urît?

Westcliff a clătinat din cap.

- Mai mult decît atât.
- Ce poate fi mai mult?
- Indiferența.

L-a privit cu și mai multă curiozitate:

- Și contesa? a îndrăznit să întrebe. Și față de ea ești indiferent?
- Mi-am privit mereu mama ca pe o tigroaică înaintînd în vîrstă. Colții i s-au tocit dar mai este încă în stare să facă mult rău. De aceea încerc să stau la distanță.

Lillian s-a strîmbat la el, indignată:

- Și m-ai azvîrlit în cușcă azi-dimineață!
- Știam că și tu ai colți, a zîmbit Westcliff, văzîndu-i expresia. A fost un compliment, să știi.
- Mă bucur că mi-ai spus, a spus ea, sec. Altfel cine știe? Dacă nu-mi dădeam seama?

Spre întristarea lui Lillian valsul s-a încheiat cu un ultim acord de vioară. Perechile de dansatori se îndepărtau ca să le facă loc altora dar Westcliff a rămas pe loc. O ținea încă în brațe, și-a dat ea seama și a făcut un pas înapoi. Din reflex, el a strîns-o și mai tare de talie, încercînd instinctiv să o rețină lîngă el. Uimită de gestul lui și de conotațiile acestuia, Lillian a simțit că nu mai poate respira.

Westcliff și-a dat Seama și a încercat să-i dea drumul din îmbrățișare. Puterea dorinței lui radia încă iar ea își repeta chinuitoarea întrebare dacă sentimentele lui erau reale sau erau doar efectul parfumului.

- Am avut dreptate, nu-i așa? l-a întrebat ea, ușor răgușită, fără să-l poată privi în ochi. Dansul a fost o greșeală.

Westcliff a așteptat atât de mult pînă să-i răspundă că Lillian era convinsă că nu o va mai face.

- Da, a spus el într-un sfîrșit, cu vădită emoție.

Pentru că nu-și putea permite să o dorească. Pentru că știa și el la fel de bine că relația lor ar fi fost un dezastru. Nu mai putea sta lîngă el.

- Înseamnă că acesta a fost primul și ultimul nostru vals, a spus ea, vrînd să pară indiferentă. Bună seara, domnul meu, și mulțumesc pentru...

- Lillian, l-a auzit șoptind.

S-a întors cu spatele și s-a îndepărtat zîmbind, deși simțea că i se făcuse pielea de găină pe gît și pe spate.

Restul serii ar fi fost un dezastru dacă Lillian nu ar fi fost salvată de Sebastien, lordul St Vincent. A apărut înainte ca ea să li se alătore lui Daisy și Evie, care erau așezate pe o băncuță din catifea.

- Ești o dansatoare plină de grație, domnișoară Bowman.

După ce fusese cu Westcliff, i se părea ciudat să ridice într-atît privirea ca să vadă chipul acestui bărbat, mult mai înalt decît ea. Lui St Vincent i se citea în ochi promisiunea unei distracții imorale căreia nu îi puteai rezista cu ușurință. Zîmbetul lui enigmatic putea fi adresat unui prieten eter și unui dușman, deopotrivă. Lillian i-a privit nodul cravatei, ușor descentrat ținuta lui denota neglijență, ca și cum ar fi părăsit patul amantei și s-ar fi îmbrăcat în grabă, cu intenția de a reveni cît de curînd.

Ca răspuns la complimentul lui, Lillian a zîmbit și a ridicat din umeri, amintindu-și mult prea tîrziu cuvintele contesei: doamnele nu ridică niciodată din umeri.

- Dacă am părut atît de grațioasă este meritul partenerului meu.

- Ești prea modestă, drăguțo. L-am văzut pe Westcliff dansînd cu alte femei iar efectul nu era deloc același. Se pare că ați făcut pace. Sînteți prieteni de-acum?

Era o întrebare care părea nevinovată dar Lillian a simțit că sensul era cu totul altul. A răspuns cu grijă în timp ce-l urmărea cu privirea pe Westcliff care conducea o doamnă cu păr castaniu la masa cu răcoritoare. Femeia era înecată de interesul care îi era arătat. Un ghimpe de gelozie i-a înțepat inima.

- Nu știi, domnule. E posibil să nu înțelegem la fel noțiunea de prietenie.

- Isteață fată. Ochiul lui St. Vincent erau asemenea diamantelor, de un albastru pal, cu infinit de multe fațete. Dă- mi voie să te însoțesc la masa cu răcoritoare și vom compara cele două noțiuni.

- Nu, mulțumesc, i-a răspuns Lillian, deși era moartă de sete. Pentru liniștea ei trebuia să evrte-orice apropiere de Westcliff.

St. Vincent i-a urmărit privirea și l-a văzut pe Westcliff în compania femeii cu păr castaniu.

- S-ar putea să fie mai bine, a spus pe un ton relaxat. Lui Westcliff nu-i va face plăcere să te vadă în compania mea, cu siguranță. La urma urmei, m-a avertizat să stau departe de tine.

- A făcut el asta? De ce?

- Nu vrea ca numele tău să fie asociat cu al meu ca să nu fii compromisă în vreun fel. L-a aruncat o privire grăitoare. E vorba de reputația mea, înțelegi.

- Westcliff nu are nici un drept să decidă cu cine să mă vad, a spus Lillian furioasă. Face tot timpul pe superiorul, e un arogant și... s-a oprit, luptîndu-se cu un val de emoții. Mi-e sete. Vreau să merg la masa cu răcoritoare. Cu tine.

- Dacă insiști, a spus blînd St. Vincent. Ce să fie? Apă? □monadă? Punci sau...

-Șampanie.

- Orice dorești. A însoțit-o la masa lungă, înconjurată de o mulțime de invitați. Lillian nu a mai simțit atîta satisfacție ca în momentul în care Westcliff a observat că ea era în compania lui St. Vincent. Expresia i s-a înăsprit. O privea strîngînd din ochi. Lillian a luat paharul de șampanie din mîna lui St. Vincent și l-a înghițit pe nerăsuflăte, așa cum nu îi stă bine unei doamne.

- Mai ușor, drăguțo, i-a șoptit St Vincent. Șampania ți se va urca la cap.

- Mai vreau unui! i-a răspuns Lillian.

- Bine. Peste cîteva minute. Ești cam îmbujorată. Efectul este fermecător dar cred că ai băut destul, pentru moment. Vrei să dansăm?

- Mi-ar face mare plăcere. După ce am îngroșat atîta timp rîndurile fetelor rămase nemăritate acum primesc două invitații la dans, în aceeași seară. Mă întreb de ce.

- Ei bine... St. Vincent o conducea încet spre celelalte perechi. Sînt un păcătos care știe să fie și drăguț, cîteoda- tă. Și am căutat mereu o fată asemenea mie.

- Și ai găsit-o? l-a întrebat Lillian, rîzînd.

- Se pare că da.

- Și ce ai de gînd să faci, acum că ai găsit-o?

Privirea pe care i-a aruncat-o era complexă și interesantă. Părea genul de bărbat în stare de orice... și era exact ce își dorea ea în acele clipe.

- Îți voi spune, i-a șoptit St. Vincent. Mai târziu.

Dansul cu St. Vincent era o experiență cu totul diferită.

Nu simțea aceeași armonie fizică, nu se mișca instinctiv, fără să gândească... dar St. Vincent era un dansator desăvârșit care îi adresa comentarii provocatoare în timp ce înconjurau încăperea. O susținea cu o mână fermă care părea mult prea obișnuită cu trupurile de femei.

- Cît de mult din reputația ta este și adevărat? a îndrăznit ea să-l întrebe.

- Doar jumătate... dar și așa este prea mult.

Lillian îl privea uimită și amuzată în același timp.

- Cum de cineva ca tine este prieten cu Westcliff? Sînteți foarte diferiți.

- Ne știm cte cînd aveam opt ani. Iar Westcliff, în încăperea lui, refuză să creadă că sînt o cauză pierdută.

- De ce ai fi o cauză pierdută?

- Sigur nu vrei să afli răspunsul la această întrebare. A întrerupt-o înainte ca ea să apuce să-l chestioneze mai departe. Valsul e pe sfîrșite. Iar lîngă friza aurită este o femeie care ne urmărește îndeaproape. E mama ta, nu-i așa? Dă-mi voie să te conduc la ea.

Lillian a clătinat din cap.

- Ar fi mai bine să ne despărțim aici. Crede-mă... Nu-ți dorești să o cunoști pe mama.

- Bineînțeles că doresc. Dacă îți seamănă, înseamnă că e de-a dreptul fascinantă.

- Dacă chiar vei crede că îmi seamănă cîtuși de puțin te rog să-ți ții părerea pentru tine.

- Nu te teme, a liniștit-o el. N-am întîlnit pînă acum o femeie pe care să nu o plac.

- Cred că e ultima oară cînd faci o asemenea afirmație.

În timp ce St. Vincent o conducea pe Lillian spre grupul de femei care bîrfeau, în mijlocul căruia era mama ei, el i-a spus:

- Aș invita-o să ne însoțească mîine la plimbarea cu trăsura. Ai mare nevoie de o însoțitoare.

- Nu trebuie neapărat să fiu însoțită, a protestat Lillian. Femeile și bărbații pot călători neînsoțiți dacă nu sînt într-o trăsură acoperită sau nu lipsesc mai mult de...

- Ai nevoie de o însoțitoare, i-a repetat el cu o insistență care a făcut-o să roșească.

- Și dacă nu? A încercat să-i spună ceva extrem de îndrăzneț. Mă compromiți?

- Cam așa ceva.

A simțit că o gîdila ceva în gît, de parcă ar fi înghițit melasă. St. Vincent nu se purta ca eroii din romanele pe care le adora Daisy. Acelea erau personaje infame, cu mustați groase și priviri libidinoase care mințeau în legătură cu intențiile lor murdare pînă în clipa în care își asaltau eroina virgină și o luau cu de-a sila. St. Vincent, prin contrast, părea hotărît să o determine să stea departe de el. Nu și-l putea imagina forțînd o fată să facă ceva împotriva dorinței ei.

Lillian i-a făcut cunoștință cu mama ei și a văzut că ea a început imediat să facă diverse calcule. Pentru Mercedes toți bărbații nobili de însurat erau o potențială pradă, indiferent de vîrstă, fizic sau reputație. Nu avea să se oprească de la nimic pînă nu-și vedea fetele căpătînd un titlu. Nu conta dacă cel care îl purta era tînăr și frumos sau bătrîn și senil. Promise rapoarte despre fiecare nobil din Anglia și memorase sute de pagini de date financiare și detalii despre aristocrația britanică. Acum, cînd se uita la bărbatul frumos care stătea în fața ei, aproape că era evident cum căuta în minte informații despre averea lui.

În următoarele minute St. Vincent a reușit să o facă să se relaxeze. A convins-o să vină cu ei la plimbare, a flatat-o și i-a ascultat părerile cu atîta atenție că Mercedes a început să roșească și să chicotească de parcă era o adolescentă. Lillian nu o mai văzuse niciodată purtîndu-se așa în compania unui bărbat. Westcliff îi inducea o stare de nervozitate dar St. Vincent avea exact efectul contrar. Avea capacitatea unică de a face oricui femeie să se simtă atrăgătoare. Era mai galant decît orice american și mai cald și mai accesibil decît orice alt bărbat englez. Pentru un timp, Lillian a uitat să privească în jur și să-l mai caute pe Westcliff.

St. Vincent i-a luat mîna lui Mercedes, s-a înclinat și a șoptit:

- Pe mîine.

- Pe mîine, a repetat Mercedes, iar Lillian a văzut deodată cum trebuia să fi arătat mama ei

înainte ca dezamăgirile să o fi înăsprit. Cîteva femei s-au apropiat iar ea s-a grăbit să le vorbească.

St. Vincent s-a aplecat spre Lillian și a întrebat-o:

- Ce-ai zice acum de un alt pahar de șampanie?

Lillian a dat ușor din cap, inspirînd amestecul de arome care îl urmăreau: parfum scump, săpun de bărbierit și mirosul curat al pielii lui.

- Aici? a întrebat el încet. Sau în grădină?

Lillian și-a dat seama că voia să o fure pentru cîteva minute și s-a alarmat Singură în grădină cu St. Vincent... fără îndoială așa începuseră numeroase domnișoare... S-a gîndit puțin la propunerea lui, lăsîndu-și privirea să rătăcească. Chiar atunci Westcliff lua o femeie în brațe și dansa vals, așa cum făcuse și cu ea. Westcliff cel de neatins, și-a spus ea, plină de furie. Voia să se distreze. Și să fie consolată. Iar bărbatul frumos din fața ei părea dornic să facă toate astea.

- în grădină, a spus ea.

- Ne vedem în zece minute. E o fîntînă cu o sirenă în spatele...

- Știu unde este.

- Dacă reușești să te strecuri afară...

- Voi reuși, l-a asigurat ea, forțîndu-se să zîmbească.

St. Vincent a privit-o compătimator:

- Să știi că te pot face să te simți mai bine, i-a șoptit.

; Adevărat? a întrebat ea, roșind ca focul.

în ochii lui a strălucit o promisiune. A înclinat ușor capul și s-a îndepărtat.

CAPITOLUL 13

Lillian le-a convins pe Daisy și Evie să o acopere și a părăsit sala de bal sub pretextul că trebuia să ia puțin aer. Conform planului, cele două fete trebuiau să aștepte pe terasa din spate în timp ce Lillian se întâlnea cu St. Vincent în grădină. Urmau să se întoarcă împreună în sala de bal, convingînd-o astfel pe Mercedes că fuseseră împreună tot timpul.

- Ești s-sigură că vei fi în s-siguranță singură cu St. Vincent? a întrebat Evie.

- Fără îndoială, i-a răspuns Lillian cu convingere. S-ar putea să încerce să-și ia anumite libertăți, dar aste e și ideea, nu? Vreau să văd dacă parfumul meu are efect asupra lui.

- Nu are efect asupra nimănui, a spus Daisy cu tristețe. Cel puțin nu în cazul meu.

Lillian s-a uitat la Evie:

*■ Dar tu, draga mea? Ai avut succes?

Daisy a răspuns în locul ei.

- Evie nu a lăsat pe nimeni să se apropie suficient de mult ca să-și poată da seama.

- Eu una îi voi da ocazia lui St. Vincent să-l inspire adînc. Parfumul ar trebui să aibă efect garantat asupra unui vicios ca el.

- Dar dacă te vede cineva?

- Nu ne va vedea nimeni, a întrerupt-o Lillian, nerăbdătoare. Nu cred să existe în toată Anglia bărbat mai experimentat ca el în a se furișa la locul de întîlnire.

- Fii prevăzătoare, a avertizat-o Daisy. Întîlnirile astea pot fi periculoase. Am citit destul de multe despre ele și am aflat că nu te poți aștepta la nimic bun.

- Va fi o întîlnire foarte scurtă, a asigurat-o Lillian. Un sfert de oră, cel mult. Ce se poate întîmpla în acest răstimp?

- Multe, din cîte ne-a s-spus Annabelle, i-a răspuns Evie.

^ - Unde este Annabelle? a întrebat Lillian, dîndu-și seama că nu o văzuse toată seara.

- Nu se simțea deloc bine, mai devreme. Cred că nu i-a priit ceva la prînz.

Lillian s-a strîmbat și s-a cutremurat:

- A mîncat sigur țipar-de-mare sau cap de vițel sau gheare de pui... -

- încetează, să nu ți se facă rău. Domnul Hunt are grijă de ea.

Au ieșit pe ușile mari și s-au îndreptat spre terasa goală. Daisy a avertizat-o pe Lillian, făcîndu-i semn cu degetul:

- Dacă lipsești mai mult de un sfert de oră venim după tine!

Lillian a izbucnit în rîs:

- Nu voi întârzia. I-a făcut cu ochiul lui Evie, văzînd cît era de îngrijorată: voi fi bine, draga mea. Gîndește-te la cîte lucruri interesante voi avea de povestit la întoarcere!

- De a-asta mă tem și eu, i-a răspuns Evie.

Lillian și-a ridicat rochia și a coborît treptele, avîndu-se în grădina luminată de torțe. Culorile și aromele toamnei o învăliiau: frunzișul arămiu sau auriu, șirurile dese de trandafiri și dalii. A auzit zgomotul făcut de apa fîntîinii și a urmat aleea care dădea într-un luminiș în care strălucea o singură torță. În spatele fîntîinii a observat mișcare - era o persoană, ba nu, erau două, îmbrățișate, așezate pe una dintre băncile din piatră. S-a tras la adăpostul gardului viu. St. Vincent îi spusese să se întâlnească acolo... dar bărbatul de pe bancă nu era el... sau era? Nedumerită, s-a apropiat puțin.

Cei doi erau atît de absorbiți unul de altul că n-ar fi auzit nici o turmă de elefanți trecînd pe lîngă ei. Părul blond al femeii se desprinsese și cîteva șuvițe îi alunecaseră pe spate, acolo unde rochia îi era desfăcută. Îl îmbrățișase pe partenerul ei, cuprinzîndu-l cu brațele subțiri, albe, iar el respira întretăiat în timp ce îi scotea una din mînci și o săruta. Lillian i-a recunoscut: erau lady Olivia și soțul ei, domnul Shaw. Uimită dar și curioasă, s-a uitat cum Shaw își strecura mîna pe sub rochia soției lui. Era cea mai intimă scenă la care asistase vreodată.

Și cele mai intime sunete pe care le auzise... oftaturi scurte, cuvinte de dragoste și un rîset blind, inexplicabil al lui Shaw, care a făcut-o pe Lillian să se înfioare. Rușinată, s-a îndepărtat ușor. Nu era foarte sigură încotro trebuia să se îndrepte, acum că locul ei de întîlnire fusese ocupat de altcineva. Asistase la o scenă de tandrețe, de adîncă pasiune. Dragostea dintre soți. Lillian nu îndrăznise niciodată să spere la așa ceva, în cazul ei.

O siluetă i-a apărut înainte. S-a apropiat, a cuprins-o după umeri și i-a întins un pahar de șampanie rece:

-Tu ești? a șoptit Lillian.

Șoapta lui St. Vincent i-a mîngîiat lobul urechii:

-Vino cu mine.

L-a lăsat să o conducă spre o cărare mai întunecată care dădea într-un alt luminiș în mijlocul căruia era o masă circulară din piatră. Perii dimprejur parfumasera aerul cu aroma de fructe coapte. Continuînd să o țină pe după umeri, St. Vincent a întrebat-o:

- Ne oprim aici?

Ea a dat din cap și s-a sprijinit de masă, fără să fie în stare să-l privească în ochi în timp ce sorbea din șampanie. A roșit, amintindu-și de scena la care asistase ceva mai devreme.

- Sper că nu te-ai rușinat, i-a spus amuzat St. Vincent. Ai văzut puțin din... ei bine, n-ai văzut mai nimic. Își scosese mînușile și îi ridicase ușor bărbia, obligînd-o să-l privească în ochi. Doamne, cum ai roșit! Am și uitat cum e să fii atît de inocent. De fapt, nici nu cred că am fost vreodată.

St. Vincent era fermecător în lumina torțelor. Umbrele i se jucau drăgăstoase pe pomeți, șuvițele de păr căpătaseră accente de bronz-auriu, precum icoanele bizantine.

- La urma urmei sînt căsătoriți, a continuat el, prinzînd-o de talie și așezînd-o pe masă.

- Chiar mă gîndeam cît de norocoși sînt, a spus Lillian, terminînd șampania din pahar. Par foarte fericiți împreună. Și ținînd cont de aversiunea contesei față de americani, mă mir că lady Olivia a primit permisiunea să se căsătorească cu Shaw.

- Aici este mîna lui Westcliff. Nu a vrut ca ideile ipocrite ale mamei să stea în calea fericirii surorii lui. Iar contesa nu avea nici un drept să-și dea cu părerea, ținînd cont de trecutul ei scandalos.

- Contesa are un trecut scandalos?

- Da. Tocmai de aceea ne înțelegem atît de bine. Sînt genul de bărbat cu care obișnuia să aibă de-a face, cînd era tînără.

Lillian aproape că a scăpat paharul din mîna. L-a pus deoparte și l-a privit surprinsă pe St. Vincent.

- Nu pare genul de femeie care Să fi avut amanți.

- Nu te-a frapat lipsa de asemănare între Westcliff și lady Olivia? El și lady Aline sînt copii legitimi, în timp ce lady Olivia nu este.

-Oh!

- Contesa nu poate fi acuzată de infidelitate, însă, ținând cont de cel cu care era măritată.

Bătrînul lord era un subiect de interes pentru Lillian. Era o figură misterioasă despre care nimeni nu părea dornic să discute.

- Westcliff mi-a spus odată că tatăl lui era o brută, a spus ea, sperînd că-l va determina pe St. Vincent să spună mai multe.

- Chiar așa? ochii lui St. Vincent străluceau, plini de interes. Ce neobișnuit! Westcliff nu pomeniște numele tatălui său de față cu nimeni.

- Era? O brută, adică.

- Nu, a spus încet St. Vincent. Brută e puțin zis, implică o cruzime de care nu este conștient întru totul. Era un diavol. Nu am aflat decît o parte din atrocitățile lui și nici nu-mi doresc să știu mai multe. A continuat gînditor: puțini ar fi putut supraviețui unor părinți ca ei, care alternau de la neglijență la chestii malefice. Și-a plecat capul și a ridicat din umeri. Toată viața mea l-am urmărit pe Westcliff străduindu-se să nu devină ceea ce ar fi vrut tatăl lui. Dar așteptările în ceea ce-l privește sînt foarte mari... și asta îi determină multe dintre alegerile personale.

- Alegeri personale precum...

A privit-o în ochi.

- Cea cu care se va căsători, de exemplu.

Lillian a înțeles imediat și și-a cîntărit cu grijă răspunsul:

- Nu e nevoie să mă previi. Știu foarte bine că lui Westcliff nici nu i-ar trece prin cap să o curteze pe una ca mine.

- Ba i-a trecut, crede-mă, a uimit-o St. Vincent.

Lui Lillian i s-a oprit inima-n loc.

- De unde știi? ți-a spus ceva?

- Nu. Dar este evident că te dorește. Nu-și poate lua ochii de la tine atunci cînd ești în aceeași cameră cu el. Iar cînd ai dansat cu mine, în seara asta, părea în stare să mă înjunghie cu primul obiect ascuțit pe care îl găsea în cale. Și totuși...

-Totuși...

- Cînd se va căsători, Westcliff va face alegerea potrivită: o tînăra mireasă britanică, maleabilă, care să nu-i ceară prea multe.

Bineînțeles. Lillian nici nu se așteptase la altceva. Adevărul era însă greu de acceptat, uneori. Iar ea nu avea de ce să se plîngă. Nu pierduse nimic. El nu-i făcuse nici o promisiune, nu-i adresase nici un cuvînt afectuos. Cîteva săruturi și un vals nu însemnau o adevărată poveste de dragoste.

Și atunci de ce era atît de tristă?

Văzînd-o că se schimbase la față St. Vincent i-a zîmbit compătimitor.

- O să treacă, draga mea. întotdeauna trece. S-a aplecat și a sărutat-o pe frunte.

Lillian a rămas nemișcată, așteptînd ca parfumul să facă o magie. Erau atît de aproape încît era imposibil să nu-și facă efectul. Cu toate astea, însă, el s-a îndepărtat calm și netulburat. Nimic din expresia lui nu arăta pasiunea aproape violentă pe care o manifestase Westcliff. La naiba, și-a spus Lillian, frustrată. De ce folosea oare un parfum care atrăgea doar bărbații nepotrivii?

- Ți-ai dorit vreodată o femeie pe care să nu o poți avea? l-a întrebat ea încet.

- Nu. Dar continui să sper.

Lillian l-a privit uimită:

- Speri să te îndrăgostești de o femeie pe care să nu poți s-o ai? De ce?

- Ar fi o experiență interesantă.

- Tot o experiență interesantă e să cazi de pe o stîncă, i-a răspuns ea, ironic. Cred totuși că în cazul acesta ai prefera să înveți din experiența altora.

St. Vincent a izbucnit în rîs.

- Poate că ai dreptate. Ar fi bine să ne întoarcem, isteța mea prietenă, înainte ca absența ta să fie observată.

- Dar... Lillian a înțeles că interludiul din grădină nu avea să fie mai mult decît o plimbare și o scurtă conversație. Asta e tot? a izbucnit ea. Nu ai de gînd să... a tăcut, nemulțumită.

St. Vincent s-a așezat în fața ei și i-a zîmbit subtil:

- Te referi la avansurile pe care ai presupus că ți le voi face? Și-a plecat în mod voit capul pînă

cînd răsufierea lui i-a mîngîiat fruntea. Am decis să mai aștept un timp.

Mîhnită, Lillian s-a întreat dacă nu cumva el o găsea neatrăgătoare. Pentru numele lui Dumnezeu, bărbatului acestuia i se dusese vestea că nu rata nimic' ce purta fustă. Nu mai conta dacă ea își dorea sau nu cu adevărat ca el să o sărute. Conta doar că era respinsă de un alt bărbat. Două refuzuri într-o singură seară - o lovitură dură pentru vanitatea oricui.

- Dar mi-ai promis că mă vei face să mă simt mai bine, a protestat ea, îmbujorîndu-se de rușine.

- Păi dacă începi să te plîngi... uite. Să ai la ce să te gîndești.

S-a aplecat, i-a cuprins bărbia cu degetele și și-a lipit buzele de ale ei. Lillian închisese ochii, simțind atingerea blîndă și ușoară. Gura lui era tot mai cercetătoare, mai fermă, pînă cînd buzele ei s-au desfăcut. Abia dacă începuse să absoarbă promisiunea exotică a sărutului cînd el s-a desprins. Dezorientată, respirînd greu, ea i-a acceptat sprijinul pînă cînd a reușit să-și recapete echilibrul.

Era ceva la care să se gîndească, într-adevăr.

St. Vincent a condus-o pînă cînd au ajuns la terasele înșiruite care se sfîrșeau cu balconul din spate. S-au oprit lîngă gardul viu. Lumina lunii îi mîngîia profilul, dîndu-i o tentă argintie.

- Mulțumesc, i-a șoptit ei.

Îi mulțumea oare pentru sărut? Lillian a dat din cap, nesigură, gîndindu-se că ar fi trebuit să fie invers. Încă mai avea în minte imaginea lui Westcliff dar nu se simțea la fel de tristă ca atunci, în sala de bal.

- Nu-i așa că nu vei uita de plimbarea cu trăsura de mîne dimineată? a întreat-o St. Vincent, atingînd-o ușor cu vîrfurile degetelor pe mînușă și urcînd pînă ce i-a atins porțiunea neacoperită a brațului.

Lillian a clătinat din cap.

- Te-am lăsat fără grai? a întreat-o St. Vincent, pîrînd îngrijorat. A rîs apoi și a continuat: bine, fie. Stai pe loc. A sărutat-o apăsător, iar Lillian a simțit furnicături prin vene.

Așa e mai bine? Hai să aud că spui ceva.

Ea a reușit doar să zîmbească.

- Noapte bună, a murmurat.

- Noapte bună. Intră tu prima.

Sebastien, lordul St. Vincent știa să se facă plăcut. Așa s-a întîmplat și în dimineata următoare. A insistat ca Daisy să-i însoțească și le-a așteptat pe cele trei doamne Bowman în hol, țînînd în mîna un buchet de trandafiri pentru Mercedes. Le-a condus la trăsura din lemn negru, lăcuit, i-a dat un semnal vizitiului și au pornit pe aleea pietruită.

St. Vincent se așezase pe locul de lîngă Lillian și nu a conținut cu întrebări despre viața pe care o duceau la New York. Trecuse mult timp, și-a dat Lillian seama, de cînd nu mai discutaseră cu cineva despre locurile natale. Nimeni din societatea engleză nu dădea doi bani pe ce se întîmplă la New York. Lordul St. Vincent s-a dovedit însă un ascultător receptiv, așa că fetele s-au întrecut în a-i povesti.

I-au spus despre șirul de case impozante, din piatră, de pe Fifth Avenue, despre cum arăta Central Park toamna, despre lacul de pe strada 59, care îngheța iarna și pe care aveau loc săptămînal carnavaluri, despre cît de mult timp îți lua să traversezi Broadway Avenue, mereu atît de aglomerat. Și despre salonul în care se servea înghețată, de pe Broadway and Franklin, unde erau servite și domnișoarele neînsoțite de domni.

St. Vincent părea amuzat de descrierile lor privind excesele de orice fel: de la petrecerea la care fuseseră invitate, într-o sală de bal împodobită cu trei mii de fire de orhidee pînă ia mania diamantelor, care începuse odată cu descoperirea de noi mine în Africa de Sud, făcînd ca toată lumea, de la vîrstnici la sugari, să poarte cît mai multe pietre, cît mai strălucitoare.

La început Lillian a simțit un fior de nostalgie pentru viața pe care o dusese cîndva. Și totuși, în timp ce străbăteau cîmpurile gata de secerat și pădurile verzi și-a dat seama că fusese o existență searbădă, mereu în căutare de distracții și haine la modă. Societatea londoneză părea superioară. Nu s-ar fi gîndit niciodată că ar fi posibil să-i placă un loc ca Hampshire... și cu toate astea, viața de aici era cea reală. O viață de care s-ar fi putut bucura pe deplin, fără grija permanentă pentru un

viitor incert.

Nu și-a dat seama că se cufundase în tăcere pînă cînd nu i-a auzit vocea blîndă a lui St. Vincent.

- Iar ai rămas fără grai?

Ea l-a privit în ochii zîmbitori și a dat din cap, în timp ce Daisy și Mercedes erau absorbite într-o discuție, pe bancheta din fața lor.

- Știu un remediu excelent, i-a spus iar ea a rîs, îm- bujorîndu-se.

Relaxată și bine dispusă după plimbare, Lillian nu a dat prea mare atenție cuvintelor lui Mercedes, după ce s-au întors în cameră.

- Va trebui să aflăm mai multe despre el, bineînțeles. Trebuie să-mi consult și notele din raport, să nu cumva să fi uitat ceva. Dacă nu mă înșel, are o avere modestă, dar este de familie bună și...

- Eu nu m-aș entuziasma prea tare la gîndul că-l voi avea pe St. Vincent drept ginere, i-a spus Lillian lui Mercedes. Pentru el femeile sînt doar un amuzament. Nu cred că-l atrage prea tare ideea căsătoriei.

- Nu l-a atras pînă acum, i-a răspuns Mercedes. Va trebui să se însoare și el, în cele din urmă.

- Crezi? a întreat Lillian, fără convingere. Oricum nu-l văd supunîndu-se conveniențelor căsătoriei. Incepînd cu fidelitatea.

Mercedes se uita pe geam, cu o expresie de nepătruns. Și-a încleștat degetele delicate pe șnurul gros al draperiei :

- Toți bărbații sînt infideli, într-un fel sau altul.

Lillian și Daisy s-au privit mirate.

- Tata nu este, i-a răspuns Lillian.

Mercedes a rîs, drept răspuns.

- Ghiar crezi asta, draga mea? Poate că mi-a fost fidel fizic, deși niciodată nu poți băga mîna în foc. Și-a găsit însă o amantă mai geloasă și mai posesivă decît oricare altă femeie. Toate visele lui se rezumă la a colecționa clădiri și angajați și îl absorb întru totul. Aș fi trecut cu ușurință peste toate dacă rivala mea ar fi fost o femeie, pentru, că știu că pasiunea pălește iar frumusețea nu durează o veșnicie. Companiile lui nu își vor pierde niciodată atuurile

- ne vor supraviețui tuturor. Dacă vei avea timp de un an parte de interesul și atenția soțului tău va fi oricum mult mai mult decît am avut eu.

Lillian fusese dintotdeauna conștientă de felul în care stăteau lucrurile între părinții ei. Lipsa reciprocă de interes era mult prea evidentă. Era însă pentru prima oară cînd Mercedes o spusese răspicat, iar amărăciunea din tonul ei a întristat-o.

- Eu nu mă voi mărita cu un asemenea bărbat, a spus Lillian.

- O fată de vîrsta ta nu mai are voie să fie atît de naivă. La douăzeci și patru de ani eu aveam deja doi copii. E

vremea să te măriți și tu. indiferent de cine va fi soțul tău și de reputația lui, să nu-l obligi să-ți facă promisiuni pe care știi că le va încălca.

- Să accept deci să mă trateze oricum va vrea, cu condiția să fie de familie bună? a ripostat Lillian.

- Da, i-a spus Mercedes cu amărăciune. După investiția făcută de tatăl vostru... hainele, cheltuielile cu hotelul și toate celelalte... nu aveți de ales, nici una din voi. Trebuie să vă măritați cu cîte un aristocrat Mai mult decît atît, eu nu am de gînd să mă întorc la New York și să ajung de rîsul celor de acolo pentru că fetele mele nu au fost în stare să se mărite cu un nobil. S-a îndepărtat de la fereastră și a ieșit din cameră, mult prea preocupată de propriile gînduri ca să-și mai amintească să încuie ușa.

Daisy a vorbit prima:

- Asta înseamnă că vrea să te măriți cu St. Vincent? Lillian a rîs:

- Nu contează cu cine, atît vreme cît are sînge nobil. Daisy a oftat și s-a întors cu spatele la ea:

- Ajută-mă te rog să-mi scot rochia și corsetul.

- Ce vrei să faci?

- Vreairsă scap de nesuferitele astea, să citesc un roman și să trag un pui de somn.

- Tu, să dormi în timpul zilei? a întrebat-o Lillian, î Niciodată sora ei nu se mai odihniise peste zi.

- Da. Din cauza salturilor trăsorii am o durere de cap insuportabilă. La asta s-a adăugat și discursul mamei ; despre măritiş. Pan încântată de St. Vincent. Ce crezi cu adevărat despre el?

- E amuzant. Și atrăgător. Aș fi fost tentată să nu-l iau în serios... dar ascunde ceva, dincolo de aparența superficială. A făcut o pauză, pentru că își găsea cu greu cuvintele.

- Da, știu, i-a răspuns Daisy. Și nu-mi place.

- Nu-ți place? a întrebat-o Lillian, surprinsă. Dar ai fost foarte prietenoasă cu el, de dimineață

- Nu poți fi altfel, a recunoscut Daisy. Are acea calitate de a hipnotiza despre care se vorbește atât. Magnetism animal, parcă așa se numește. O forță care îi atrage pe oameni spre el.

Lillian a râs, clătînind din cap:

- Citești prea mult, draga mea.

- în afară de magnetism, St. Vincent mi se pare genul de om pe care doar propriul interes îl motivează. Așa că nu am încredere în el. Daisy și-a așezat rochia pe unul din scaune și și-a desfăcut corsetul, cu un oftat de ușurare. Era printre puținele fete care nu ar fi avut nevoie de corset, numai că nu se cuvenea să iasă în lume fără el. L-a aruncat cât-colo, pe jos, a luat o carte de pe măsută și s-a cuibărit în pat.

- Am și reviste, dacă vrei să citești și tu.

- Nu, mulțumesc. Sînt prea agitată ca să pot citi și cu siguranță nu aș putea dormi. A aruncat o privire spre ușa care rămăsese întredeschisă. Nu cred că mama va afla că m-am dus să mă plimb prin grădină. Oricum va-fi ocupată cu raportul despre aristocrați cel puțin vreo două ore.

Nu a primit nici un răspuns de la Daisy, care era deja cufundată în lectură, așa că a ieșit în liniște din cameră și s-a îndreptat spre intrarea servitorilor; din capătul holului.

Ajunsa în grădină, a urmat o cărare pe care nu mai fusese pînă atunci, paralelă cu gardul viu. Probabil că grădinile conacului arătau minunat și iarna, și-a spus ea. După o ninsoare ușoară, arbuștii tunși ornamental și statuile păreau probabil acoperite cu glazură albă, specifică Crăciunului. Dar acum, în septembrie, iama părea foarte departe.

A trecut pe lîngă o seră imensă, plină cu plante și containere cu legume exotice: în prag stăteau de vorbă doi bărbați. L-a recunoscut pe cel mai în vîrstă: era grădinarul- șef. Celălalt îngenunchease în fața unei cutii din lemn, plină cu tuberculi. Încercînd să treacă mai departe, atenția i-a fost atrasă de bărbatul athletic, îmbrăcat într-o cămașă simplă, albă și pantaloni dintr-un material aspru. Ridicase în lumină unul din tuberculi și îl examina critic atunci cînd și-a dat seama că se apropiase cineva.

S-a ridicat în picioare și s-a întors cu fața spre ea. Era Westcliff, și-a spus Lillian, emoționată. Urmărea tot ce se întîmpla pe moșia lui cu o deosebită atenție.

Era imaginea lui Westcliff care îi plăcea cel mai mult: relaxat, cu părul în dezordine, fermecător de viril. Avea cămașa descheiată la gît, lăsînd să se vadă părul negru de pe piept. Pantalonii îi erau puțin largi în talie, fiind susținuți de o pereche de bretele care îi accentuau linia fermă a umerilor. Dacă St. Vincent avea ceea ce se numea magnetism animal, atunci Westcliff era un magnet natural care îi ațîța simțurile și făcea ca întregul ei corp să fie conștient de forța lui. Ar fi vrut să se ducă lîngă el, să se lase sărutată, aspru și impetuos. Și-a plecat însă capul, ca răspuns la salutul lui șoptit și a pornit-o grăbită pe alee.

Spre marea ei ușurare, Westcliff nu a încercat să o urmărească. Curînd, inima ei și-a recăpătat ritmul normal. A început să exploreze împrejurimile, ajungînd pînă la un gard înalt, acoperit de ferigă. Părea că acea porțiune de grădină era complet înconjurată de ziduri. Le-a dat ocol, curioasă, încercînd să găsească o intrare. Nimic. Așa că și-a strecurat mîna pe după ferigă, pipăind zidul de piatră, în încercarea de a găsi o ușă secretă.

A auzit un rîset care venea din spatele ei și s-a întors repede. Westcliff se hotărîse pînă la urmă să vină după ea.

Ca o concesie făcută bunei cuviințe, își pusese o haină închisă la culoare. Cămașa îi

rămăsese însă descheiată la gît. S-a apropiat de ea cu pași mari, zîmbind:

- Puteam să jur că vei încerca să găsești intrarea în grădina secretă.

Lillian nu mai auzea nici ciripitul păsărilor, nu mai simțea nici adierea călduță de vînt. Susținîndu-i privirea, * Westcliff se apropia... mai mult... și mai mult, pînă cînd j trupurile aproape că li s-au atins. Aroma de piele de bărbat încinsă de soare îi mîngîia nările. A întins mîna spre \ ea, dar a ocolit-o. Imediat s-a auzit zgomotul metalic al l unui zăvor. I

PROLOG	1
Londra, 1843.....	1
CAPITOLUL 1.....	4
CAPITOLUL 2.....	7
CAPITOLUL 3.....	13
CAPITOLUL 4.....	18
CAPITOLUL 5.....	25
CAPITOLUL 6.....	31
CAPITOLUL 7.....	35
CAPITOLUL 8.....	40
CAPITOLUL 9.....	46
CAPITOLUL 10.....	52
CAPITOLUL 11.....	57
CAPITOLUL 12.....	60
CAPITOLUL 13.....	65
CAPITOLUL 14.....	71
CAPITOLUL 15.....	74
CAPITOLUL 16.....	76
CAPITOLUL 17.....	79
CAPITOLUL 18.....	84
CAPITOLUL 19.....	88
CAPITOLUL 20.....	94
CAPITOLUL 21.....	99
CAPITOLUL 22.....	104
CAPITOLUL 23.....	109
CAPITOLUL 24.....	113
CAPITOLUL 25.....	117
EPILOG.....	123

CAPITOLUL 14

Lillian nu a scos nici un sunet cînd a dat cu ochii de grădina cu fluturi. Fiecare zid era acoperit cu o bogăție de flori sălbatice, viu colorate, printre care se zăreau delicatele aripi de fluturi. Singura piesă de mobilier era o bancă circulară, așezată în centru, de pe care putea fi văzută întreaga grădină. Parfumul florilor o îmbăta cu dulceața lui.

- Se numește Grădina fluturilor, i-a spus Westcliff, închizînd ușa în urma lor. Vocea lui catifelată îi mîngîia urechile. Am plantat aici florile despre care am auzit că i-ar atrage.

Lillian a zîmbit visătoare, privind la fluturii așezați pe o tufă de gălbenele.

- Cum se numesc? Cei cu negru și portocaliu.

- Sînt Doamnele pictate.

- Cum se spune corect? Un stol de fluturi?

- Uneori. Eu prefer un alt termen. Caleidoscop de fluturi.

- Caleidoscop... Dar acesta este un instrument optic, nu-i așa? Am auzit de el, dar nu am avut șansa să văd vreunul pînă acum.

- Am eu un caleidoscop în bibliotecă. Dacă vrei ți-l arăt mai tîrziu. Înainte ca ea să-i răspundă, Westcliff a arătat spre o cascadă uriașă de lavandă. Uite! Acolo, fluturile acela alb!

Soarele îi mîngîia părul des, negru și dădea o tentă arămie pielii lui. Lillian i-a urmărit cu privirea linia puternică a gîtului, devenind conștientă de forța trupului lui, de puterea masculină

care o fascinasă încă de cînd îl văzuse pentru prima oară. Cum era oare să te simți învăluită în brațele acelea puternice?

- Ce frumos miroase lavanda, a spus ea, încercînd să-și abată gîndurile. Îmi doresc să călătoresc în Provence, să străbat uși cîmp de lavandă, vara. Se spune că de la depărtare seamănă cu un ocean. Ți imaginezi cît de frumos poate fi?

Westcliff a dat ușor din cap, privind-o fix.

Ea s-a apropiat de un răzor de lavandă și a atins bobocii violet, după care și-a atins gîtul cu vîrfurile parfumate ale degetelor.

- Uleiurile esențiale sînt extrase din plante cu ajutorul aburului. E nevoie de douăzeci de kilograme de plante ca să produci cîteva picături de ulei prețios.

- Pare să te fi pasionat subiectul.

- Mă interesează aromele. Aș putea să-i fiu de mare ajutor tatălui meu dacă mi-ar permite. Dar sînt femeie, așa că unicul meu scop în viață este cel de a mă mărita bine.

- Ceea ce îmi amintește că trebuie să discutăm ceva.

-Oh?

- Te-am văzut mai mereu cu St. Vincent.

- Este adevărat.

- Nu este o companie potrivită.

- Este prietenul tău, nu-i așa?

- Da. Tocmai de aceea știu prea bine de ce este capabil.

- Mă avertizezi să mă țin departe de el?

- De parcă te-aș putea determina să faci ceva împotriva voinței tale... nu, pur și simplu te avertizez să nu fii naivă.

- Mă descurc eu cu el.

- Sînt convins că tu chiar crezi asta. Este însă evident că nu ai nici maturitatea nici experiența de a te apăra de avansurile lui.

- Pînă acum singurul de care a trebuit să mă apăr ai fost tu, a ripostat Lillian, întorcîndu-se spre el. A văzut, satisfăcută, că replica își atinsese ținta.

- Dacă St. Vincent nu a profitat încă de tine este pentru că așteaptă momentul potrivit să o facă, i-a răspuns el cu o blîndețe aproape periculoasă. Să știi că ești o pradă ușoară, în ciuda încrederii pe care o ai în abilitățile tale. Sau poate tocmai datorită lor.

- Vreau să știi că sînt mult prea experimentată ca să mă las prinsă pe picior greșit de orice bărbat, inclusiv de St Vincent, a spus Lillian, jignită.

Și-a dat seama că exagerase după zîmbetului întipărit pe fața lui Westcliff.

- Înseamnă că am greșit. Dar după felul în care săruți am presupus că... A lăsat deliberat fraza neterminată, aruncîndu-i o momeală pe care ea a prins-o imediat.

- Cum adică „după cum sărut”? Insinuezi că fac ceva greșit? Nu ți-a plăcut ceva? Am făcut ceva care...

- Nu... l-a urmărit cu degetele conturul buzelor, reducînd-o la tăcere. Săruturile tale au fost foarte... A ezitat, de parcă nu găsea cuvîntul cel mai potrivit, după care și-a concentrat atenția asupra buzelor ei pline. Au fost dulci, a șoptit el după un timp, continuînd să o mîngîie. Dar răspunsul tău nu a fost cel la care m-aș fi așteptat din partea unei femei experimentate.

Degetul lui mare se juca cu buza ei inferioară, făcînd-o să se desprindă (te cea superioară. Lillian era parcă amorțită, ca o pisicuță care tocmai a fost trezită din somn de atingerea unei pene. S-a încordat atunci cînd i-a simțit palma lipindu-se de spate.

- Ce... ce altceva ar fi trebuit să fac? La ce anume te așteptai de la mine, iar eu... S-a oprit pentru că el îi cuprinsese bărbia în palmă.

- Vrei să-ți arăt?

Din reflex, ea a încercat să-l împingă, dar parcă s-a lovit de un zid.

-Westcliff...

- E clar că ai nevoie de cineva calificat. Nu te mișca.

Dîndu-și seama că rîdea de ea, Lillian a încercat din

nou să-i împingă și s-a trezit cu mâiniie răsucite la spate, pînă cînd sîinii i-au atins pieptul. A încercat să protesteze dar el i-a acoperit gura cu a lui și s-a simțit aproape paralizată de un mănunchi de senzații care i s-au răspîndit în întregul corp. Parcă era o păpușă din lemn, trasă cu sforicele.

Respirînd sacadat, ea și-a plecat pleoapele. Cînd i-a simțit limba un fior de intimitate i-a străbătut trupul. El a simțit și a alinat-o cu mîngîieri lungi pe spate, în timp ce gura lui se juca cu a ei. A început să o sărute tot mai intens. Lillian s-a retras dar el a reținut-o.

- Nu, i-a murmurat. Nu te îndepărta de mine. Deschide- te, pentru mine. Deschide... Gura lui era iar stăpînă pe buzele ei. Înțelegînd ce voia de la ea, ea și-a lăsat limba să o atingă pe a lui. I-a simțit imediat răspunsul, nevoia care a pus stăpînire pe el. A rămas însă blînd, explorînd-o cu zeci de săruturi. Pentru că acum avea mâiniie libere, ea nu s-a putut abține să nu-l atingă, să nu-i simtă mușchii fermi ai spatelui și gîtul puternic. Pielea lui arsă de soare era fierbinte și netedă ca șatenul. Lillian și-a lăsat degetele să exploreze părul brun rare i se vedea prin cămașa deschisă.

Westcliff i-a cuprins obrazii în palme, continuînd să o posede cu sărutări fierbinți, lacome, pînă cînd ea a simțit că i se moaie picioarele. A cuprins-o mai strîns în brațe și a ajutat-o să se întindă pe covorul gros de iarbă. S-a așezat lîngă ea, cu piciorul între fustele ei, susținîndu-i gîtul cu brațul lui solid. Gura lui o căuta din nou pe-a ei, iar de data aceasta ea i s-a oferit pe deplin. În jurul ei parcă nu mai exista nimic. Rămăsese doar acel loc, acel colț de Eden, însorit și liniștit. Parfumul de lavandă se amesteca cu mirosul trupului de bărbat, învăluind-o. Și-a trecut mî- nile pe după gîtul lui, trecîndu-i degetele prin păr.

I-a simțit degetele desfăcîndu-i rochia și a rămas nemișcată. Trupul îi ardea, dornic de atingerile lui. El i-a desfăcut corsetul, eliberînd-o din strînsoarea șireturilor și panglicilor și scoțîndu-i la lumină sîinii delicați, l-a sorbit din priviri sfîrcurile roz, după care s-a aplecat, șoptindu-i numele. Gura lui se mișca încet pe pielea ei, pe sîini, făcînd-o să geamă de plăcere. Cu vîrfurile limbii îi încercuia sfîrcurile, provocînd valuri de senzații. S-a prins cu putere de brațele lui, înfigîndu-și degetele în bicepsii proeminenți. Pasiunea o cuprindea în valuri tot mai înalte. Într-un final, trăgînd aer adînc în piept, ea a încercat să se îndepărteze de el.

A sărutat-o din nou. Trupul ei era cuprins de pulsații și ritmuri care nu-i erau deloc familiare. Părea să nu-i mai aparțină.

- Westcliff... Și-a lăsat buzele să rățăcească pe obrazul lui, pe gît, întorcîndu-se din nou la gura lui dulce. Cînd sărutul s-a încheiat l-a întrebat cu un oftat: ce vrei de la mine?

- Nu mă întreba asta. I-a sărutat lobul fragil al urechii, jucîndu-se cu el. Răspunsul... A simțit cum ritmul respiratei ei se accelera și a continuat să o provoace cu vîrfurile limbii. Răspunsul este periculos, a reușit să spună, în final.

Ea l-a cuprins din nou cu brațele și l-a sărutat pătimaș, aducîndu-l foarte aproape de a-și pierde controlul.

- Lillian, a spus Westcliff cu voce nesigură, spune-rhi să nu te mai ating. Spune-mi că este destul. Spune-mi...

Ea l-a sărutat din nou, absorbîndu-i cu lăcomie fierbințeala și dulceața gurii. Săruturile lui au devenit mai apăsate, mai agresive, l-a ridicat fusta iar mîna i-a coborît la genunchi. După cîteva clipe mîna a început să-i urce de- a lungul coapsei. Nu i-a dat ocazia să protesteze pentru că i-a acoperit gura cu alte săruturi, mai fierbinți.

Ea a tresărit cînd el a atins-o între picioare. Un val de căldură i-a cuprins trupul, făcînd-o să se îmbujoreze și să- și înfigă călcîiele în pămînt, gemînd de dorință.

Îl dorea, indiferent de consecințe. Voia ca el să o posede, cu toată durerea pe care știa că urma să o simtă. Brusc, el s-a dat deoparte, lăsînd-o răvășită și dezorientată, în iarbă.

- Westcliff? a spus ea, gîfîind, reușind să se ridice în : șezut, cu hainele în dezordine.

El stătea alături, cuprinzîndu-și genunchii cu brațele. Reușise să-și recapete stăpînirea de sine, în timp ce ea tremura din cap pînă în picioare.

Vocea îi era rece și controlată:

- Ți-am demonstrat ce aveam de demonstrat, Lillian. Dacă un bărbat pe care nici măcar nu-l plăci te poate aduce într-o asemenea stare, cît de ușor crezi că îi va fi lui St. Vincent?

Ea a tresărit de parcă ar fi primit o palmă, A făcut ochii mari.

Tranziția de la dorință la ridicol nu a fost deloc una plăcută.

Intimitatea devastatoare dintre ei nu fusese altceva decît o lecție pentru a-i demonstra lipsa de experiență. Îi arătase exact care îi era locul. Nu era suficient de bună ca să o ia de soție, nici măcar să o aibă în patul lui. Voia să moară. Umilită, s-a ridicat ținându-și strîns hainele și i-a aruncat o privire plină de ură.

- Rămîne de văzut, i-a răspuns. Va trebui să vă compar. Iar dacă mă rogi frumos îți promit că-ți voi spune dacă el...

Westcliff a culcat-o din nou pe iarbă, strivind-o cu greutatea trupului său: •

- Ține-te departe de el. Nu te poate avea.

- De ce nu? a întrebat ea, luptîndu-se cîi el. Nici pentru el nu sînt suficient de bună? Atît de inferioară sînt încît...

- Ești mult prea bună pentru St. Vincent. Iar el va fi primul care să recunoască acest lucru.

- Doar standardelor tale înalte nu le corespund, deci...

- Nu te mai zvîrcoli atît. La naiba, Lillian, uită-te la mine! A așteptat să se liniștească. Nu vreau să suferi.

: Ți-a trecut vreodată prin minte, idiot arogant, că e posibil ca tu să fii cel care mă rănește cel mai tare?

A fost rîndul lui să sară ca ars. A privit-o cu ochi goi, încercînd să înțeleagă implicațiile cuvintelor ei.

- Dă-te de pe mine! a exclamat Lillian.

El s-a ridicat și i-a apucat marginile corsetului:

- Lasă-mă să te închid eu. Nu te poți întoarce la conac pe jumătate dezbrăcată.

- Să salvăm aparențele, a replicat ea, ironic. A închis ochii în timp ce el îi aranja hainele.

Cînd i-a dat drumul ea a zbughit-o spre poarta grădinii secrete. Ca umilința să fie și mai adîncă, nu a găsit ieșirea, ascunsă sub cascadele de iederă. A început să pipăie orbește, rupîrdu-și două unghii.

Westcliff a venit în spatele ei și a luat-o de talie, domolindu-i încercările de a-l respinge, l-a șoptit la ureche:

- Ești furioasă pentru că începusem să fac dragoste cu tine sau pentru că nu am terminat ce începusem?

Lillian și-a umezit buzele uscate.

- Sînt furioasă pentru că nu ai reușit să te hotărăști ce anume vrei de la mine, ipocritule. Și i-a înfipt un cot între coaste.

Lovitura nu a părut să aibă vreun efect asupra lui. A făcut o plecăciune, ușor batjocoritoare și a întins mîna spre clanța ascunsă vederii, dîndu-i astfel voie să iasă din grădina ascunsă.

CAPITOLUL 15

După ce Lillian a ieșit în fugă din grădină, Marcus a mai rămas un timp, încercînd să se liniștească. Aproape că-și pierduse controlul mai devreme, cu Lillian. Se purtase ca o brută fără minte. Un ultim strop de simț al realității îl oprise. Era o fată inocentă, fiica unuia dintre oaspeții lui... Dumnezeu, probabil că își pierduse mințile!

A pășit agale prin grădină, încercînd să analizeze situația în care nu-și închipuise că se va afla vreodată. Cu numai cîteva luni în urmă îl luase în rîs pe Simon Hunt pentru pasiunea lui pentru Annabelle. Nu înțelesese puterea pe care o putea căpăta obsesia pentru că nu mai trăise așa ceva pînă acum. Nu mai reușea să fie rațional. Părea că voința lui nu mai voia să aibă de-a face cu intelectul.

Marcus nu se mai recunoștea pe el însuși. Nici o altă femeie nu-l făcuse să se simtă atît de viu, de conștient, de parcă simpla ei prezență îi exacerba simțurile. Îl fascina. Îl făcea să rîdă. Îl excita peste măsură. Voia să se culce cu ea, să-și găsească alinarea. Îi răsuna însă în minte cuvintele mamei lui la adresa celor două surori Bowman: „poate că voi reuși să le șlefuiesc întrucîtva, dar va fi ceva de suprafață. Nici una din cele două fete nu se va schimba semnificativ. Mai ales cea mare. Nu voi face niciodată o lady din ea. E prea hotărîtă să nu se schimbe.”

Deși straniu, acesta era unul dintre motivele pentru care Marcus se simțea atât de atras de Lillian. Vitalitatea, prospețimea ei, individualitatea care nu admitea compromisuri, toate acestea erau ca o adiere proaspătă într-o încăpere sufocantă. Era însă necinstit și nedrept din partea lui să continue cu atențiile la adresa ei, când era atât de evident că nu putea fi nimic între ei. Oricât de greu i-ar fi fost trebuia să o lase în pace, așa cum îi ceruse.

S-a îndreptat spre conac. Peisajul mirific din preajma lui îi părea tem, gri, de parcă l-ar fi privit printre geam murdar. Chiar și înăuntru, atmosfera casei îi părea rece și întunecată. Se simțea de parcă nimic nu mai avea să-i provoace plăcere, niciodată. S-a îndreptat spre biroul său, deși simțea nevoia să-și schimbe hainele. Ușa era deschisă. Simon Hunt era așezat la birou și studia un teanc de documente.

Hunt l-a privit, l-a zîmbit și a dat să se ridice.

- Nu, a spus repede Marcus, făcându-i semn să rămână așezat. Voiam doar să arunc o privire peste livrările de azi- dimineață.

- Nu pari prea bine-dispus, a comentat Hunt. Dacă e vorba de contractul acela, să știi că i-am scris avocatului...

- Nu e vorba de asta. Marcus a luat o scrisoare, i-a rupt sigiliul și a început să o citească. Era o invitație.

Hunt îl privea cu atenție. După câteva clipe l-a întrebat:

- Ai ajuns într-un punct mort în negocierile cu Thomas Bowman?

Marcus a clătinat din cap:

- Pare receptiv la propunerile mele. Nu cred să fie probleme. Vom ajunge cât de curînd la o înțelegere.

- înseamnă că are legătură cu domnișoara Bowman?

- De ce mă întrebi? a ripostat imediat Marcus.

Hunt l-a privit ironic, de parcă răspunsul era mult prea evident ca să merite să fie rostit.

Marcus s-a așezat pe scaunul din fața biroului. Hunt a așteptat răbdător. Tăcerea lui îl invita pe Marcus să i se destăinuie. Deși Hunt fusese mereu un partener de nădejde când fusese vorba de afaceri, Marcus nu discutase niciodată cu el lucruri personale. Nu pe ale lui, în orice caz.

- Nu e deloc logic să o doresc, a spus într-un sfîrșit, concentrîndu-și privirile asupra unui vitraliu. Pare o farsă. Nu cred să mai fi existat vreodată o pereche atât de nepotrivită.

- Aha. Și după cum ai zis mai devreme, căsătoria este un lucru prea important să fie decisă sub imperiul emoțiilor.

Marcus s-a strîmbat:

- Ți-am mai spus vreodată cât îmi displace felul tău de a-mi arunca în față propriile cuvinte?

Hunt a rîs:

- De ce? Pentru că nu vrei să-ți urmezi propriul sfat? Mă simt obligat să-ți reamintesc, Westcliff, că mi-ai spus cîndva că fac cea mai mare greșală din viața mea căsă- torindu-mă cu Annabelle.

- La vremea aceea nu părea alegerea potrivită, a șoptit Marcus. Abia mai tîrziu s-a dovedit a fi vrednică de tine.

- Dar acum recunoști că am făcut o alegere bună.

- Da, a răspuns nerăbdător Marcus. Dar nu văd ce legătură are asta cu situația mea.

- Îți arătăm doar că instinctele ar trebui să joace și ele un rol în luarea unei astfel de decizii.

Pe Marcus sugestia l-a jignit cu adevărat. Îl privea pe Simon de parcă acesta ar fi înnebunit.

-Dumnezeule, la ce mai e bun intelectul dacă nu te împiedică să iei decizii dictate doar de instinct?

- Trebuie să te bazezi și pe instinct, uneori.

- Nu și atunci cînd este vorba de decizii ale căror consecințe îți afectează întreaga viață. În ciuda atracției față de domnișoara Bowman, diferențele dintre noi ne vor face profund nefericiți pe amîndoi.

- Înțeleg diferențele dintre voi, a spus încet Hunt. Cînd privirile li s-au întîlnit, ceva din ochii lui i-a reamintit lui Marcus că Hunt era fiul unui măcelar care făcuse avere din nimic și urcase

treptele sociale. Crede-mă că înțeleg prea bine cât de greu este acest rol. Dar dacă e dispusă să-l accepte? Dacă vrea cu adevărat să se schimbe suficient de mult?

- Nu va putea.
- Nu o nedreptăți astfel. N-ar trebui să-i dai o șansă, să o lași să încerce?
- La naiba, Hunt, nu am nevoie să fii avocatul diavolului!
- Poate că ar trebui să-i ceri un sfat unuia din aceeași clasă socială cu tine.
- Clasa socială nu are nici o legătură cu asta, a răbufnit Marcus, nemulțumit că toate obiecțiile lui la adresa lui Lillian puteau fi puse pe seama snobismului.
- Nu, a încuviințat și Hunt, ridicându-se în picioare. E o discuție deșartă. Cred că de fapt ai un alt motiv pentru care te-ai hotărât să nu-i faci curte. Ceva ce nu vei recunoaște în fața mea, poate nici chiar ție însuși. Ajuns în prag, a făcut o pauză și i-a aruncat o privire cu subînțeles.
- Trebuie numai să-ți atrag atenția că interesul lui St. Vincent la adresa ei e mai mult decât un simplu capriciu trecător.

Cuvintele lui Simon i-au atras imediat atenția.

- Prostii. Pe St. Vincent nu l-a interesat nici o femeie, niciodată, în afara dormitorului.
- Am aflat din sursă sigură că tatăl lui a scos la vânzare tot ce nu este deja ipotecat. Anii de cheltuieli nesăbuite și de investiții făcute fără cap au secătuit averea familiei... iar St. Vincent nu va mai primi renta anuală. Are nevoie de bani, iar disperarea familiei Bowman de a găsi un ginere cu titlu nobiliar nu i-a scăpat. Hunt a făcut o pauză, după care a adăugat: indiferent dacă e potrivită sau nu ca să fie soție de aristocrat, domnișoara Bowman se poate mărita oricând cu St. Vincent, iar atunci ar deveni ducesă. Din fericire pentru ea, lui St. Vincent i se pare că e persoana potrivită pentru acest titlu.

Marcus îl privea uimit și furios.

- Voi vorbi cu Bowman, a mormăit el. O să-l informez cu privire la trecutul lui St. Vincent și atunci nu-i va mai putea face curte.
- Chiar crezi că te va asculta? Părerea mea este că nu o va face. Un duce, chiar și falit pe post de ginere este o partidă grozavă pentru un fabricant de săpun din New York.

CAPITOLUL 16

Oricui și-ar fi dat osteneala să observe i-ar fi fost evident că în cele două săptămâni care au urmat Westcliff și Lillian au făcut eforturi să se evite. La fel de evident era că St. Vincent îi era mereu partener la dans, picnic și petreceri pe malul lacului.

Lillian și Daisy și-au petrecut câteva dimineți în compania contesei Westcliff care le-a instruit și a încercat în van să le dea o aparență nobilă. Aristocrații nu se entuziasmau niciodată, ci arătau doar un vag interes. Aristocrații foloseau inflexiuni subtile ale vocii pentru a da un anume înțeles cuvintelor. Foloseau expresii precum „fiți bun și...” în loc de „vă rog să...”. Mai mult decât atât, o lady nu se exprima în mod direct ci făcea aluzii discrete, pline de grație.

Dacă era vorba ca lady Westcliff să aibă vreo preferință, atunci aceasta era Daisy, care se dovedea mai receptivă la codul arhaic al aristocrației. Lillian, pe de altă parte, nu făcea deloc eforturi în a-și ascunde disprețul față de regulile sociale, inutile, după părerea ei. Ce conta dacă cineva îți întindea peste masă sticla de Porto, de vreme ce acolo trebuia să ajungă? De ce erau afișate subiecte interzise în timp ce altele, care nu o interesau deloc, trebuiau repetate cu insistență? De ce trebuia să vorbească rar și nu repede și de ce trebuia ca o femeie să fie doar ecoul ideilor soțului ei, în loc să aibă propriile opinii?

Își găsea alinare în compania lui St. Vincent, care părea să nu dea doi bani pe bunele maniere sau pe cuvintele pe care le rostea. Nici măcar tatăl lui, ducele de Kingston, nu era scutit de ironiile lui. Se părea că ducele nu știa cum să-și pună praful de curățat dinții pe periută și nici cum să-și prindă jartierele care îi susțineau șosetele pentru că aceste lucruri le făcea numai valetul. Lillian nu-și stăpânise râsul auzind aceste lucruri, făcându-l pe St. Vincent să se lanseze în diverse speculații în legătură cu viața primitivă pe care o dusesse ea în America, locuind într-o casă care avea număr pe ușă și fiind nevoită să se pieptene și să se încalțe singură.

St. Vincent era cel mai atrăgător bărbat din câți cunoscuse Lillian. Totuși, sub gentilețea lui se

ascundea multă duritate, un fel impenetrabil de a fi, care putea să-i aparțină doar unui om extrem de rece. Sau unuia foarte precaut. Oricum ar fi fost, Lillian știa intuitiv că nu avea să-și dea seama niciodată ce fel de suflet adăpostea această ființă elegantă. Era frumos și enigmatic, asemenea unui sfinx.

- St. Vincent trebuie neapărat să se căsătorească cu o fată cu avere, i-a spus Annabelle într-una din după-amieze în timp ce stăteau toate patru la umbra unui copac, pictînd acuarele." L-am auzit pe Hunt spunînd că tatăl lui St. Vincent, ducele, i-a tăiat renta, pentru că nu mai are deloc bani. Și nici nu-i va rămîne mai nimic moștenire.

- Ce se va întîmpla pe viitor, dacă a rămas fără bani? a întreat Daisy care picta un peisaj. Își va vinde unele proprietăți atunci cînd va deveni duce?

- Depinde, i-a răspuns Annabelle, ridicînd o frunză și studiind-o. Deși sînt sigură că nu va sărăci. Există

suficiente familii care l-ar recompensa din plin dacă ar accepta să se căsătorească.

- Cum ar fi familia mea, de exemplu-, a spus ironic Lillian.

Annabelle a privit-o cu atenție și a șoptit:

- Draga mea... Ți-a pomenit St. Vincent ceva în legătură cu intențiile lui?

- Nici un cuvînt.

- A încercat vreodată să...?

- Dumnezeu, nul

- Înseamnă că are de gînd să se însoare cu tine, a spus Annabelle, cu convingere. Dacă avea alte intenții ar fi încercat să te compromită pînă acum.

Tăcerea care a urmat a fost tulburată doar de foșnetul frunzelor și de zgomotul făcut de creionul lui Daisy.

- Ce v-vei face dacă St. Vincent te cere în căsătorie? a întreat-o Evie, privind-o pe Lillian pe deasupra casetei cu acuarele.

Lillian a smuls un smoc de iarbă și l-a strivit între degete. Și-a dat brusc seama că gestul îi amintea de Mercedes, care avea obiceiul de a trage sau de a rupe cu nervozitate anumite lucruri, așa că a dat drumul ierbii.

- Voi accepta, bineînțeles, a spus ea. Celelalte trei au privit-o surprinse. Și de ce n-aș face-o? a continuat ea, în defensivă. Vă dați seama cît de puțini duci sînt? După rapoartele mamei, sînt doar douăzeci și nouă în toată : Anglia.

- Dar St. Vincent e un afemeiat nerușinat, a spus Annabelle. Nu te văd tolerîndu-i purtările, ca și nevastă a lui.

- Toți soții sînt infideli într-un fel sau altul, a spus Lillian cu tristețe.

Ochii lui Annabelle s-ău îmblînzit, plini de compasiune:

- Nu cred asta.

- Sezonul următor va începe curînd, a spus Daisy. Acum contăm și pe ajutorul contesei. Sînt convinsă că vom avea mai mult noroc decît în sezoanele trecute. Nu trebuie neapărat să te măriți cu St. Vincent dacă nu vrei asta... indiferent de ce zice mama.

- Dar vreau să mă mărit cu el, a spus Lillian cu încăpățînire. De fapt, abia aștept momentul cînd vom da primul nostru dineu, în calitate de duce și ducesă de Kingston... un dineu la care va participa și Westcliff iar eu voi intra în salon înaintea lui, pentru că titlul soțului meu este superior titlului lui. O să-l fac să-i pară rău. O să... S-a întrerupt brusc, dîndu-și seama că ridicase tonul. Și-a îndreptat spatele și a privit spre un punct îndepărtat. A tresărit cînd Daisy a atins-o ușor pe umăr.

- Poate că pînă atunci nu-ți va mai păsa, i-a șoptit Daisy.

- Poate, a încuviințat tristă Lillian.

În după-amiaza următoare mare parte din oaspeți au plecat. Domnii urmau să meargă la curse, să bea și să fumeze după pofta inimii, în timp ce doamnele s-au urcat în trăsurile și au pornit spre sat unde urma să aibă loc un spectacol al unei trupe din Londra. Dornice să vadă o comedie ușoară și să asculte muzică, doamnele s-au grăbit să plece. Deși Annabelle, Evie și Daisy au rugat-o să le însoțească, Lillian le-a refuzat. O trupă de actori itineranți nu reprezenta o atracție pentru ea. Nu voia să se străduiască să zîmbească. Voia doar să se plimbe, singură... kilometri întregi, pînă avea

să fie prea obosită ca să se mai poată gândi la ceva.

A ieșit neînsoțită în grădina din spate, urmînd poteca ce ducea spre fîntînă cu sirenă. Gardul viu din apropiere era inundat de glicine. S-a sprijinit de marginea fîntînii și a privit în apă. Nu și-a dat seama că se apropia cineva decît atunci cînd a auzit o voce venind dinspre alee:

- Ce noroc, să te găsec în primul loc în care te-am căutat!

Lillian a ridicat zîmbitoare ochii și l-a văzut pe St. Vincent.

- Nu ai plecat la curse?

- Imediat. Am vrut să vorbesc mai întîi cu tine. S-a uitat la locul liber de lîngă ea. Se poate?

- Dar sîntem singuri, a spus ea. Ai insistat mereu să fim însoțiți.

- Azi m-am răzgîndit.

- Oh. Vocea i-a tremurat ușor. În cazul acesta te rog să iei loc. S-a îmbujorat, dîndu-și seama că era exact locul în care îi surprinsese pe lady Olivia și pe soțul ei sărutîndu-se pasional. După strălucirea din ochii lui și-a dat seama că și St. Vincent se gîndea la același lucru.

- În weekend-ul acesta toată lumea se întoarce la Londra.

- Cred că ești nerăbdător să te întorci la amuzamentele pe care le oferă orașul. Ai fost neașteptat de liniștit, pentru un crai.

- Chiar și ei au nevoie de odihnă, din cînd în cînd. Depravarea constantă poate deveni plictisitoare.

Lillian i-a zîmbit.

- Crai sau nu, am apreciat prietenia ta. Rostind aceste cuvinte și-a dat seama, surprinsă, că era adevărat.

- Te gîndești la mine ca la un prieten, a spus el încet. Asta-i bine.

- Dece?

- Pentru că aș vrea să te mai văd.

Inima a început să-i bată cu putere. Remarca lui, deși nu era neașteptată, a prins-o nepregătită.

- La Londra?

- Oriunde-ai fi. Ești de acord?

Păi... bineînțeles... Da.

Îl privea în ochii de înger căzut și îi zîmbea. Lillian trebuia să fie de acord cu cuvintele lui Daisy referitoare la magnetismul lui animal. Arăta exact ca un bărbat care s-a născut pentru a păcătui... un bărbat care te putea face să-ți placă să păcătuiești, fără să te gîndești la prețul pe care îl vei plăti mai tîrziu.

St. Vincent a întins mîna spre ea. A mîngîiat-o pe gît, urmărind apoi linia umărului.

- Lillian, iubirea mea. Vreau să-i cer tatălui tău permisiunea să te curtez.

Ea a respirat anevoie sub mîngîierea lui.

- Dar nu sînt singura moștenitoare bogată de aici.

- Nu, i-a răspuns el franc. Dar ești pe departe cea mai interesantă. Majoritatea femeilor nu sînt, să știi. Nu în afara patului, cel puțin. S-a aplecat spre ea pînă cînd i-a simțit răsuflarea fierbinte deasupra buzelor: îndrăznesc să cred că ești la fel de interesantă și în pat.

Ei bine, ajunsese și aici, și-a spus Lillian. La mult- așteptatele avansuri. Nu s-a mai gîndit la nimic atunci cînd gura lui i-a mîngîiat-o ușor pe a ei. A sărutat-o cu o pricepere leneșă, seducînd-o încetul cu încetul. Deși nu avea prea multă experiență, ea și-a dat seama că sărutul lui era mai mult tehnică decît emoție, dar i-a răspuns, cuprinsă de un sentiment de neajutorare. El nu s-a grăbit deloc, l-a mîngîiat obrazul și i-a lîpit ușor capul de umărul lui.

- Nu am mai făcut curte nici unei femei pînă acum, a murmurat el, judndu-se cu buzele lîngă urechea ei. Nu avînd un scop onorabil, în orice caz.

- Te descurci bine pentru un începător, i-a răspuns ea.

El a rîs și a îndepărtat-o ușor de lîngă el, copleșind-o cu privirea lui caldă.

- Ești frumoasă, i-a șoptit. Și fascinantă.

„Și bogată”, a adăugat ea îh gînd. El se descurca însă de minune, reușind să o convingă că nu o dorea din rațiuni financiare. A apreciat acest lucru. S-a străduit să-i zîmbească și l-a privit atentă pe bărbatul enigmatic dar fermecător care ar fi putut să-i devină soț. Cum avea să i se adreseze atunci Westcliff? Ea ar fi devenit lady St. Vincent, ducesă de Kingston. Ar fi avut un titlu nobiliar mai înalt decît el, lucru pe care nu avea să-l lase să-l uite...

După ce St. Vincent a părăsit-o, plecând la curse, Lillian a mai rătăcit o vreme prin grădină. Viitorul ei începea în sfârșit să se contureze, lucru care ar fi trebuit să o bucure. Era însă tristă. A intrat în casa acum goală. I se părea ciudat să străbată coridorul gol de la intrare, după atâtea săptămîni în care locul fusese îmțesat de lume. Toate celelalte coridoare erau liniștite. Doar cîte un servitor singuratic mai trecea, cînd și cînd.

S-a oprit în pragul bibliotecii și a privit înăuntru. Era pentru prima oară cînd o găsea goală. A făcut cîtiva-pași, privind la rafturile pe care erau așezate peste zece mii de cărți. În aer se simțeau arome plăcute de pergament și piele. Locurile minuscule care rămăseseră neacoperite de cărți erau ticsite de hărți și gravuri. S-a hotărît să-și caute o carte, un volum de versuri ușoare sau un roman frivol. Era însă greu de spus unde anume erau așezate românele.

A trecut de-a lungul rafturilor, descoperind șiruri întregi de cărți de istorie, atît de groase că ar fi turtit și un elefant. Urmău atlasele, apoi cărți de matematică, leac pentru cele mai grave cazuri de insomnie. Spre capătul unuia dintre pereți, într-o nișă, era așezat un bufet. Pe o tavă din argint mare, gravată, era așezată o adevărată colecție de sticle și carafe. Cea mai frumoasă dintre sticle, cu un model delicat ce sugera niște frunze, era pe jumătate plină cu un lichid incolor. Atenția i-a fost atrasă de o pară aflată în interiorul sticlei.

Lillian a ridicat sticla și a examinat-o îndeaproape, răsucind-o ușor. Era o pară aurie, perfect conservată. Lichidul de dinăuntru trebuia să fie „eau-de-vie”, după cum o numeau francezii... apă-vieții, un lichior incolor distilat din struguri sau prune. Sau din pere, după cum putea să constate acum.

Lillian a fost tentată să guste din acea băutură care o intriga, dar doamnele nu consumau niciodată băuturi tari. Și mai ales nu atunci cînd erau singure în bibliotecă. Dacă ar fi fost surprinsă cum ar fi arătat? Pe de altă parte... toți domnii erau plecați la curse, doamnele erau în sat iar majoritatea servitorilor aveau liber.

A aruncat o privire spre ușă după care a privit din nou sticla cea tentantă. Se auzea doar ticăitul unui ceas aflat pe polița șemineului. În minte i-au răsunat cuvintele lui St. Vincent: „vreau să-i cer tatălui tău permisiunea să te curtez”.

- La naiba, și-a zis ea și s-a aplecat să caute un pahar.

CAPITOLUL 17

- Domnule... La auzul vocii majordomului, Marcus a ridicat privirea din documentele de pe birou și s-a încruntat. Lucra de mai bine de două ore la o listă de amendamente care urmau să fie prezentate parlamentului spre sfârșitul anului de către un comitet din care făcea și el parte. Dacă recomandările aveau să fie aprobate toate casele și străzile Londrei aveau să beneficieze de canalizare.

- Da, Salter? a spus Westcliff, iritat de întrerupere. Bătrînul lui majordom știa însă că nu trebuia să-l deranjeze pentru nimicuri.

- Avem... o problemă, domnule. Sînt convins că ați fi dorit să fiți informat.

- Ce fel de problemă?

- Este vorba de unul dintre Oaspeți, domnule.

- Ei bine? Ce-a făcut acesta?

- Mă tem că este vorba de o *ea*, domnule. Unul dintre lachei m-a informat că a văzut-o pe domnișoara Bowman în bibliotecă și... nu e prea bine.

Marcus s-a ridicat brusc, cît pe ce să dărîme scaunul.

- Care dintre domnișoarele Bowman?

- Nu știu, domnule.

- Cum adică „nu e bine”? E cineva cu ea?

- Nu cred, domnule.

- E rănită? Îi este rău?

- Nici una, nici alta, domnule. Numai că, nu e prea bine.

Marcus a renunțat să mai pună întrebări și a ieșit din cameră, înjurînd printre dinți. S-a îndreptat cu pași mari spre bibliotecă. Ce putea să i se fi întîmplat lui Lillian sau surorii ei, pentru numele lui Dumnezeu? Era brusc foarte îngrijorat. În

timp ce străbătea coridoarele l-au asaltat zeci de gânduri. Cît de rece părea acum casa, fără oaspeți, cu zecile ei de camere și holurile mult prea lungi. O casă impozantă, veche, care îi părea un hotel impersonal. O casă ca aceea avea nevoie de țipete vesele de copii, de acorduri de vioară de la lecțiile ținute în camera de muzică. De desene scrijelite pe pereți, de ceaiuri servite cu tartine cu dulceață, de jucării împrăștiate peste tot, pe terasă.

Pînă atunci Marcus se gîndise la căsătorie doar ca la o datorie, necesitatea de a duce mai departe numele de Marsden. în ultimul timp, însă, își dăduse seama că viitorul lui putea fi mult diferit de trecut. Putea fi un nou început, o șansă de a avea familia la care nici nu îndrăznise să viseze pînă atunci. Era uimit de cît de mult își dorea asta

- și nu cu orice femeie. Doar cu femeia care era opusul a ceea ce ar fi trebuit să-și dorească. Numai că de-acum nu-i mai păsa.

A strîns din pumni pînă cînd aceștia i s-au albit și a grăbit și mai fare pasul. I s-a părut că a durat o veșnicie pînă să ajungă în bibliotecă. Cînd a trecut pragul, inima îi bătea cu putere. Ceea ce a văzut l-a făcut să se oprească în mijlocul încăperii.

Lillian stătea în fața unui raft, înconjurată de teancuri de cărți. Scotea de pe raft volume rare, unul cîte unul, le examina încruntată și le așeza lîngă ea. Mișcările îi era încete, de parcă s-ar fi aflat sub apă. Părul i se desfăcuse, îi scăpase din acele cu care fusese prins. Nu părea să-i fie rău. Părea mai degrabă...

Conștientă de prezența lui, Lillian s-a uitat peste umăr și i-a zîmbit pieziș.

- Tu ești! a articulat ea cu greutate, după care s-a reîntors la raftul de cărți. Nu găsesc nimic. Toate cărțile astea sînt atît de plicticoase...

Marcus s-a încruntat și s-a apropiat, în timp ce ea continua să bolborosească: .

- Asta nu... nici asta... nu, nu, asta nici măcar nu e în engleză...

Panica lui Marcus s-a transformat în furie urmată de amuzament. La naiba! Era încă o dovadă că Lillian Bowman nu era potrivită pentru el, de parcă mai avea nevoie! Soția unui Marsden nu avea voie să se furișeze în bibliotecă și să bea pînă cînd devenea „turtă”, după expresia mamei lui.

Alte cărți au zburat prin aer, una din ele trecîndu-i pe lîngă ureche.

- Aș putea să te ajut eu, s-a oferit Marcus, oprindu-se lîngă ea. Spune-mi ce anume cauți.

- Ceva romantic. Ceva cu sfîrșit fericit. Totul trebuie să aibă un sfîrșit fericit, nu-i așa?

Marcus i-a atins cu vîrful degetelor o șuviță din părul ca de satin. Nu se considerase niciodată un bărbat tactil, dar îi era imposibil să nu o atingă atunci cînd se afla aproape de ea. îi făcea plăcere chiar și cea mai neînsemnată atingere.

- Nu întotdeauna, i-a răspuns el la întrebare.

Lillian a chicotit.

- Cît poți fi de englezi. Vă place să suferiți, voi, cu rigi... rigidi... tatea voastră proverbială.

• Nu ne place să suferim.

- Ba da. Vă străduiți din răputeri să nu vă bucurați de nimic.

- Nu e nimic în neregulă să vrei să te bucuri în intimitate de ceea ce-ți place.

Lillian a lăsat să-i scape din mînă cartea și s-a întors cu fața la el. Din cauza mișcării bruște s-a clătinat ușor, așa că s-a sprijinit de un raft. Ochiul îi străluceau asemenea unor diamante așezate pe o catifea maronie.

- Intimitatea nu are nici o iegătură cu asta, i-a spus ea. Adevărul este că nu vrei să fii fericit, pen... A sughițat încet. Pentru că ți-ar submina autoritatea. Bietul Westcliff! L-a privit compătimitoare.

A-și păstra demnitatea era ultimul lucru la care se gîndea Marcus acum. Și-a sprijinit brațele de raftul cu cărți, ținînd-o prizonieră. Cînd i-a simțit răsuflarea a clătinat din cap și a murmurat:

- Cît ai băut?

- Oh... S-a strecurat pe sub brațul lui și s-a apropiat de bufet. Să-ți arăt. Minunată licoare... asta.

A ridicat triumfătoare o sticlă aproape goală de lichior, ținînd-o de gît. Uite aici, ce-a făcut... cineva! E o pară înăuntru. Nu-i așa că e inteligent? Și-a apropiat sticla de obraz și s-a uitat cu atenție la fructul ținut captiv. La început nu mi-a prea plăcut... A sughițat din nou, delicat. Abia pe parcurs a de... devenit mai bun.

- Așa se pare, a concluzionat Marcus.

- Nu vei spune nimănui, nu-i așa?

- Nu, i-a promis el grav. Mă tem însă că-și vor da seama, oricum, dacă nu reușești să te trezești în următoarele două-trei ore, înainte de întoarcerea lor. Lillian, îngerul meu, câtă băutură era în sticlă când ai început să bei din ea?

Ea a pus degetul la o treime.

- Pînă aici era când am început, cred. Sau poate aici... S-a uitat cu tristețe la sticlă. N-a mai rămas decît para. A clătinat sticla. Vreau să o mănînc.

- Nu se mănîncă. E acolo doar ca să împrumute aroma... Lillian, dă-mi mie afurisita de sticlă.

- Ba o s-o mănînc. Lillian a clătinat din nou sticla, cu și mai multă hotărîre. Dacă reușesc să o scot...

- Nu poți. E imposibil.

- Imposibil? a pufnit ea. Ai Servitori care scot creierul din capul unui vițel dar nu pot scoate o pară dintr-o sticlă? Nu pot să cred. Cheamă-I pe unul din lacheii tăi. Fluieră-l să vină. Oh, am uitat că tu nu știi să fluieri. L-a privit atentă, concentrîndu-se asupra buzelor lui. E cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Oricine poate să fluiere. Te învăț eu. Chiar acum. ține-ți buzele țuguiate. Așa, vezi?

Marcus a luat-o în brațe, privind felul adorabil în care își țuguiase buzele. Un val de căldură i-a cuprins inima, topind orice barieră. Se săturase să se tot împotrivescă dorințelor lui. Era de-a dreptul obositor să lupte împotriva a ceva atît de copleșitor. Era ca și cum ar fi încercat să nu mai respire.

Lillian îl privea, uimită de refuzul lui de a-i imita gestul.

- Nu, nu așa. Așa. Sticla i-a căzut din mînă, aterizînd pe covor. A ridicat mîna, încercînd să-i așeze buzele cu ajutorul degetelor. Totul ține de limbă. Dacă știi să fii agil vei fluiera foarte... S-a oprit pentru că el i-a acoperit gura cu un sărut... Bine. Nu pot vorbi atîta vreme cît tu... El a sărutat-o din nou, devorîndu-i gustul dulce.

Lillian s-a sprijinit de el, neajutorată. Și-a trecut degetele prin părul lui, respirînd rapid. Sărutul lui a devenit mai profund. Amintirea întîlnirii lor din grădina secretă îl urmărea de zile întregi...» delicatetea pielii ei, sîni ei mici, perfecți, puterea ispititoare a picioarelor ei. Voia să-i simtă trupul lipit de al lui, să-i simtă picioarele cuprinzîndu-l și mîinile strîngîndu-l cu putere.

Lillian a dat capul pe spate și l-a privit întrebător. Avea buzele umede și roșii. Mîinile i-au coborît spre obraji cu pomeți puternici. El și-a plecat capul, îngropîndu-și bărbia în palma ei roz-pal.

- Lillian, i-a șoptit el. Am încercat să te las în pace. Nu mai pot. În ultimele două săptămîni m-am înfrînat de mii de ori să nu vin la tine. Indiferent cît de des îmi repet că nu sîntem deloc potriviți... A făcut o pauză, văzînd că ea căuta ceva, pe jos. Mă ascuți, Lillian? După ce naiba te uiți?

- Mi-a scăpat para și... oh, uite-o! S-a eliberat din îmbrățișare și a îngenuncheat, căutînd pe după un scaun. A scos de acolo sticla și și-a așezat-o în poală.

- Las-o naibii de pară, Lillian!

- Cum crezi că a ajuns acolo? Și-a înfipt degetul în gîtul sticlei. Nu înțeleg cum au reușit să o strecoare printr-o gaură atît de mică.

Marcus a închis ochii, încercînd să nu *ăe* lase pradă pasiunii și i-a răspuns cu voce stinsă:

- Sticla e așezată în copac... Iar fructul crește înăuntru... A închis din nou ochii, ca să nu o mai vadă cum își împingea și mai adînc degetul pe gîtul sticlei. Crește... pînă Ce fructul se coace... ^

Lillian părea impresionată de informație!

- Chiar așa? E cea mai deșteaptă... deșteaptă... pară... Oh, nu!

- Ce s-a întîmplat? a întrebat Marcus printre dinți.

- Mi-am prins degetul.

Marcus a deschis ochii și a văzut-o pe Lillian întinzîndu-l degetul căzut prizonier.

- Nu mai pot să-l scot.

- Trage-I!

- Mă doare. Și-mi zvîcnește.

- Trage mai tare.

- Nu pot! Mi s-a înțepenit, crede-mă! Am nevoie să-l ung cu ceva, să fie alunecos. Ai ceva prin

preajmă?

-Nu.

- Nimic?

- Oricît de tare te-ar surprinde, nu am mai avut nevoie pînă acum de vreun lubrifiant în bibliotecă.

Lillian s-a încruntat.

- Înainte să începi să critici, Westcliff, aş vrea să subliniez că nu sînt prima care şi-a prins degetul într-o sticlă. Oamenii pătesc astă tot timpul.

- Chiar așa? Trebuie să fie vorba de americani, pentru că n-am mai văzut pînă acum un englez cu degetul înfipt într-o sticlă. Nici măcar unul care să fie ameţit.

- Nu Sînt deloc ameţită... Hei, unde te duci?

- Stai aici, a murmurat Marcus şi a ieşit din încăpere. Pe coridor a văzut o servitoare care se apropia ținînd în mîna o găleată şi cîteva cîrpe. A încercat să-şi amintească numele ei: Meggie, a spus el scurt. Te cheamă Meggie, nu-i așa?

- Da, domnule, a răspuns ea, lăsînd ochii în jos.

- Ai cumva nişte săpun sau ceară în găleată?

- Da, domnule, i-a răspuns ea uimită. Mi s-a spus să curăţ scaunele din sala de biliard.

- Din ce e făcută? a întrerupt-o el, temîndu-se să nu conţină ingrediente caustice. Văzînd că era din ce în ce mai uimită, a continuat: ceara, Meggie.

- Din ceară de albine, a spus ea nesigură, suc de lămîie şi o picătură-două de ulei.

- Atîta tot?

-Da, domnule.

- Bine, a spus el hotărît. Dă-o înapoi, te rog.

Servitoarea a scos din găleată un borcanel cu o substanţă galbenă şi i i-a întins.

- Dacă vreţi să ceruiesc ceva, domnule...

- Asta e tot, Meggie. Mulţumesc.

Ea a făcut o plecăciune şi a rămas privind în urma lui, de parcă se temea că şi-a pierdut minţile. Întors în bibliotecă, Marcus a găsit-o pe Lillian întinsă pe spate pe covor. La început a crezut că-şi pierduse cunoştinţa, dar cînd s-a apropiat a văzut-o ținînd cu cealaltă mîna un cilindru din lemn:

- L-am găsit, a exclamat ea triumfătoare. Caleidoscopul. E foarrrrrrte interesant. Deşi nu e ce mă aşteptam.

El i-a luat caleidoscopul din mîna şi ş-a uitat, dar pe la celălalt capăt.

Lillian a exclamat uimită:

- Ce drăguţ! Cum funcţionează?

- La unul din capete sînt bucăţi de oglindă, aşezate... Vocea i s-a stins cînd ea a întors caleidoscopul spre el.

- Ai... trei sute... de ochi, domnule, i-a spus Lillian solemnă. A izbucnit apoi în rîs, chicotind pînă ce l-a scăpat din mîna.

Marcus a îngenuncheat lîngă ea şi a spus:

- Dă-mi mîna. Nu asta, cealaltă. Cea cu sticla.

Ea a rămas întinsă pe covor în timp ce Marcus îi ungea cu ceară partea descoperită a degetului. Din cauza căldurii pielii, ceara a început să miroasă puternic a lămîie. Lillian i-a inspirat cu nesat aroma.

- Oh, ce-mi place!

- Încearcă să-l tragi afară.

-Nu încă.

El continua să-i ungă degetul şi gura sticlei. Lillian s-a relaxat sub atingerile lui, părăsind că se mulţumea să stea nemişcată şi să-l privească.

Lui Marcus îi era tot mai greu să se abţină. Ar fi vrut să se așeze deasupra ei şi să o sărute necontenit.

- Poți să-mi spui de ce beai lichior de pere ziua în amiaza mare?
- Pentru că nu am putut deschide sticla de vin de Xeres.
- Te-am întrebat care este motivul pentru care ai băut.
- Mă simțeam cam... încordată. M-am gândit că astfel mă pot relaxa.

Marcus îi freca degetul cu mișcări ușoare, ca niște mîngîieri.

- De ce erai încordată?

Lilliân și-a ferit fața.

- Nu vreau să discut despre asta.

- Hmm.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Nimic.

- Ba ai vrut să spui ceva. Nu a fost un *hmm* ca oricare altut. A fost un *hmm* dezaprobator.

- Făceam și eu anumite speculații.

- Hai, încearcă să ghicești, l-a provocat ea.

- Cred că are legătură cu St. Vincent. A văzut din expresia ei că nimerise motivul. Spune-mi ce s-a întâmplat, a spus el privind-o atent.

- Știi, a spus ea visătoare, evrînd răspunsul. Nu ești nici pe departe la fel de frumos ca St. Vincent.

- Ce surpriză! a spus el sec.

- Chiar și așa, a continuat ea, nu mi-am dorit niciodată să-l sărut așa cum îmi doresc să o fac cu tine. Bine că închisese ochii, pentru că dacă i-ar fi văzut expresia nu ar fi continuat. Tu mă faci să-mi doresc să fiu imorală. Să fac lucruri șocante. Poate pentru că tu ești mereu decent, așa cum se cuvine. Cravata nu-ți este niciodată strîmbă, pantofii îți sînt mereu lustruiți. Și cămășile sînt atît de apretate! Cîteodată, cînd mă uit la tine, îmi vine să-ți smulg toți nasturii. Sau să-ți dau foc (a pantalonii. A chicotit. M-am întrebat adesea: te gîdili?

- Nu, i-a răspuns Marcus, simțind cum inima îi bătea cu putere. Trupul lui tînjea după forma suplă a femeii întinse lîngă el. Simțul onoarei îl împiedica însă: nu era genul de bărbat care să profite de o femeie amețită de băutură. Era neajutorată. Și virgină. Nu și-ar fi iertat niciodată dacă ar fi profitat de ea acum, în starea aceasta.

- A mers! Lillian și-a eliberat degetul și l-a fluturat prin aer, victorioasă. Degetul meu e liber! Dar de ce te încrunți? Cuta asta dintre sprîncene... mă face să-mi doresc să... Vocea i s-a stins. A rămas uitîndu-se fix la fruntea lui.

- Ce? a șoptit Marcus, aproape lipsit de autocontrol.

Lillian s-a sprijinit de umerii lui și s-a ridicat în genunchi.

- Să fac asta. Și și-a lipit buzele de fruntea lui.

Marcus a închis ochii și a gemut neputincios. O dorea.

Nu voia doar să se culce cu ea... deși acesta era primul lui gînd. O dorea în toate felurile posibile. De-acum încolo, în toată viața lui avea să compare orice femeie cu ea - și să le găsească pe toate inferioare ei. Zîmbetul ei, temperamentul, limba ei ascuțită, rîsul molipsitor, trupul și Spiritul ei, toate îi plăceau. Era independentă, plină de voință, încăpățînată... calități pe care majoritatea bărbaților nu și le doreau la o soție. Nici măcar el nu și-ar fi imaginat că și le va dori.

Existau două posibilități: fie să continue să o evite, fie să cedeze. Să cedeze... știind că ea nu avea să fie niciodată soția placidă și cumsecade pe care și-o imaginase dintotdeauna. Căsătorindu-se cu ea însemna să sfideze o soartă care îi fusese scrisă înainte de a se naște.

Nu avea să știe niciodată cu siguranță la ce să se aștepte din partea ei. Nu avea să o poată înțelege întotdeauna și ar fi ripostat ori de cîte ori ar fi încercat să o controleze. Era capabilă de emoții puternice și de o voință încă și mai puternică. Și aveau să se certe adesea.

Dumnezeule, acesta era oare viitorul pe care și-l dorea?

Da, da, da.

Și-a îngropat nasul în obrazul ei, simțindu-i răsuflarea fierbinte, cu iz de lichior, l-a cuprins capul între palme și i-a îndreptat buzele spre gura lui. Ea a scos un sunet nearticulat și i-a răspuns la sărut. Răspunsul i-a fost atît de arzător și de dulce încît aproape că a zîmbit. Îi plăcea felul în care îi răspundea, bucurîndu-se de buzele lui cu o pasiune care o egala pe a lui. A ajutat-o să se întindă pe podea și i-a explorat gura cu mișcări adînci ale limbii. Torcînd ca o pisică Lillian s-a

luptat să-și strecoare mâiniile pe sub haina lui. S-au rostogolit pe podea, cu el deasupra, apoi cu ea. Nu mai conta, atîta vreme cît trupurile le erau înlănțuite.

Lillian era subțire dar puternică. Mâiniile îi rătăceau nerăbdătoare pe spatele lui. Marcus nu se mai simțise niciodată atît de excitat. Fiecare cetulă a trupului său părea în flăcări. Trebuia să o pătrundă. Trebuia să o simtă, să o sărute, să o mîngîie, să-i guste fiecare părțică din trup.

S-au rostogolit din nou iar piciorul unui scaun care i s-a înfipt lui Marcus în spate l-a făcut să-și recapete pentru scurt timp judecata. Și-â dat seama că erau pe punctul de a face dragoste într-una dintre cele mai frecventate încăperi din casă. Înjurînd, s-a ridicat, trăgînd-o pe Lillian după el. Gura ei dulce o căuta pe a lui. l-a rezistat, cu un efort.

- Lillian, a spus răgușit. Vino cu mine.
- Unde? a întreat ea abia șoptit.
- Sus.

Din felul în care i s-a tensionat spatele a știut că ea înțelesese care îi erau intențiile. Lichiorul o făcuse să se dezbrace de inhibiții dar nu îi întunecase mintea. Nu întru totul, în orice caz. l-a atins ușor obrazul cu vârful degetelor și l-a privit intens în ochi:

- în patul tău? Cînd el a dat ușor din cap, ea a spus, cu buzele lipite de ale lui: oh, da...

Marcus i-a acoperit din nou gura cu un sărut. Era atît de dulce! A lipit-o și mai strîns de el, clătînîndu-se, pînă cînd el a reușit să se sprijine de un raft cu cărți. Săruturile nu-i mai erau de ajuns. Avea nevoie de mai mult. De pielea ei, de mirosul ei, de părul ei, încolăcit printre degetele lui. Trebuia să-i simtă trupul gol arcuindu-se sub el, să-i simtă unghiile înfigîndu-se în spatele lui, să o simtă tremurînd, atunci cînd avea să ajungă ia orgasm. Trebuia să o facă a lui, repede, apoi încet, dur, blînd... în infinit de multe feluri, cu o pasiune fără măsură.

A reușit să-și ridice capul doar cît să spună:

- Pune-ți mâinile în jurul gîtului meu. Ea l-a ascultat iar el a ridicat-o cu ușurință în brațe.

CAPITOLUL 18

Dacă era un vis, și-a spus Lillian cîteva minute mai tîrziu, atunci visa cu o extrem de mare claritate. Un vis, da, asta trebuia să fie. Doar în vis puteai face orice doreai. Fără reguli, fără obligații... doar plăcere. Și încă ce plăcere... Marcus o dezbrăcase apoi se dezbrăcase și el, aruncînd hainele grămadă, pe jos. Apoi o ridicase pe patul imens cu perne moi și așternuturi de bumbac alb. Cu siguranță era un vis, pentru că perechile făceau dragoste doar noaptea, pe întuneric, iar acum era după-amiază și lumina Inunda încăperea.

Marcus era întins lîngă ea și se juca cu gura ei, sărutînd-o prelung, leneș. Trupul lui gol era lipit de al ei, uimind-o cu forța pe care o inspira. Dur și neted... și extrem de fierbinte, trupul lui era o revelație. Părul de pe piept îi atingeau ușor sîinii, gîdilînd-o. Punea stăpînire pe fiecare centimetru din trupul ei cu săruturi și mîngîieri lente, \ erotice.

Și-a îngropat fața în scobitura gîtului lui, inspirînd cu lăcomie. Marcus... Marcus cel din visul ei nu mai era un gentleman englez stăpînit și rece ci un străin tandru, îndrăzneț, care o șoca cu intimitățile pe care i le cerea. A răsucit-o pe burtă și a început să o sărute pe șira spinării, găsind tocure care o făceau să tresară, surprinsă. Mîna tui fierbinte o mîngîia acum pe fese. A simțit cum degetele lui

au pătruns în adîncitura secretă dintre coapsele ei și a scos un sunet neajutorat.

Marcus a pătruns-o cu un deget, așfîndu-i pielea delicată cu mișcări circulare. Ea își îngropase obrazul fierbinte în așternuturile imaculate, offînd de plăcere. Simțea greutatea sexului lui pe picior în timp ce mîna lui se juca între coapsele ei, cu atingînd-o ușor și tandru. Mult prea tandru. Ea voia mai mult... voia totul. Inima îi bătea cu putere. Și-a încleștat degetele în așternuturi.

Strigătele ei mute păreau să-i facă plăcere. A rostogolit-o pe spate. în ochi îi străluceau două flăcări.

- Lillian, iubita mea..., te doare, aici? Degetul lui a pătruns mai adînc. în locul acesta dulce și gol? Vrei să-l umplu?
- Da, a gemut ea, trăgîndu-se și mai aproape de el. Da, Marcus, da...

- Curînd, i-a promis el și i-a sărutat sfîrcul.

Ea a oftat cînd el și-a retras buzele de pe sînul ei. Uimită, l-a simțit alunecînd, tot mai jos, sărutîndu-i trupul tensionat, pînă cînd...

Și-a ținut răsufierea cînd el i-a desfăcut picioarele și a sărutat-o. S-a arcuit sub șura lui. Nu, nu era posibil, și-a spus ea ca prin vis, în timp ce el continua să-și miște limba cu mișcări circulare, tot mai adînc, chinuind-o, pînă cînd a scos un țipăt.

- Marcus, s-a auzit ea șoptind iar și rar, ca și cum numele lui ar fi fost o incantație erotică. Marcus... Cu mîiniie tremurînde a încercat să-l facă să se ridice. El a cuprins-o în brațe și i-a acoperit obrajii cu săruturi. Lillian l-a ținut strîns, respirînd tot mai repede. Tot nu-i era de ajuns. Voia să-l simtă înăuntrul ei, îi voia și trupul și sufleul. Neîndemînică, i-a atins sexul și l-a condus spre locul umed dintre coapsele ei.

- Lillian... Ochii îi erau precum o rocă topită. Dacă facem asta, trebuie să înțelegi că totul se va schimba. Va trebui să...

- Acum, l-a întrerupt ea. Te vreau înăuntrul meu. Acum. L-a mușcat ușurel de gît. Cu o mișcare scurtă, el a împins-o pe spate și s-a așezat deasupra ei. l-a desfăcut larg picioarele. Ea a simțit ca o arsură între coapse. Cu fiecare mișcare a trupului ei bărbăția lui pătrundea și mai adînc. Cu o zvîcnire el s-a cufundat pe de-a-ntregul în ea. Lillian a gemut, surprinsă, și și-a înfipt degetele în spatele lui. Carnea îi zvîcnea și simțea o usturime care nu voia să treacă, în ciuda dorinței ei de a-l accepta. Marcus i-a șoptit să se relaxeze și a rămas nemișcat, răbdător, încercînd să nu-i facă rău.

O alinta și o săruta fără încetare. Lillian s-a uitat în ochii lui și i-a întîlnit privirea încărcată de tandrețe. Trupul i s-a relaxat, orice dram de rezistență a dispărut. Palmele i-au cuprins fesele, ridicînd-o ușor în timp ce se mișca cu grijă, ritmic.

- E bine acum? i-a șoptit.

Gemînd, Lillian l-a înlănțuit cu brațele, în loc de răspuns. Trupul i s-a destins, primindu-l. A început să se ridice, sporindu-i plăcerea. Cu fața cufundată în gîtul ei, el a prins-o și mai ferm și a murmurat:

- Doamne... nu mai pot să... Lillian... A închis ochii și a gemut înfundat atunci cînd a ajuns la orgasm.

A încercat mai apoi să se retragă, dar ea l-a reținut, șoptindu-i:

- Nu. Nu încă, te rog... S-au rostogolit pe o parte, cu trupurile încă îngemănate. Lillian își trecea degetele de-a lungul spatelui lui, cu mișcări încărcate de erotism. Marcus, a șoptit ea. E un vis, nu-i așa?

L-a văzui zîmbind.

- Hai, dormi, i-a răspuns el și a sărutat-o.

Cînd Lillian a deschis ochii, lumina după-miezii scăzuse iar cerul căpătase culoarea lavandei. Buzele lui Marcus rătăceau pe obrajii ei iar brațul lui o cuprinsese pe după umeri. Dezorientată, ea i-a inspirat mirosul familiar. Gura și gîtul îi erau uscate. A încercat să vorbească dar nu a spus decît:

- Sete.

A simțit marginea unui pahar lipindu-i-se de buze și a băut, recunoscătoare. Lichidul era rece, cu aromă de lămîie și miere.

- Mai vrei?

Lillian s-a uitat la bărbatul care o ținea în brațe și a văzut că era complet îmbrăcat, pieptănat, proaspăt ieșit din baie.

- Am visat... oh, am visat.

Curînd și-a dat seama că nu fusese un vis. Deși Westcliff era îmbrăcat, ea era goală, în patul lui, acoperită doar cu un cearceaf.

- Dumnezeule! a șoptit ea, uimită și înspăimîntată de ceea ce făcuse. Tîmptele îi zvîcneau dureros. Și le-a masat ușor cu degetele.

Westcliff i-a mai turnat un pahar din lichidul răcoritor.

- Te doare capul? Mă gîndeam eu... Uite. l-a întins un pachetel din hîrtie pe care ea l-a desfăcut cu degete tremurînde. Și-a dat capul pe spate, și-a turnat praful amar adînc, pe gît și a luat o gură

din băutura dulce. Cearceaful i-a alunecat pînă la Țafie. Rușinată, l-a înșfăcat rapid. Deși Westcliff nu se uitase deloc la ea și-a dat seama din privirea iui că era puțin cam prea tîrziu să facă pe pudica. A închis ochii și a oftat.

Westcliff i-a luat paharul din mîna și a sprijinit-o ușor de pernă, așteptînd ca ea să-l privească din nou în ochi. Zîm- bind, a început să o mîngîie ușor pe obrazii care ardeau. Dorindu-și să nu fi părut atît de încîntat de el însuși, Lillian s-a strîmbat:

-Westcliff...

- Nu încă. Vorbim după ce mă ocup de tine.

Ea a scos un țipăt scurt cînd el a tras cearceaful, descoperind-o:

- Nu!

Westcliff a ignorat-o și s-a dus la noptieră. A turnat apă fierbinte într-un bol crem din porțelan. A umezit un prosop, l-a stors și s-a așezat lîngă ea. Dîndu-și seama ce avea de gînd să facă, ea i-a îndepărtat mîna, din reflex. A privit-o ironic și i-a spus:

- Dacă ai de gînd să faci pe sfioasa tocmai acum...

- Bine. A roșit puternic, s-a lăsat pe spate și a închis ochii. Fă... ce trebuie să faci.

A simțit prosopul fierbinte între coapse și a tresărit.

- Ușor, a șoptit el, curățînd-o cu grijă. îmi pare rău. Știu că doare. Nu te mișca.

Lillian și-a dus mîiniile la ochi, prea rușinată să-l poată privi cum îi aplica o altă compresă fierbinte în zona intimă.

- E mai bine? l-a auzit întrebînd. A dat din cap, incapabilă să scoată vreun sunet. Westcliff a vorbit din nou, amuzat: nu mă așteptam la atîta modestie din partea cuiva care defilează în pantalonași pe afară. De ce îți acoperi ochii?

- Pentru că nu mă pot uita la tine cît timp mă privești, a spus ea pe un ton plîngăcios iar el a rîs. A luat compresa și a reîmprospătat-o.

Lillian se uita la el printre degete.

- Probabil ai sunat după servitoare, a spus ea. A văzut cumva ceva? Știe cineva că sînt aici, cu tine?

- Doar valetul meu. iar el știe să-și țină gura cînd e vorba de...

A ezitat, căutînd cuvîntul potrivit. Lillian i-a continuat fraza:

- Isprăvile tale?

- Nu a fost o ispravă.

- O greșeală, atunci.

Oncum ai denumi-o, e căzut să ne ocupăm cum trebuie de situația creată.

Tonul părea amenințător. Și-a luat mîiniile de la ochi și a văzut cîteva picături de sînge pe prosop. Era sîngele ei. Inima a început să-i bată rapid. Orice fată care se culca cu un bărbat fără a fi căsătorită era decăzută, distrusă. Cuvintele erau implacabile... ca și cum ar fi fost o banană stricată, de la fundul vasului cu fructe de pe masă.

- Nu trebuie să afle nimeni, a spus ea îngrijorată. Ne vom preface că nu s-a întîmplat.

Westcliff a acoperit-o cu cearceaful pînă la umeri și s-a aplecat deasupra ei.

- Am făcut dragoste, Lillian. Nu e ceva ce poate fi trecut cu vederea.

Lillian se sufoca, panicată.

- Eu pot trece cu vederea. înseamnă că pot' și tu.

- Am profitat de tine, a spus el, încercînd în zadar să pară cuprins de remușcări. Am făcut ceva de neiertat. Dată fiind situația...

- Te iert, a spus repede Lillian. Gata, totul e stabilit. Unde-mi sînt hainele?

-... singura soluție este să ne căsătorim.

O cerere în căsătorie din partea lui Westcliff.

Orice femeie nemăritată din Anglia ar fi izbucnit în plîns, recunoscătoare, la auzul acestor cuvinte. însă ceva nu suna bine. Westcliff nu o ceruse în căsătorie pentru că își dorea asta cu adevărat sau pentru că era femeia pe care o iubea. O cerea din obligație.

Lillian s-a ridicat în șezut.

- Mai ai și alte motive pentru care să mă ceri în căsătorie, în afară de faptul că te-ai culcat cu mine?

- Ești inteligentă, atrăgătoare... îmi vei face copii sănătoși... și mai sînt și beneficiile pe care le va aduce o uniune între familiile noastre...

Lillian s-a dat jos din pat și și-a înșfăcat hainele, așezate acum frumos pe scaunul de lîngă semineu.

- Trebuie să mă îmbrac.

- Te ajut, i-a spus imediat Westcliff.

Lillian a rămas pe marginea patului, cu părul căzîndu-i peste sîni și pe spate. Marcus a mîngîiat-o cu privirea.

- Cît ești de frumoasă, i-a șoptit, l-a atins umerii goi și și-a lăsat degetele să alunece spre coate. Îmi pare rău că [ți-am provocat durere, i-a spus încet. Nu va fi le fel data viitoare. Nu vreau să te temi de asta... sau de mine. Sper să mă crezi cînd îți spun că...

- Să mă tem de tine? Dumnezeuule, nu se va întîmpla niciodată asta.

Westcliff a privit-o în ochi, cu un zîmbet larg întipărit pe față.

- Știi prea bine că nu se va întîmpla așa ceva.

nu reușea sa-și dea seama daca era un comentariu admirativ sau o critică, așa că a ridicat din umeri și a început să se îmbrace.

- Nu vreau să mă mărit cu tine, a spus ea. Nu era adevărat, bineînțeles. Dar nu putea să ignore sentimentul că nu așa trebuia să se întîmple... nu trebuia să accepte o cerere în căsătorie făcută doar pentru că el avea simțul onoarei.

- Nu ai de ales, a spus el.

- Bineînțeles că am. Îndrăznesc să spun că St. Vincent mă va accepta chiar dacă nu sînt virgină. Și chiar dacă nu

o va face, cu siguranță părinții mei nu mă vor alunga în stradă. Așa că vei fi ușurat să afli că te eliberez de orice obligație. Și-a luat pantalonașii și s-a aplecat să-i îmbrace.

- De ce ai pomenit numele lui St. Vincent? a întrebat el brusc. Te-a cerut în căsătorie?

- E atît de greu de crezut? i-a răspuns Lillian, întinzînd mîna după cămașă. Mi-a spus că-i va cere tatei permisiunea să mă curteze.

- Nu te poți mărita cu el!

-De ce nu?

- Pentru că ești a mea de-acum!

Ea a pufnit, deși inima îi bătuse mai rapid.

- Faptul că m-arrculcat cu tine nu te face stăpînul meu.

- Ai putea să rămîi însărcinată, i-a spus el satisfăcut. Chiar în clipa aceasta copilul meu ar putea să fie în pîntecul tău. Nici asta nu-mi dă vreun drept asupra ta?

Lui Lillian îi tremurau genunchii. A reușit însă să-i răspundă calm:

- Vom vedea. Toate la timpul lor. Pînă atunci, însă, îți resping oferta. De fapt nici nu mi-ai făcut una, nu-i așa? Și- a tras un ciorap pe picior. A fost mai mult o poruncă.

- Despre asta este vorba? Nu am folosit cuvintele potrivite? Westcliff a clătinat din cap. Foarte bine. Vrei să te măriți cu mine?

-Nu.

- De ce nu? a tunat el.

- Pentru că faptul că m-am culcat cu tine nu este un motiv suficient să ne legăm pe viață.

El și-a arcuit o sprinceană, cu aroganță.

- Pentru mine este. l-a ridicat corsetul și i l-a întins. Nimic din ce vej spune nu-mi va schimba decizia. Ne căsătorim. Curînd.

- Poate că este decizia ta, dar nu este și a mea, i-a răspuns Lillian după care și-a ținut respirația în timp ce el îi strîngea șireturile corsetului. Ce va spune contesa cînd va afla că ai de gînd să aduci o americană în familie?

- Va face o criză,de nervi, i-a răspuns calm Marcus. Va țipa și va ține o tiradă la sfîrșitul căreia va leșina, cel mai probabil. După care va pleca pentru șase luni pa continent și va refuza să ne scrie vreunui dintre noi. A făcut o pauză și a adăugat cu satisfacție; de-abia aștept.

CAPITOLUL 19

- LiHian, Lillian, trezește-te. Am trimis după ceai. Daisy i stătea aplecată deasupra patului ei și o scutura ușor.

Mormăind, Lillian și-a privit sora:

- Nu vreau să mă trezesc.

- Trebuie. Se întâmplă anumite lucruri și cred că trebuie să fii pusă în gardă.

- Lucruri? Ce lucruri? Lillian și-a dus mâna la frunte. , Capul o durea îngrozitor. Văzînd expresia preocupată a surorii ei a simțit cum inima începe să-i bată cu putere.

- Ridică-te și sprijină-te de pernă. Îți aduc eu ceaiul. Uite.

Lillian a luat ceașca și a încercat să-și adune gândurile.

Și-l amintea vag pe Marcus cum o adusesse pe furie în camera ei, unde o aștepta o servitoare cu cada pregătită, își lăcuse baie, își pusese o cămașă de noapte curată și se băgase în pat înainte ca sora ei să se întoarcă din sat. După un somn lung, fără vise, ar fi fost gata să creadă că nu se întâmplase nimic cu o seară înainte dacă nu ar fi fost durerea surdă dintre coapsele ei.

Ce urma? se întreba îngrijorată. El îi spusese că avea de gând să se însoare cu ea. Trecuseră însă câteva ore și poate că se răzgîndise. Și nu era prea sigură că asta își dorea și ea. Să simtă întreaga viață că l-a obligat, că îl determinase să facă ceea ce nu-și dorise...

- Despre ce lucruri e vorba?

— Daisy s-a așezat pe marginea patului și a privit-o. Purta o rochie albastră, de dimineață, iar părul îi era prins la baza gîtului.

- Cu vreo două ore în urmă am auzi gălăgie în camera părinților. Se pare că Westcliff i-a cerut tatei să se întîlnească în particular, în salonul privat al familiei, din cîte am înțeles. Când s-a întors tata am băgat și eu capul pe ușă, să văd ce se întîmplase. Tata nu a vrut să-mi spună nimic însă era tare bucuros iar mama rîdea și plîngea în același timp. A trebuit ca tata să trimită după o băutură spirtoasă ca mama să se calmeze. Nu știu ce și-au spus Westcliff și tata și speram ca tu să... S-a întrerupt văzînd că lui Lillian îi tremura cana în mînă. l-a luat-o repede. Ce

este, draga mea? Nu pari deloc în apele tale. S-a întîmplat ceva ieri? Ai făcut ceva? Cafe l-a ofensat pe Westcliff?

Lillian a izbucnit într-un rîs nervos. Nu se mai simțise niciodată așa, la granița dintre furie și lacrimi. Mînia a fost cea care a învins:

- Da, i-a răspuns ea. S-a întîmplat ceva. Iar acum încearcă să mă oblighe să-i fac pe plac, chiar dacă eu nu vreau asta. Să vorbească cu tata, pe la spatele meu! Nu voi suporta așa ceva! Nu pot!

Daisy făcuse ochii mari.

- Ai călărit vreunul din caii lui Westcliff fără ca el să-ți dea voie? Asta ai făcut?

- Dacă am călărit... Dacă ar fi fost doar atît! Lillian și-a îngropat fața în mîini. M-am culcat cu el. Ieri, cînd era toată lumea plecată.

Mărturisirii i-a urmat o tăcere adîncă.

- Tu... Dar... Dar... Nu văd cum ai fi putut să...

- Beam un pahar de lichior în bibliotecă, a început Lillian. Westcliff m-a găsit acolo și dintr-una într-alta am ajuns în dormitorul lui.

Uimită, Daisy încerca să priceapă. A încercat să spună ceva dar nu a reușit, așa că a sorbit clin ceașca lui Lillian și și-a dres glasul.

- Ge să înțeleg? Gă a fost ceva mai mult decît un pui de somn?

- Nu mai face pe naiva cu mine!

- Crezi că va face ceea ce este onorabil din partea lui și te va cere de soție?

- Oh, da, i-a răspuns Lillian cu amărăciune. Mă va presa pînă cînd voi accepta.

- Ți-a spus că te iubește? a îndrăznit Daisy să întrebe.

Lillian a pufnit:

- Nu a spus nimic de genul acesta.

Sora ei s-a încruntat:

- Te temi că totul e din cauza parfumului?

- Nu... Dumnezeu, nici nu m-am gândit la asta. A înșfăcat o pernă și și-a lipit-o de față, de parcă ar fi încercat să se sufoce.

- Dar tu vrei să te măriți cu el?

Întrebarea parcă i-a înfipt un cuțit în inimă.

- Nu așa! Nu în condițiile în care el vrea să ia toate deciziile, fără să țină cont de sentimentele mele, pretinzând că o face doar pentru că m-a compromis!

Daisy i-a cântărit cu atenție cuvintele.

- Nu cred că Westcliff este genul de bărbat care să se culce cu o fată și mai mult, să se însoare cu ea, fără să-și dorească cu adevărat asta.

- Aș fi vrut să conteze și ce vreau eu. S-a ridicat din pat și s-a dus la măsuța de toaletă* să se privească în oglindă.

Și-a turnat apă în vas și s-a spălat pe față după care s-a șters energic cu un prosop moale, pătrat. Prin aer s-a ridicat un nor ușor de scortişoară atunci când a desfăcut capacul unei cutii ca să-și înmoaie perișta de dinți. Scortişoara i-a alungat gustul amar și și-a clătit gura pînă când și-a simțit dinții curați și alunecoși precum sticla. Vrei să faci ceva pentru mine, Daisy?

- Da, bineînțeles.

- Nu vreau să stau de vorbă deocamdată cu mama și tata. Trebuie însă să aflu dacă Westcliff chiar s-a oferit să mă ia în căsătorie. Dacă ai reuși tu să afli...

- Nu trebuie să spui mai mult, i-a răspuns Daisy îndreptîndu-se spre ușă.

Pînă cînd Lillian și-a sfîrșit ritualul de dimineată și și-a tras un halat alb peste cămașa de noapte Daisy era deja înapoi.

- Nici n-a mai fost nevoie să întreb. Tata plecase dar mama se uita fix în paharul cu whiskey și fredona cîntece de nuntă. Părea foarte împăcată. Sînt sigură că Westcliff te-a cerut.

- Nenorocitul! a murmurat Lillian. Cum îndrăznește să mă dea deoparte, de parcă n-aș avea nici o legătură cu toate astea? Se asigură probabil că nu va avea parte de un refuz. Ceea ce înseamnă că acum va sta de vorbă cu... S-a oprit brusc, plină de furie. Obsedat să controleze totul, Westcliff nu voia să-i dea voie să sfîrșeaScă personal prietenia cu St. Vincent. Nu voia să-i permită să-și ia la revedere așa cum se cuvenea. Nu, Westcliff voia să se ocupe el de toate, ca și cum Lillian ar fi fost o copilă neajutorată. Dacă asta are de gînd să facă, jur să-l altoiesc în cap cu văturaiul!

- Ce? Daisy era uluită. Crezi că el... Lillian, nu poți ieși din cameră îh cămașă de noapte! S-a apropiat de prag și a șoptit, încercînd să se facă auzită de sora ei mai mare: Lillian! întoarce-te, te rogi Lillian!

Lillian cobora deja scara principală. Capotul i se înfoiase asemenea pînzelor unui vapor. Era destul de devreme și majoritatea oaspeților dormeau. Lui Lillian nu-i păsa însă dacă o vedea cineva. Furioasă, a trecut ca o vijelie pe lîngă cîțiva servitori uimiți. Cînd a ajuns la ușa biroului lui Marcus abia mai putea respira. Ușa era închisă. Fără să ezite, a năvălit înăuntru și a trîntit ușa de perete.

Așa cum bănuise, Marcus era cu St. Vincent. Ambii bărbați s-au întors să vadă cine intrase.

Lillian se uita la figura impasibilă a lui St. Vincent.

- Cît de mult ți-a povestit? l-a întrebat direct.

St. Vincent i-a răspuns pe un ton neutru:

-Destul.

Și-a întors privirea spre Marcus care era netulburat. Probabil îi dăduse toate informațiile cu stăpînirea de sine a unui chirurg care operează pe cîmpul de luptă, printre gloanțe.

- Nu aveai nici un drept! i-a spus, furioasă. Să știi că nu mă voi lăsa manipulată, Westcliff!

Cu mișcări relaxate, St. Vincent s-a ridicat de la birou și a venit spre ea.

-Nu ar trebui să umbli în neglijeu, dragă, i-a spus. Dă- mi voie să-ți ofer...

Marcus se apropiase de Lillian, prin spatele ei și îi punea deja haina lui pe umeri. Furioasă, ea a încercat să dea haina jos. Marcus a prins-o de umeri și a tras-o lîngă el.

- Nu te face de rîs, i-a șoptit la ureche. Ea s-a îndepărtat de el, mînioasă.

- Dă-mi drumul! Trebuie să stau de vorbă cu St. Vincent. Amîndoi merităm măcar asta.. Iar dacă încerci să mă împiedici o voi face pe la spatele tău! ,

Marcus s-a tras deoparte, cu mîinile încrucișate la piept, în ciuda aerului său calm, Lillian a simțit că era cuprins de o emoție pe care nu reușea să o stăpînească.

- Vorbește, atunci, i-a spus Marcus sec. Era evident că nu avea de gînd să-i lase singuri.

Lillian s-a gîndit că existau probabil doar cîteva femei care să fi fost suficient de naive încît să creadă că se puteau descurca cu un bărbat atît de încăpățînat. Iar ea era una dintre ele. L-a privit amenințător:

- Încearcă să nu ne întrerupi, bine? Și s-a întors cu spatele la el.

Păstrîndu-și aerul nonșalant, St. Vincent s-a sprijinit de birou. Lillian ș-a încruntat, dorindu-și să-l facă să înțeleagă că nu își propusese să-l amăgească.

- Te rog să mă ierți, domnule. Nu am intenționat să...

- Nu trebuie să-ți ceri scuze, drăguțo. Nu ai greșit cu nimic. Știu prea bine cît de ușor este să seduci o fată nevinovată. A făcut o pauză și a adăugat: se pare că și Westcliff știe la fel de bine.

- Uite ce e... a început Marcus.

- Asta se întîmplă cînd încerci să fii un gentleman, l-a întrerupt St. Vincent, l-a mîngîiat o șuviță de păr care îi scăpase lui Lillian pe un umăr. Dacă mă foloseam de tacticile mele obișnuite te seduceam pînă acum de zece ori. Ai fi fost a mea. Se pare însă că am avut prea multă încredere în Westcliff și în mutt-trîmbițatul lui simț al onoarei.

- Vina ne aparține în mod egal, i-a spus Lillian, hotărîtă să fie sinceră pînă la capăt. A văzut însă din expresia lui că nu o crezuse.

St. Vincent a dat drumul șuviței și i-a vorbit, aplecîndu-și capul spre ea:

- Ce-ai zice dacă ți-aș spune că încă te mai vreau, în ciuda celor întîmplate între tine și Westcliff?

Ea nu și-a putut ascunde uimirea.

Aflat în spatele ei, Marcus nu a mai putut să rămînă tăcut.

- Ceea ce dorești tu nu are nici cea mai mică importanță, St. Vincent. Ea este a mea de-acum.

- Din cauza unei întîmplări lipsite de însemnătate? a contrat St. Vincent cu răceală.

- Pentru mine nu a fost lipsit de însemnătate, i-a spus Lillian lui St. Vincent. Mai ales că pot exista și consecințe. Nu m-aș putea mărita cu un bărbat în timp ce port în pîntec copilul altuia.

- Asta se întîmplă mereu, iubirea mea. L-aș crește ca și cum ar fi copilul meu.

- Nu mai pot asculta așa ceva, i-a amenințat Marcus.

Lillian l-a ignorat și l-a privit pe St. Vincent în ochi:

- Nu pot accepta. îmi pare rău. Zarurile au fost aruncate, dar... i-a întins mîna, dintr-un impuls. în ciuda celor întîmplate, sper să rămînem prieteni.

St. Vincent i-a strîns mîna, cu un zîmbet ciudat întipării pe față.

- Te-aș putea refuza înfr-o singură împrejurare... și ni este cea de acum, scumpa mea. Bineînțeles că voi rămîne prietenul tău. l-a căutat privirea lui Westcliff, ci promisiunea că subiectul nu se încheiase acolo. Nu cred că, voi rămîne la petrecerea de final, i-a spus. Deși ni vreau ca plecarea mea precipitată să devină motor dtr bîrfă, nu cred că voi reuși să-mi ascund dezamăgirea: Cred că e mai bine să plec. Vom discuta mai multe cînd ne vor reîntîlni.

Marcus l-a urmărit cu privirea cum închidea ușa în urma lui.

După o scurtă tăcere, Marcus a întrebat-o:

- în ce împrejurare te-ar putea refuza St. Vincent? Ce a vrut să spună cu asta?

Lillian s-a întors spre el, furioasă:

- Nu știi și rtici nu-mi pasă! Te-ai purtat îngrozitor! St. Vincent e de zece ori mai domn ca tine!

- Nu ai spune asta dacă l-ai cunoaște cu adevărat.

- El m-a tratat cu respect în timp ce tu mă privești ca pe un pion pe care îl poți manevra cum vrei... L-a lovit cu pumnii în piept cînd el a vrut să o ia în brațe.

- N-ai putea fi fericită cu el, i-a spus Marcus, fără să țină seama de zbaterile ei. Haina pe care i-o așezase pe umeri i-a căzut pe podea.

- Ce te face să crezi că mi-ar fi mai bine cu tine?

I-a răsucit mâinile la spate și a lipit-o de el.

- Pentru că ai nevoie de mine. I-a strivit buzele cu un sărut. La fel de mult cum am și eu nevoie de tine. Te aștept de mult, de ani întregi. A sărutat-o din nou, mai profund.

Ar fi continuat să se zbată dacă el nu ar fi făcut un gest care să o surprindă, I-a eliberat încheieturile și a luat-o în brațe, ținând-o strâns, cu tandrețe. Lillian a fost luată pe nepregătite iar inima a început să-i bată cu repeziciune.

- Nici pentru mine ceea ce s-a întâmplat între noi nu este lipsit de însemnătate, i-a șoptit el la ureche, teri am înțeles că de fapt îmi place tot ce mi se părea nepotrivit la tine. Nu-mi pasă ce anume faci atîta vreme cît îți face plăcere.

cu mîna sau să mă trimiți la naiba ori de cîte ori poțtești. Te doresc așa cum ești. La urma urmei, ești singura femeie, cu excepția surorilor mele, care a îndrăznit să-mi spună în față că sînt un măgar arogant. Și atunci cum să-ți rezist? A sărutat-o pe obraz. Dacă aș fi poet și-aș închina sonete. Dar mi-a fost întotdeauna greu să-mi găsesc cuvintele, atunci cînd sentimentele sînt puternice. Există doar două cuvinte pe care nu ți le-aș putea spune niciodată: „la revedere”. Nu aș putea să te văd plecînd de lîngă mine. Dacă nu vrei să te măriți cu mine de dragul onoarei tale fă-o măcar pentru că am nevoie de cineva care să mă învețe să mă autoironizez. Pentru că am nevoie de cineva care să mă învețe să fluier, Mărită-te cu mine, Lillian, pentru că urechile tale mă fascinează.

- Urechile mele? Uimită, Lillian a simțit cum s-a aplecat să-i sărute lobul urechii.

- Mmm. Sînt cele mai reușite urechi din cîte am văzut vreodată, I-a urmărit conturul cu vîrfurile limbii iar mîna i-a urcat de pe talie pe unul din sîni, savurîndu-i forma, fără constrîngerea corsetului. Și ei sînt la fel, a murmurat el. Perfecti. Absorbit de mîngîieri, a început să-i desfacă nasturii minusculi ai halatului.

Lillian respira sacadat, cu pulsul bătîndu-i nebunește. Și-a amintit ce simțise atunci cînd trupul lui se lipise de al ei, cînd făcuseră dragoste. Pielea ei se înfiora, memorînd atingerile lui, explorările gurii lui. Nu era de mirare că era atît de rezervat și de cerebral în timpul zilei, își păstra senzualitatea intactă pentru seara, în dormitor.

Tulburată de apropierea dintre ei s-a prins de încheieturile lui. Mai aveau atîtea de discutat... lucruri importante, care nu puteau fi ignoFate.

- Marcus, a suspinat ea, nu acum. Nu fad decît să amestec lucrurile, să crezi confuzie...

- Mie mi-a devenit totul mult mai clar.

I-a cuprins obrazii în palme, cu tandrețe:

- Sărută-mă, i-a șoptit. Gura i-a găsit-o pe a ei, prinzîndu-i mai întîi buza inferioară și trimițîndu-i fiori de plăcere în tot corpul. Pămîntul părea să-i fugă de sub pi- doare, așa că s-a prins de umerii lui, încercînd să-și recapete echilibrul.

El a continuat să o sărute, mîngîindu-i umerii și spatelul și ajutînd-o să se lase în jos, pe covor. Gura i-a coborît pe sîni, jucîndu-se cu sfîrcurile. A încercat să-i deschidă partea din față a cămășii de noapte și i-a smuls doi nasturi care au zburat cît-colo: Chipul lui îi părea diferit acum: mai tînăr, mai blînd, pătruns de dorință. Nimeni nu o mai privise așa, blocîndu-i toate celelalte simțuri. A început să o sărute lung pe sînul descoperit pînă cînd a dat de sfîrcul pe care I-a cuprins cu buzele.

Lillian gemea și se arcuia. El i-a înțeles ruga mută și a continuat să se joace cu sfîrcul ei, folosindu-și dinții și limba cu o blîndețe chinuitoare. Una din mîini i-a alunecat ușor pe abdomen, conturînd cercuri delicate în jurul buricului. Valurile de dorință o copleșeau. A știut că atund cînd îi va atinge sexul va ajunge pe culmi nebănuite de plăcere.

Brusc, el și-a retras mîna. Lillian a dat să protesteze. Marcus a scos o înjurătură și s-a așezat deasupra ei, ascunzîndu-i fața în umărul lui, exact în clipa în care ușa s-a deschis.

Lillian a încercat să tragă cu ochiul, la adăpostul trupului lui Marcus. Cineva stătea în picioare, lîngă ei. Era Simon Hunt. Avea în mîna cîteva dosare legate cu o panglică neagră. Și-a coborît privirea spre perechea de pe podea. Spre lauda lui nu și-a schimbat expresia, deși trebuie să-i fi fost foarte greu. Lordul Westcliff, exemplul de moderație și de autocontrol era ultimul bărbat pe care Hunt s-ar fi așteptat să-l vadă rostogolindu-se pe podea, cu o femeie în cămașă de noapte.

- Scuze, domnule, i-a spus Hunt controlîndu-și atent tonul. Nu știam că te... întîlnești... cu

cineva la această oră.

Marcus i-a aruncat o privire feroasă.

- Poate că data viitoare încerci să bați la ușă.

- Ai dreptate, bineînțeles. A deschis gura să adauge Ceva dar s-a gândit mai bine și a renunțat. Și-a dres glasul și a adăugat: vă las să terminați... discuția. A dat să iasă pe ușă dar s-a întors și i-a spus lui Marcus: o dată pe săptămână, spunea?

- Închide ușa în urma ta, i-a spus Marcus iar Hunt l-a ascultat și a ieșit rîzînd.

Lillian rămăsese cu fața îngropată în umărul lui. Era de zece ori mai rușinată decît în dimineața în care fusese surprinsă jucînd baseball în pantalonași. Nu avea să mai fie în stare să dea ochii cu Hunt, și-a spus ea și a oftat.

- Nu-i nimic, a murmurat Marcus. Hunt își va ține gura.

- Nu-mi pasă dacă spune cuiva, a reușit Lillian să spună. Nu mă mărit cu tine nici dacă mă mai compromiți de o sută de ori.

- Mi-ar face o imensă plăcere să te compromit de o sută de ori, Lillian, i-a spus el cu un ușor tremur în glas. Spune-mi însă ce am făcut în dimineața aceasta, atît de neiertat.

- Pentru început, ai vorbit cu tata.

El a ridicat o sprinceană, întrebător.

- Și te-ai simțit jignită?

- Cum să nu? Ar încercat- săpuitotul lai cale pe la spatele meu, cu tata, fără să-mi spui un cuvînt măcar. Ești un arogant care...

- Așteaptă, i-a spus ironic Marcus ridicîndu-se cu ușurință și trăgînd-o și pe Lillian după el. Nu am vrut să fiu arogant, am vrut doar să respect tradiția. Un potențial ginere vorbește mai întîi cu tatăl fetei și abia apoi o cere în căsătorie în mod formal. Chiar și în America, dacă nu cumva am fost dezinformat.

A durat aproape un minut pînă cînd Lillian a reușit să-i răspundă.

- Da, așa se procedează de obicei. Dar mi-am imaginat că tu și tata ați ajuns deja la o înțelegere, fără să țineți cont de ceea ce îmi doresc eu...

- Presupunerea ta este incorectă. Nu am discutat nimic despre asta, nici despre data căsătoriei și nici despre zestre, l-am cerut doar permisiunea să-ți fac curte.

Lillian îl privea surprinsă dar și mîhnită.

- Ce ai discutat cu St. Vincent ceva mai devreme?

V A fost rîndul lui Marcus să se întristeze.

- Ar trebui să-ți spun că îmi pare rău, dar nu pot, pentru că te-aș minți. Nu puteam să risc ca St. Vincent să te convingă să te măriți cu el și nu cu mine. Așa că am găsit de cuviință să-l previn. A făcut 6 pauză înainte să continue iar Lillian și-a dat seama că ezita. Cu cîtiva ani în urmă St. Vincent a început să se arate interesat de o femeie cu care aveam o relație. Nu eram îndrăgostit de ea, dar cu timpul, cine știe? Poate că... S-a oprit și a clătinat din cap. Nu pot ști ce ar fi ieșit pentru că nu am avut ocazia să aflu. St. Vincent a începui să-i facă curte iar ea m-a părăsit pentru el. A zîmbit amar. Așa cum era de așteptat, St. Vincent s-a plictisit de ea după numai cîteva săptămîni.

Lillian îl privea cu compasiune. Pe chipul lui nu se citea nici ură și nici autocompătimire, dar a simțit că întîmplarea îl rănise. Pentru un bărbat care prețuia atît de mult loialitatea, trădarea unui prieten și perfidia unei amante fuseseră probabil greu de suportat.

- Și ai rămas prieten cu el? l-a întrebat cu blîndețe.

Și-a ales cuvintele cu grijă. Îi era greu să vorbească despre ceva atît de personal:

- Fiecare prietenie își are cicatricile ei. Sînt convins că dacă St. Vincent ar fi bănuir cît de profunde sînt sentimentele mele pentru acea femeie nu ar fi curtat-o. Nu puteam risca, acum, ca situația să se repete. Ești prea... importantă pentru mine.

Lillian, care simțea primele împunsături de gelozie la gîndul că Marcus avusese asemenea sentimente pentru o altă femeie, a tresărit la auzul cuvintelor lui. Nu își dădea seamă ce însemna „important” pentru el. Marcus era englezul tipic, genul de bărbat care nu-și exterioriza sentimentele. Și-a dat seama că el încerca acum să lase garda jos și poate că nu strica să-l încurajeze puțin.

- St. Vincent are avantajul fizicului și farmecului său, a continuat Marcus. Așa că m-am gîndit

că numai hotărîrea poate înclina balanța în favoarea mea. De aceea m-am întîlnit cu el de dimineață, să-i spun.:

- Nu e adevărat, a protestat Lillian.

Marcus a privit-o mirat:

-Poftim?

- Nu îți este cu nimic superior, i-a spus Lillian, roșind. Și- a dat seama că nici ei nu-i era mai ușor să-și dezvăluie sentimentele. Și tu ești fermecător atunci cînd vrei. Cît privește fizicul... A roșit și mai tare. Mie mi-ai părut chiar foarte atrăgător... dintotdeauna. Nu m-aș fi culcat cu tine dacă nu te-aș fi dorit, indiferent de cît de mult aș fi băut.

Marcus azîmbit. A mîngîiat-o ușor pe gît și a spus:

^ - Să înțeleg că obiecțiile tale sînt legate de faptul că ești obligată să faci un anumit lucru și nu derivă dintr-o prejudecată personală?

Copleșită de plăcerea produsă de mîngîierile lui, Lillian i-a privit uimită:

- Hmm?

El a izbucnit în rîs.

- Încerc să te întreb dacă ai accepta să fii soția mea în cazul în care ți-aș promite să nu te oblig să o faci?

Ea a dat din cap, precaută:

- M-aș putea gândi la asta... Dar dacă ai de gînd să te porți ca un lord medieval și să mă terorizezi...

- Nu voi încerca să te terorizez, i-a spus Marcus serios, deși în ochi îi juca o luminiță de amuzament. Este evident că acest gen de tactici nu dau roade în ceea ce te privește. Se pare că mi-am găsit nașul.

Impresionată de cuvintele' lui, Lillian a început să se relaxeze. Nu a mai protestat atunci cînd el a așezat-o în poala lui și și-a strecurat o mîină de-a lungul coapsei ei.

- Căsătoria este un parteneriat, a continuat el. Și cum primul lucru într-o afacere este negocierea condițiilor, vom proceda la fel și în această situație. Doar noi doi, în particular. Fără îndoială vor exista și anumite puncte la care nu ne vom înțelege din prima dar vei vedea că știu să fac și compromisuri.

- Tata va insista să aibă ultimul cuvînt în privința zestreii.

- Nu m-am referit la aspectele financiare. Ceea ce vreau eu de la tine nu pot negocia cu tatăl tău.

- Vrei să vorbim despre... locul unde vom locui? Și despre ce așteptări avem unul de la celălalt?

- Exact.

- Și dacă ți-aș spune că nu vreau să locuiesc la țară? Că prefer Londra? Ai fi de acord să locuim la Marsden Terrace?

El a privit-o bănuitor în timp ce-i răspundea:

- Va trebui să fac unele concesii. Numai că va trebui să mă întorc aici destul de des, să administrez moșia. Să înțeleg că nu prea îți place la Stony Cross Manor?

- Oh, nu! Îmi place chiar foarte mult. Era o întrebare ipotetică.

- Chiar și așa, preferi plăcerile vieții de la oraș.

- Chiar mi-ar place să locuiesc aici, a insistat Lillian, gîndindu-se la frumusețea ținutului Hampshire, la rîurile și la pădurile lui, la pajiștile pe care se imagina jucîndu-se cu copiii ei. La satul cu personaje excentrice și magazine minuscule, la festivalurile care însuflețeau viața molcomă. Și la conacul impozant și totuși intim, cu cotloanele în care să te refugiezi în zilele ploioase... sau în nopțile de dragoste. A roșit atunci cînd i-a trecut prin minte că cea mai mare atracție o constituia, pe departe, stăpînul locului. Viața alături de un bărbat atît de energic nu avea cum să fie plictisitoare. Bineînțeles, a continuat ea, aș fi dispusă să locuiesc aici, în Hampshire, dacă mi se va da voie să călăresc din nou.

Marcus a izbucnit în rîs:

- Voi porunci să fie înșeuat Starlight chiar în dimineața asta.

- Mulțumesc, i-a răspuns ea ironic. Îmi dai -voie să călăresc cu două zile înainte de a ni se

încheia șederea. De ce abia acum? Pentru că m-am culcat cu tine?

El și-a trecut mâna pe coapsa ei:

- Ar fi trebuit s-o faci cu săptămîni în urmă. Acum ai fi condus deja totul pe-aici.

Lilliân și-a mușcat buzele ca să nu zîmbească.

- Înțeleg. Cînd vom fi căsătoriți va trebui să-ți ofer favoruri sexuale atunci cînd voi dori să obțin ceva.

- Deloc. Deși... O luminiță îi apăruse în ochi. Favorurile tale par să mă bine dispună.

Marcus flirta cu ea-și o tachina, relaxat, așa cum ea nu-l mai văzuse pînă atunci. Ar fi putut să jure că puțini ar fi fost aceia care l-ar fi recunoscut pe sobrul lord Westcliff în bărbatul care stătea pe covor, lîngă ea. S-a așezat mai comod în brațele lui iar el i-a strîns ușor glezna. Senzația pe care o încerca Lillian era mai presus de cea fizică. Pasiunea pentru el părea să se fi cuibărit în toată ființa ei.

- Ne potrivim de minune, nu crezi? l-a întrebat jucîndu-se cu cravata lui, îndrăznind să-i slăbească nodul. Sîntem diametral opuși.

Marcus s-a aplecat și i-a sărutat vinișoarele albăstrui de la încheietură.

- Am început să cred că aș face o greșeală imensă dacă mi-aș lua o nevastă exact ca mine.

- Poate că ai dreptate,* a murmurat Lillian. Ai nevoie de o soție care să nu te lase să faci mereu numai ce vrei. O soție care... S-a oprit pentru că limba lui atinsese un loc sensibil de la interiorul cotului. Care să te muștruluiască atunci cînd devii prea încrezut...

- Nu sînt niciodată încrezut, a spus Marcus, sărutînd-o pe gît.

- Cum poate fi numit cel care se comportă de parcă numai el știe ce este mai bine iar toți cei care nu sînt de

acord cu el sînt niște idioți?

• în marea majoritate a cazurilor chiar sînt idioți. Ce să fac?

Ea a rîs și și-a lăsat capul pe brațul lui, în timp ce gura lui îi rătăcea pe gît.

- Cînd începem negocierile? l-a întrebat ușor răgușită.

- în noaptea asta. Te aștept în dormitorul meu.

Ea l-a privit cu scepticism:

- E corect din partea ta să mă atragi în capcană și să profiți de mine?

Marcus s-a tras puțin ca să o privească și i-a răspuns pe un ton grav:

- Bineînțeles că nu. Intenționez doar să purtăm o discuție utilă care să-ți îndepărteze toate dubiile pe care le ai în privința căsătoriei noastre.

-Oh.

- Abia apoi am de gînd să profit de tine.

Cînd a sărutat-o, Lillian și-a dat seama că era prima expresie mai îndrăzneată pe care o auzise din gura lui. Poate că era un semn al influenței pe care o avea asupra lui.

- Acum, a spus Marcus, am o problemă de logistică pe care trebuie să o rezolv.

- Ce problemă? l-â întrebat ea.

l-a desenat conturul buzelor cu vîrfuî degetelor și i-a mai furat un ultim sărut.

- Cum să te duc înapoi, sus, fără să te vadă cineva în cămașă de noapte.

CAPITOLUL 20

Nu se știe exact dacă Daisy a fost cea care le-a dat de veste fetelor sau dacă a fost Annabelle, care aflase de la soțul ei ce se întîmplase în birou. Cert este că atunci cînd Lilliân li s-a alăturat prietenelor ei în sala pentru micul dejun, știau toate. Li se citea pe față: în zîmbetul rușinat al lui Evie, în aerul conspirativ afișat de Daisy și în nonșalanța studiată arborată de Annabelle. Lillian a roșit și le-a evitat privirile. Reușise întotdeauna să afișeze o mină cinică, drept scut împotriva jenei, a temerilor sau a singurătății... dar acum se simțea neobișnuit de vulnerabilă.

Annabelle a fost cea care a rupt tăcerea.

- Cît de plicticoasă a fost dimineața aceasta! Și-a dus mâna la gură, prefăcîndu-se că-și înăbușea un căscat. Sper să găsim un subiect de conversație. Vreo bîrfă, ceva? S-a uitat spre Lillian. Un

servitor se apropiase să-i umple ceașca de ceai, așa că Annabelle a așteptat ca el să se îndepărteze și abia apoi a continuat: ți-ai făcut cam târziu apariția în dimineața asta, draga mea. Nu ai dormit bine?

Lillian a făcut ochii mici. Cîteva secunde mai târziu a auzit-o pe Evie încîndu-se cu ceaiul.

- Nu prea.

- Ce-ar fi să ne spui noutățile tale, i-a zîmbit Annabelle.

Ți le spun și eu pe ale mele. Deși nu cred că sînt la fel de interesante.

- Mi se pare că știți deja totul, a murmurat Lillian încercînd să-și mascheze stînjeneala cu o gură zdravănă de ceai. A reușit doar să se frigă la limbă, așa că a lăsat ceașca jos și s-a forțat să o privească în ochi pe Annabelle.

- Te simți bine, draga mea? a întreat-o blînd Annabelle.

- Nu știu, a recunoscut Lillian. Nu sînt deloc în apele mele. Sînt fericită dar și...

- Temătoare? a șoptit Annabelle.

Cu o lună în urmă, Lillian ar fi preferat să moară în loc să recunoască faptul că se temea. S-a trezit însă că dădea afirmativ din cap.

- Nu-mi place să mă simt vulnerabilă în fața unui bărbat care este recunoscut pentru lipsa lui de sensibilitate. Este evident că temperamental nu ne potrivim deloc.

- Dar te atrage fizic?

- Da, din nefericire.

- Și de ce ar fi asta o nefericire?

- Pentru că mi-ar fi mult mai ușor să mă mărit cu un bărbat față de care pot fi detașată, cu care să fiu prietenă, în loc de...

- D-de ce? a întreat-o curioasă Evie, făcînd ochii mari. Cele trei se aplecaseră spre ea, atente.

- De pasiunea arzătoare, copleșitoare, indecentă pe care o simt.

- Oh, Doamne! a exclamat Evie și s-a lăsat pe spate. Annabelle și Daisy continuau să o privească, curioase.

- Față de bărbatul ale cărui săruturi erau „acceptabile”? a întreat-o Annabelle.

- Cine ar fi crezut că un bărbat rece și calculat poate fi atît de diferit în dormitor? a zîmbit Lillian, privind în ceașca de ceai.

- Bănuiesc că nu se poate abține, cu tine, a spus Annabelle.

Lillian și-a ridicat privirea din ceașcă.

- De ce spui asta? a întreat-o Lillian, temîndu-se ca nu cumva Annabelle să-i spună că era doar efectul parfumului.

- În clipa în care intri în încăperea Westcliff se însuflețește. Este evident că îl fascinezi. Nu poți discuta nimic cu el pentru că este atent doar la ce le spui tu altora și îți urmărește fiecare mișcare.

- Chiar așa? îi făcea plăcere să audă toate astea. De ce nu mi-ai spus pînă acum?

- Nu am vrut să mă amestec. Am crezut că-l preferi pe St. Vincent.

Lillian i-a făcut cu ochiul și și-a sprijinit fruntea în palmă. Le-a povestit apoi scena jenantă dintre ea, Marcus și St. Vincent.

- Nu pot să-l compătimesc pentru că știu că a frînt multe inimi, a spus Annabelle. A făcut multe femei să plîngă și trebuie să afle și el ce înseamnă să fii respins.

- Simt totuși că l-am indus în eroare, a spus Lillian, vinovată. Ș-a purtat atît de frumoși. Nu mi-a reproșat nimic. Asta m-a făcut să-l plac și mai mult.

- Ai grijă, a sfătuit-o Evie. Din cîte am auzit despre el, nu pare să renunțe prea ușor. Dacă vă mai întîlniți ai grijă să nu rămîi singură cu el.

- Cît ești de cinică, Evie! Bine, îți promit. Dar nu ai motive de îngrijorare. Nu cred că St. Vincent este atît de nesăbuit încît să-și facă un dușman atît de puternic ca Westcliff. Dornică să schimbe subiectul, și-a îndreptat atenția spre Annabelle. Eu ți-am spus noutățile mele. Să te auzim pe ale tale.

Soatele i se juca în păr iar ochii îi străluceau. În acele clipe Annabelle nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani. S-a uitat în jur, asigurîndu-se că nu o auzea și altcineva:

- Sînt aproape sigură că sînt însărcinată, a șoptit. Am toate simptomele: am grețuri, mi-e somn tot timpul.

Daisy i-a strîns mîna pe deasupra mesei.

- Ce veste minunată, draga mea! Domnul Hunt știe?

- Nu încă. Vreau să fiu absolut sigură atunci cînd îi spun. Va afla cît mai tîrziu posibil.

- De ce? a întreat-o Lillian.

- Pentru că din clipa în care va afla va deveni exagerat de protector și nu mă va mai lăsa să plec nicăieri.

Cunoscîndu-I pe Hunt, fetele au dat din cap, aprobator. Odată ce ar fi aflat că urma să aibă un copil ar fi păzit-o ca un uliu.

- Ce triumf! a exclamat Daisy, șoptit. Anul trecut erai încă nemăritată, anul acesta ești pe cate să devii mamă. Ce întorsătură minunată au luat lucrurile în ceea ce te privește, draga mea.

- Urmează Lillian, a adăugat zîmbind Annabelle.

Ea i-a primit cuvintele cu un amestec de plăcere și îngrijorare.

- Ce este? a întreat-o Daisy în șoptă, în timp ce Evie și Annabelle discutau entuziasmate despre copil. Pari îngrijorată. Bănuiesc că e normal să ai dubii.

- Daică ne căsătorim o să ne certăm ca chiorii.

Daisy i-a zîmbit:

- Nu cumva pui prea mare preț pe diferențele dintre voi?

Iu sînt convinsă că voi doi semănați mai mult decît ai putea crede.

- În ce privințe am putea semăna?

- Gîndește-te, i-a spus sora ei mai mică. Sînt șigură că vei găsi destule.

Marcus le convocase în salonul privat al familiei pe mama și pe sora lui și acum stătea în fața lor, cu mîinile la spate. Șe găsea într-o postură care nu-i era deloc familiară, cea în care își asculta inima în detrimentul vocii rațiunii. Nu era ceva caracteristic familiei Marsden, care era renumită pentru un lung șir de antecedente practice, pline de răceală. Cu excepția lui Aline și a Liviei. Marcus urmasse modelul tipic al familiei... pînă cînd Lillian Bowman năvălise în viața lui, cu subtilitatea unui uragan.

Legămîntul pe care i-l făcea acestei tinere încăpățînate îi aducea lui Marcus un sentiment de pace cum nu mai cunoscuse pînă atunci. În acele clipe se întrea, surîzînd, cum îi va spune contesei că va avea în sfîrșit o noră - căfe, întîmplător, era ultima pe care ar fi ales-o.

Livia se așezase pe un scaun în timp ce contesa stătea, ca de obicei, în fotoliu.

- Acum, că mi-ai tulburat somnul de după-amiază, a spus cu răceală contesa, te rog să spui ce ai de spus. Ce vești ne aduci? Ce este atît de important încît a trebuit să fim chemate la o oră atît de nepotrivită? Ai mai primit, probabil, o scrisoare de la sora ta, în care îți povestește despre nevrednicul ei de copH. Hai, spune!

Marcus și-a încleștat fălcile. Deși încercase să le dea vestea cît mai blînd cu putință, toate eforturile lui fuseseră zădărnice de cuvintele mamei la adresa nepotului ei.

Brusc a simțit o mare satisfacție în faptul că absolut toți nepoții ei aveau să fie pe jumătate americani.

- Sînt șigur că te vei bucura să afli că ți-am urmat sfatul și mi-am ales în sfîrșit mireasa. Deși nu am cerut-o încă oficial, am motive să cred că mă va accepta.

Contesa a clipit, surprinsă.

Livia îl privea zîmbitoare. Din ochii ei Marcus a înțeles că îi ghicise identitatea.

- Ce drăguț! a exclamat ea. Ai găsit în sfîrșit femeia care să te suporte?

El i-a întors zîmbetul.

- Așa se pare. Cred însă că va trebui să mă grăbesc, să nu se gîndească mai bine și să fugă.

- Prostii, i-a retezat-o contesa. Orice femeie și-ar dori să se mărite cu lordul Westcliff. Ai cel mai vechi titlu din Anglia. În ziua în care te vei căsători, soția ta va primi un ; titlu nobiliar la fel de prețios ca și cel al capetelor încoronate. Spune-mi pe cine ai ales.

PROLOG	1
Londra, 1843.....	1
CAPITOLUL 1.....	4
CAPITOLUL 2.....	7

CAPITOLUL 3	13
CAPITOLUL 4	18
CAPITOLUL 5	25
CAPITOLUL 6	31
CAPITOLUL 7	35
CAPITOLUL 8	40
CAPITOLUL 9	46
CAPITOLUL 10	52
CAPITOLUL 11	57
CAPITOLUL 12	60
CAPITOLUL 13	65
CAPITOLUL 14	71
CAPITOLUL 15	74
CAPITOLUL 16	76
CAPITOLUL 17	79
CAPITOLUL 18	84
CAPITOLUL 19	88
CAPITOLUL 20	94
CAPITOLUL 21	99
CAPITOLUL 22	104
CAPITOLUL 23	109
CAPITOLUL 24	113
CAPITOLUL 25	117
EPILOG	123

Livia era încântată. S-a aplecat spre marna ei și i-a] șoptit destul de tare ca să fie auzită și de Marcus:

- Cred că vorbește serios, mamă. Chiar e vorba de domnișoara Bowman.
 - Nu se poate! Contesa era oripilată. Îți cer să renunți la j nebunie, Westcliff, și să-ți vii în fire. Nu o voi accepta pe acea creatură pe post de noră a mea!
 - O vei face, a spus Marcus, inflexibil.
 - Ai fi putut să-ți alegi orice fată de aici său de pe continent... fete cu creștere aleasă...
- c - Eu o vreau pe Lillian Bowman.
- Nu se va plia niciodată regulilor noastre.
 - înseamnă că regulile vor trebui schimbate.
- Contesa a rîs ironic.
- Ai înnebunit? Fata aceea este o corcitură! Vrei să ai copii cu o femeie care ne va nesocoti tradițiile, își va bate joc de obiceiurile noastre și de bunele maniere? La ce-ți poate fi de folos o asemenea soție? Dumnezeuule, Westcliff! A făcut o pauză, să-și recapete suflul. S-a uitat de la Marcus la Livia și a exclamat: cum de ați devenit cu toții obsedați de americani?
 - E o întrebare interesantă, mamă, i-a răspuns Livia. Se pare că nici unul dintre copiii tăi nu vrea să se căsătorească cu unul de-al lor. Ce să însemne asta, Marcus? ,
 - Mă tem că răspunsul nu ne va flata pe niciunul dintre noi, i-a răspuns el ironic.
 - Este responsabilitatea ta să te căsătorești bu o fată de familie bună, i-a strigat contesa. Singura rațiune a existenței tale este să ai urmași care să ne ducă numele mai departe și să te ocupi de averea familiei. Iar pînă acum ai eșuat lamentabil.
 - A eșuat? a întrerupt-o Livia. Marcus a sporit de patru ori averea lăsată de tata, fără să mai spunem că viața servitorilor și arendașilor este acum mult mai bună. A susținut moțiuni umanitare în parlament și a creat mai bine de o sută de locuri de muncă la fabrica de locomotive și mai presus de toate este cel mai bun frate din cîți pot exista...
 - Nu e nevoie să-mi iei apărarea, Livia, a murmurat Marcus.
 - Dar așa este! După cîte ai făcut pentru fiecare* de ce să nu te poți căsători cu o fată care Îți place, frumoasă și spirituală, fără să fii nevoit să ascuți tiradele mamei legate de familie și de

urmași?

Contesa și-a privit cu răutate fiice cea mică.

- Nu cred că ești în măsură să discuți tocmai tu despre familie, copilă, atâta vreme cât ești rodul unei aventuri de-o noapte cu un servitor din vecini. Bietul conte n-a avut de ales și te-a acceptat, ca să nu fie catalogat drept încornorat, dar...

- Livia, a întrerupt-o Marcus, întinzând mâna spre sora lui care se făcuse albă ca varul. Nu era o surpriză pentru ea, dar niciodată pînă atunci contesa nu o spusese cu voce tare. Livia s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de el. Marcus a luat-o protector pe după umeri și i-a șoptit la ureche: cred că ar fi mai bine să pleci. Sînt anumite lucruri care trebuie spuse o dată pentru totdeauna și n-aș vrea să fii prinsă la mijloc. •

- Bine, a spus Livia cu un tremur în glas. Dar vorbele ei nu mă mai supără, să știi. De mult nu mă mai poate face să sufăr.

- Pe mine mă supără, însă. Du-te la soțul tău, să te aline, în timp ce eu mă ocup de contesă.

Livia a ridicat ochii spre el și i-a spus, mult mai calmă:

- Mă duc să-l caut. Deși nu am nevoie de alinare.

- Ce fată bună! A sărutat-o pe frunte.

Luată prin surprindere de afecțiunea lui, Livia a chicotit ușor și s-a îndepărtat de el.

- Ce tot șușotiți acolo? i-a întrebat contesa.

Marcus a ignorat-o și și-a condus sora pînă la ușă, închizînd-o încet în urma ei. Cînd s-a întors cu fața la contesă avea un aer fioros.

- Circumstanțele nașterii Liviei nu se reflectă asupra caracterului ei. Ci asupra caracterului tău. Nu-mi pasă că te-ai distrat cu un servitor, nici că i-ai făcut un copil... dar nu pot accepta să o condamni pe Livia pentru toate astea, întreaga ei viață a fost marcată de greșelile tale și le-a plătit mult prea scump.

- Nu am de gînd să-mi cer scuze pentru nevoile mele, a ripostat contesa. Tatăl tău nu-mi arăta deloc afecțiune, așa că a trebuit să găsesc plăcerea în alte părți.

- Și ai lăsat-o pe Livia să sufere din cauza asta. Am văzut cât de mult ai neglijat-o și ai maltratat-o, copil fiind, și nu am putut să fac nimic pentru ea. Dar acum pot. Este pentru ultima oră că pomenești despre asta în prezența ei. S-a înțeles?

În ciuda glasului calm, furia mocnea în el. Contesa a simțit și nu a protestat. S-a mulțumit să dea din cap.

A trebuit să treacă un minut ca emoțiile amîndurora să se domolească. Contesa a vorbit prima:

- Te-ai gîndit vreodată, Westcliff, că 'tatăl tău ar fi disprețuit-o pe fata asta și tot ce reprezintă ea?

Marcus o privea cu ochi goi.

- Nu, nu m-am gîndit. Tatăl lui era demult absent din gîndurile lui, așa că Marcus nici nu încercase să-și imagineze ce ar fi crezut el.

Crezînd că începea să se răzgîndească, contesa a insistat cu și mai multă hotărîre:

- Ai vrut mereu să-i faci pe plac și ai reușit de multe ori, chiar dacă el nu ți-a spus-o. Orice ai crede, să știi că tatăl tău ți-a vrut doar binele. A vrut ca tu să devii un bărbat puternic, demn de numele nostru. Un bărbat ca și ei. Și în mare parte a reușit.

Cuvintele ei erau menite să-l fleteze pe Marcus. Au avut însă efectul opus, tovindu-l asemenea unui pumn în plex.

- Nu e adevărat, a spus el cu glas răgușit.

- Știi prea bine ce fel de femeie și-ar fi dorit el să fie mama nepoților lui, a continuat contesa. Fata asta e nedemnă de tine, Westcliff, de numele și sîngele tău. Imaginează-ți o întîlnire între ei doi... între ea și tatăl tău. Știi că ar fi disprețuit-o.

Marcus și-a imaginat-o pe Lillian ținîndu-i piept tatălui lui, care avea darul de a-i înspăimînta pe toți din jur. Fără îndoială că Lillian i-ar fi răspuns cu obișnuita ei neobrăzare. Nu s-ar fi temut de el nici măcar o secundă.

Contesa a spus cu voce blînd, văzînd că el continua să tacă:

- Înțeleg că te-a fermecat. Cei inferiori nouă ne atrag, ne fac să ne dorim și altceva. Și nu mă surprinde că și tu, asemenea oricărui alt bărbat, ai nevoie de varietate. Dacă o vrei n-ai decît s-o

ai. Soluția este una singură: după ce vă căsătoriți, fiecare cu altcineva, puteți să aveți o relație. Cei ca noi își găsesc mereu dragostea în afara căsniciei.

E mai bine așa, o să vezi.

În mintea lui Marcus răsunau ecouri amare ale unor voci care amuțiseră demult. Disprețuia postura de martir și nu se văzuse niciodată într-o asemenea lumină, dar nu putea să nu-și spună că toată viața lui dusese pe umeri o mulțime de responsabilități. Iar acum, când găsisese în sfârșit femeia care să îi ofere căldura și bucuria după care tânjise j atîta vreme... ei bine, avea dreptul să se aștepte la sprijin din partea familiei și a prietenilor, indiferent de rezervele fiecăruia. Gîndurile i-au rătăcit mult mai departe, la primii ani din viață, când tatăl lui îl trimisese departe de toți cei pe care îi iubea. Ca să nu devină un om slab. Ca să nu se bazeze pe nimeni altcineva, doar pe el însuși. Izolarea era cea care îi caracterizase întreaga viață, pînă acum. Era de ajuns.

Iar sugestia mamei lui de a avea o relație cu Lillian, fiind amîndoi căsătoriți cu altcineva îl jignea pur și simplu. Meritau și el și ea o relație sinceră și nu o imitație perversă a uneia.

- Ascultă-mă bine, a spus Marcus cînd s-a simțit suficient de stăpîn pe sine ca să poată vorbi. Chiar înainte să purtăm această discuție eram hotărît ca Lillian să devină soția mea. Nu credeam că e posibil ca hotărîrea mea să sporească, dar cuvintele tale au avut acest efect. Sînt absolut sigur că Lillian Bowman este singura femeie de pe pămînt pe care aș putea să o iau de soție. Copiii ei vor fi urmașii mei - sau nu voi avea deloc. De-acum încolo singura mea preocupare va fi binele ei. Orice gest sau cuvînt care îi va amenința fericirea va avea consecințe inimaginabile. Nu-i vei da motive să creadă că nu ești încîntată de căsătoria noastră. La prima răutate te urc în trăsură și te trimit departe de acest domeniu. Și de Anglia. Pentru totdeauna.

- Nu cred că vorbești serios. Acum ești nervos. Mai tîrziu, după ce te calmezi...
- Nu sînt deloc furios.
- Ai înnebunit!
- **Nu**, doamnă. Pentru prima oară în viață am șansa la fericire - și nu o voi rata.
- Ești nebun, a șoptit contesa, tremurînd de furie.
- Căsătoria cu ea va fi cel mai puțin neplăcut lucru din viața mea, i-a răspuns el și a făcut o plecăciune scurtă în semn de rămas-bun.

CAPITOLUL 21

Ceva mai tîrziu, în aceeași dimineață, Annabelle s-a ridicat de la masă, murmurînd cîteva scuze.

- Mă simt rău. Mă voi retrage puțin în camera mea. Din fericire soțul meu a ieșit să călărească, așa că nu va ști că am urcat să trag un pui de somn. .

- Te c-conduc, i-a spus Evie, îngrijorată.
- Evie, draga mea, nu e nevoie...
- Va fi s-scuza perfectă ca să scap de mătușa Florence caremă caută, p-probabil.
- În cazul acesta, mulțumesc. Luptîndu-se cu un nou val de grețuri, Annabelle a luat-o pe Evie de braț și s-au îndepărtat.

Lillian și Daisy le-au urmărit cu privirea.

- Crezi că va reuși să-i ascundă adevărul lui Hunt pentru multă vreme? i-a șoptit Daisy.
- În condițiile astea, nu. Cred că bănuiește oricum ceva, pentru că Annabelle se îmbolnăvește foarte rar.

- Poate. Am înțeles că bărbații nu prea observă lucrurile astea.

Cînd să iasă din încăpere s-au întîlnit cu lady Olivia, care părea preocupată de ceva. Era încruntată, ceea ce lui Lillian i s-a părut ciudaț, pentru că ea era de obicei numai zîmbet.

Olivia a ridicat privirea și le-a văzut pe cele două surori.

S-a luminat la față și le-a zîmbit larg.

- Bună dimineața.

Deși era cu numai doi-trei ani mai mare decît Lillian, Olivia părea mult mai înțeleaptă iar în ochi i se citea o mare tristețe care venea de undeva, din trecut. Asta o făcuse și pe Lillian să nu se simtă în tîrgul ei atunci cînd se întîlneau.

- Mă îndreptam spre oranje, a spus lady Olivia.

- Nu vrem să te reținem, i-a răspuns Lillian, fascinată de lipsa asemănării dintre ea și Westcliff. Numai zîmbetul și o anume privire păreau să-i unească.

- Vino cu mine, te rog, i-a spus lady Olivia. A luat-o de mîină. Am avut o discuție interesantă cu Westcliff. Aș vrea să stau de vorbă și cu tine.

Dumnezeule! îi spusese deci și surorii lui. Probabil și mamei. Lillian i-a aruncat o privire încărcată de panică surorii ei, care nu i-a fost de prea mare ajutor.

- Mă duc în bibliotecă, să-mi caut un roman, le-a spus ea veselă. Cel pe care îl citesc e o dezamăgire. Nu am de gînd să-l termin.

- Du-te la ultimul rînd din dreapta, sus, i-a spus lady Olivia. Dă deoparte primul rînd de cărți. Am ascuns în spate romanele mele preferate, povești deocheate care nu ar trebui citite de fete inocente. Le-ar putea corupe.

Ochii lui Daisy au strălucit:

- Oh, îți mulțumesc! A pornit-o ca din pușcă, fără să arunce vreo privire înapoi.

- Vino, i-a zis lady Olivia. Sînt convinsă că vrei să-mi pui o mulțime de întrebări, acum că vom fi surori. Sînt o sursă neprețuită de informații iar acum sînt într-o dispoziție foarte... vorbăreață.

Amuzată, Lillian a urmat-o în oranjerie. Înăuntru era cald, din cauza soarelui care bătea în geamurile mari și a gurilor de încălzire din podea.

- Nu e foarte sigur că vom fi surori, a spus Lillian așezîndu-se lîngă ea, pe o bancă din ratan. Dacă Westcliff a lăsat să se înțeleagă că am fi convenit asupra.

- Nu a mers atît de departe. Numai că ne-a spus că are intenții serioase în ceea ce te privește. Ochii ei verzi o priveau întrebători. Știu că ar trebui să dau dovadă de tact, dar nu reușesc. Trebuie să te întreb: ai de gînd să-l accepți?

Deși nu mai rămăsese niciodată fără cuvinte în fața cuiva, Lillian s-a trezit că se bîlbîia mai rău decît Evie:

- Eu... eu...

- Iartă-mă, s-a scuzat Olivia. Sînt recunoscută pentru felul meu abrupt de a fi. Sper că nu te-am jignit.

-Nu.

- Asta e bine. Nu m-am înțeles niciodată cu oamenii care pot fi jigniți cu ușurință.

- Nici eu, i-a mărturisit Lillian, relaxîndu-se. Asta e situația. Probabil că nu știi prea multe detalii, asta în cazul în care fratele tău nu...

- Nu mi-a spus nimic, a liniștit-o Olivia. Ca de obicei, a fost zgîrcit cu detaliile. Este enervant de secretos și îi place la nebunie să chinuiască persoanele curioase, așa ca mine. Continuă, te rog.

- Adevărul este că am de gînd să-l accept, a recunoscut Lillian cu sinceritate. Am însă unele rezerve.

- E normal să le ai, i-a răspuns imediat Olivia. Marcus reușește să te copleșească. Le face pe toate foarte bine și are grijă ca lumea să afle asta. Nu poți nici să te speli pe dinți dacă nu-l întrebi cu ce e mai bine să începi: cu molarii sau cu incisivii?

-Așa este.

- E absolut îngrozitor, a continuat Olivia. Vede lucrurile doar în alb sau negru, rău sau bine. E încăpățînat și arogant și nu recunoaște niciodată că ar li greșit.

Olivia ar fi continuat să-i înșire defectele lui Marcus dacă Lillian nu ar fi sărit în apărarea lui:

- Poate că este adevărat, dar trebuie să recunoști că este extrem de onest. Se ține întotdeauna de cuvînt. Și chiar și atunci cînd se încăpățînează le vrea doar binele celorlalți.

- Bănuiesc... a spus Olivia neîncrezătoare. Lillian s-a simțit încurajată să continue:

- Mai mult decît atît, femeia care se va mărita cu Westcliff nu se va teme niciodată că ar putea fi înșelată. Îi va fi credincios soției sale, va avea mereu grijă de ea și o va face să se simtă în siguranță. Și nu-și va pierde niciodată cumpătul în caz că intervine o urgență.

- Dar e rigid... a insistat Olivia.

- Nu e chiar așa.

- Și distant. Olivia a clătinat din cap, cu regret.

- Oh, nu. În nici un caz. Este cel rău... s-a întrerupt brusc și a roșit, văzînd expresia mulțumită a Oliviei. Căzuse în capcană.

- Cuvintele tale sînt cele ale unei femei îndrăgostite, a murmurat Olivia. Sper din tot sufletul să fie așa. Pentru că Marcus te-a căutat mult și mi s-ar frînge inima să văd că dragostea lui nu este împărtășită.

- Dar nu mă iubește. Nu mi-a spus-o niciodată.

- Nu mă surprinde deloc. Fratele meu nu-și exprimă sentimentele cu ajutorul cuvintelor, ci prin fapte. Trebuie să ai răbdare cu el.

- Asta descopăr și eu, acum, i-a răspuns Lillian cu tristețe, făcînd-o pe Olivia să izbucnească în rîs.

- Eu nu l-am cunoscut la fel de bine ca sora noastră Aline. Sînt mai apropiați ca vîrstă iar ea i-a fost confidentă pînă să plece în America. Aline mi-a explicat multe despre Marcus în clipele în care îmi venea să-l omor. Lillian rămăsese nemișcată și asculta cu atenție vocea molcomă și plăcută. Își dădea seama abia atunci cît de mult își dorea să-l poată înțelege pe Marcus. Nu pricepuse, pînă în acea clipă, de ce îndrăgostiții erau atît de preocupați să strîngă suveniruri: scrisori, șuvițe de păr, o mînușă uitată, un inel. Înțelegea acum ce însemna să te obsedeze cineva. Voia să știe pînă și cele mai mici detalii despre Westcliff, cel pe care îl cunoștea de fapt atît de puțin.

Lady Olivia și-a pus brațul pe spătarul băncii și a privit cu atenție arcada încărcată cu flori din spatele lor.

- Există anumite lucruri din trecutul lui pe care Marcus nu le va povesti niciodată. Nu dorește să fie compătimit și

i se pare nedemn de un bărbat să se plîngă. Dacă aude că ți-am spus mă omoară.

- Mă pricep să păstrez secrete, a asigurat-o Lillian.

Lady Olivia i-a zîmbit:

- Înseamnă că te potrivești cu noi, cei din familia Marsden. Sîntem cu toții niște secretoși și nu ne place să trăim în trecut. Marcus, Aline și cu mine am suferit din cauza părinților noștri. Nici unul, nici celălalt nu ar fi trebuit să aibă copii, după părerea mea. Pe mama n-a interesat- o nimic în afara persoanei ei, iar tata nu a dat nici doi bani pe fiicele lui.'

- Îmi pare rău, i-a spus Lillian, sinceră.

- Indiferența lui a fost o binecuvîntare. Am știut dintotdeauna asta. Mai rău a fost pentru Marcus, care a fost victima ideilor nebunești ale tatălui nostru despre cum trebuie educat moștenitorul titlului. Nu accepta altceva decît perfecțiune din partea lui. I-a impus lui Marcus standarde ridicol de înalte, în toate privințele, iar pedepsele erau îngrozitoare atunci cînd nu se ridica la înălțimea așteptărilor. Marcus a învățat să îndure fără să încerce măcar să se revolte, fără o lacrimă. Altfel, pedeapsa se dubla. Iar tata se dovedea nemilos atunci cînd îți descoperea o slăbiciune. Am întreat-o odată pe Aline de ce lui Marcus nu-i plăceau cîinii... Mi-a spus că, atunci cînd era mic, el se temea de Gei doi cîini-lup ai tatei. Cîinii îi simțiseră frica și erau agresivi cu el, lătrau și mîrîiau ori de cîte ori îl vedeau. Cînd tata și-a dat seama cît de tare se temea Marcus de ei l-a încuiat singur într-o cameră, cu ei, obligîndu-l să-și înfrunte cea mai mare temere. Nici nu-mi pot imagina ce a simțit copilul de cinci ani cînd s-a trezit închis ore întregi în aceeași încăpere cu cele două fiare. A zîmbit amar: tata știa să te arunce la cîini, și la propriu, și la figurat. A ales să-și chinuiască fiul exact atunci cînd ar fi trebuit să-l protejeze.

Lillian o privea fix, fără să clipească. A încercat să vorbească, să o întrebe ceva, dar nu a reușit să scoată nici un sunet. Nu și-l putea imagina pe Marcus cel sigur pe el și încrezător în postura unui copil înfricoșat. Dar mare parte din rezerva de acum se datora lecțiilor dureroase primite la o vîrstă fragedă. Nimeni nu-l ajutase. Nimeni nu-i alungase temerile.

- Tata voia ca moștenitorul lui să fie independent, cu inima împietrită, a continuat lady Olivia. Pentru ca nimeni să nu poată profita de el. Ori de cîte ori Marcus se atășa de cineva, de bonă, de exemplu, aceasta era concediată pe loc. Fratele meu a înțeles curînd că manifestările de afecțiune față de o persoană aveau drept consecință alungarea ei. Așa că a rămas distant cu toți cei pe care îi iubea și pe care nu voia să-i piardă, inclusiv Aline și cu mine. Din cîte am înțeles, lucrurile s-au rrtai îndreptat cînd Marcus a plecat la școală iar prietenii i-au înlocuit provizoriu familia.

De aceea Marcus îi rămăsese loial lui St. Vincent, și-a spus Lillian.

- Mama voastră nu v-a sărit niciodată în ajutor?
- Nu, era prea preocupată de aventurile ei sentimentale.

Au tăcut un timp. Olivia a așteptat răbdătoare ca Lillian să vorbească, înțelegând că ea încerca să asimileze ceea ce aflase.

- Ce ușurare trebuie să fi simțit când bătrînul a murit, a șoptit ea.
- Da. Ce poate fi mai trist decît să știi că lumea devine un loc mai bun datorită absenței tale.
- Nu a reușit însă să-l transforme pe fratele tău într-un om rece, fără inimă.
- Așa este, a murmurat lady Olivia. Mă bucur că tu vezi asta, draga mea.,

Discuția lor nu îi potolise curiozitatea în ceea ce-l privea pe Marcus ci îi trezise noi și noi întrebări. Nu o cunoștea prea bine pe lady Olivia și nu știa cît de departe putea merge. A riscat, însă:

- Știi cumva dacă Westcliff s-a mai gîndit pînă acum la modul serios să se însoare cu cineva? Am aflat că a existat o femeie...

- Ah... n-a însemnat nimic. Marcus s-ar fi plictisit rapid de ea dacă nu i-o fura St. Vincent. Dacă Marcus ar fi vrut să lupte pentru ea, ar fi fost a lui. Ceea ce n-a înțeles el niciodată - dar noi ne-am dat seama - a fost că ea a încercat să-l facă gelos și să-i determine să o ceară în căsătorie. Planul ei a eșuat pentru că Marcus nu era cu adevărat îndrăgostit de ea. E cam răsfățat, în privința asta... Nu a dus niciodată lipsă de atenție din partea femeilor. I s-au aruncat efectiv în brațe încă de cînd era foarte tînăr. Sînt sigură că i-a făcut plăcere să înfîlnească o femeie care îndrăznește să nu fie de aceeași părere cu el.

- Nu sînt sigură că ar folosi cuvîntul „plăcere”, i-a răspuns Lillian. Cu toate astea, însă, cînd nu-mi convine ceva nu ezit să-i spun.

- Asta e bine. De așa ceva are nevoie fratele meu. Există prea puține femei - chiar și bărbați - care să-l contrazică. E un bărbat puternic și are nevoie de o soție la fel de puternică alături.

Lillian a vorbit precaută:

- Dacă mă mărit cu Westcliff... prietenii și rudele voastre vor avea de obiectat. În mod special contesa.

- Prietenii n-ar îndrăzni, i-a răspuns imediat Olivia. În ceea ce o privește pe mama... a ezitat, după care i-a spus franc: a spus deja răspicat că nu te vrea. Mă îndoiesc că te va accepta vreodată. Ceea ce te plasează într-o companie destul de numeroasă, pentru că a nu place aproape pe nimeni. Faptul că se opune căsătoriei voastre te îngrijorează?

- Mă încurajează și mai mult.

- Chiar te plac, să știi, a rîs Olivia. Trebuie neapărat să te măriți cu Marcus, pentru că mi-ar place nespun să-mi fii cumnată. A privit-o pe Lillian, zîmbindu-i larg. Mai am un motiv egoist pentru care sper să-l accepti. Deși eu și soțul meu nu ne-am făcut planuri să ne mutăm curînd la New York, știu că va veni și ziua aceea. M-aș simți mai ușurată știind că Marcus s-a căsătorit, că are cineva grijă de el, atunci cînd surorile lui sînt departe. S-a ridicat de pe bancă și și-a netezit fusta, și-am spus toate astea pentru că am vrut să înțelegi de ce îi este atît de greu lui Marcus să se abandoneze iubirii. Greu dar nu imposibil. Sora mea și cu mine am reușit în sfîrșit să ne eliberăm de trecut, cu ajutorul soților noștri. Lanțurile tui Marcus sînt însă cele mai grele. Știu că nu e ușor să-l iubești. Dar dacă i-ai ieși în întîmpinare, la mijlocul drumului... sau chiar cu un pas- doi mai departe... cred că nu vei avea niciodată motive să regreti.

Conacul zumzăia de forfota servitorilor care le făceau bagajele stăpînilor lor. Majoritatea lor urmau să plece a doua zi, unii își luau deja rămas-bun. Nimeni nu voia însă să rateze balul mare, de adio.

Lillian s-a trezit acaparată de mama ei, care le supraveghea - mai bine zis le teroriza - pe cete două cameriste care se străduiau să împacheteze sute de mărunțișuri în valizele mari din piele aduse ta etaj de lacheu. După cele întîmplute în ultimele zile, Lillian se așteptase ca mama ei să-i planifice fiecare gest și cuvînt, ca să fie sigură că va fi cerută în căsătorie. Mercedes a fost însă surprinzător de tăcută și de binevoitoare, alegîndu-și cu grijă cuvintele atunci cînd i se adresa lui

Lillian. Mai mult decît atît, nu a pomenit deloc numele lui Westcliff.

- Ce-i cu ea? a întreat-o Lillian pe Daisy, uimită de docilitatea mamei. Era plăcut să nu se certe mereu cu ea, dar se așteptase ca mama să pornească asaltul asupra ei.

Daisy a ridicat din umeri:

- De vreme ce ai făcut exact opusul a ceea ce te-a învățat și totuși l-ai făcut pe Westcliff să te curteze, poate că mama s-a decis să lase totul în mîinile tale. Cred că de-acum încolo se va preface că nu vede și nu aude, atîta timp cît vei reuși să menții treaz interesul lui Westcliff.

- înseamnă că... dacă mă furișez în camera lui mai tîrziu nu va obiecta deloc?

Daisy a rîs:

- O cred în stare să te ajute, dacă i-ai cere-o. A privit-o bănuitoare pe Lillian: și ce ai de gînd să faci, mă rog, în camera lui?

Lillian a simțit cum roșea:

- Să negociez.

- Așa se numește acum?

Lillian și-a mușcat buzele, să nu zîmbească, și a făcut ochii mici:

- Nu fii obraznică, altfel nu-ți mai povestesc nimic după aceea.

- Nici nu am nevoie, i-a spus Daisy. Am citit romanele pe care mi le-a recomandat lady Olivia... îndrăznesc să spun că știu mai multe decît tine și Annabelle la un loc.

Lillian a izbucnit în rîs:

- Nu sînt convinsă că romanele tale descriu cu exactitate bărbații și... restul.

-Cum adică?

- Păi în realitate nu prea e vorba de leșinuri și de discursuri cu înflorituri.

Daisy o privea cu o dezamăgire sinceră:

- Nici măcar un leșin scurt, pe-acolo?

- Nu cred că ți-ai dori să leșini. Nu ai vrea să ratezi nimic.

- Ba da. Aș vrea să fiu pe deplin conștientă la început pentru ca apoi să leșin, să nu mai știu nimic.

- De ce? a întreat-o Lillian amuzată.

- Pentru că am înțeles că e al naibii de neplăcut. Și revoltător. ~

- Ba nu.

- Nu, ce? Neplăcut sau revoltător?

- Nici una nici alta. Zău, Daisy, ți-aș spune dacă ar fi așa. Dar e de-a dreptul frumos. Sincer.

Sora ei mai mică a privit-o cu scepticism:

-Dacă zici tu...

■ Lillian a zîmbind gîndindu-se la seara care urma, la faptul că avea să fie singură cu Marcus. Discuția pe care o avusese cu lady Olivia în oranjerie o făcuse să înțeleagă că Marcus lăsase garda jos în ceea ce o privea, lucru cu adevărat remarcabil.

Poate că relația lor nu avea să fie foarte agitată. E nevoie de doi oameni pentru o ceartă. Ea trebuia să decidă cînd era vorba de ceva pentru care merita să lupte și cînd trebuia să cedeze. Iar Marcus dăduse deja semne că voia să se adapteze.

Dacă ar fi fost mai iscusită, așa ca Annabelle, poate că ar fi avut și mai multe șanse. Fusese însă mereu directă și nu recurgea niciodată la tertipuri feminine. Ei bine, și-a zis ea, am ajuns pînă aici fără șiretlicuri, voi continua tot așa.

Și-a sortat obiectele din dulapul din colț, păstrîndu-le pe cele care trebuiau să rămîină despachetate pînă la plecare. Peria cu mîner din argint, acele de păr, o pereche de mănuși noi... și sticluta de parfum pe care i-o dăduse domnul Nettle.

- Oh, Doamne, a șoptit Lillian, privind-o fix. Daisy... sînt obligată să-i spun lui Westcliff că am folosit o poțiune a dragostei ca să-l atrag? ;

Sora ei a părut oripilată:

- Eu zic să n-o faci. Ce motiv ai avea?

- Onestitatea? a sugerat Lillian.

- Onestitatea este mereu supraestimată. Așâ cum spunea cineva, secretul este esențial în

problemele inimii.

- Era vorba de ducele de Richelieu, i-a spus Lillian care citise aceleași cărți ca și ea, în timpul orelor de școală. Iar citatul corect este „secretul este esențial în problemele de stat”.

- Era francez, doar știi, a spus Daisy. Trebuie să se fi referit și ia inimă.

Lillian a râs și a privit-o cu afecțiune:

- Poate că e așa. Dar nu vreau să am secrete față de Westcliff.

- Foarte bine. Ține minte însă cuvintele mele: o poveste adevărată de dragoste își are micile ei secrete.

CAPITOLUL 22

La o oră suficient de târzie, când unii oaspeți se retrăseră iar alții mai jucau cărți sau biliard, Lillian s-a furișat afară din cameră ca să se ducă la Marcus. A mers în vârful picioarelor, străbătând coridorul, și s-a oprit atunci când a văzut un bărbat sprijinit de un perete. Acesta a făcut un pas înainte iar ea l-a recunoscut: era valetul lui Marcus.

- Domnul mi-a spus să vă conduc, domnișoară.

- Știu drumul. Și el știe că-l știu. Deci ce naiba cauți aici?

- Domnul nu a vrut să rătăciți prin casă neînsoțită.

- Normal. Dacă mă acostează cineva? Sau mă seduce?

Nu i-a luat în seamă sarcasmul. Știa prea bine de ce se ducea ea în camera lui Westcliff, dar a tăcut și a luat-o înainte, deschizându-i drumul.

Fascinată de discreția lui, Lillian l-a întrebat:

- Ți se cere des să însoțești domnișoare pînă la camera lui?

- Nu, domnișoară.

- Dacă altul ar fi adevărul, mi-ai spune?

- Nu, domnișoară, i-a spus el pe același ton.

- Westcliff e un stăpîn bun?

- Este un stăpîn excelent, domnișoară.

- Cred că mi-ai fi răspuns la fel și dacă ar fi fost un căpcăun.

- Nu, domnișoară. În cazul aceia v-aș fi spus că este un stăpîn acceptabil. Exact asta am vrut să spun: că este un stăpîn excelent.

- Hmm. încurajată de cuvintele servitorului, Lillian a continuat: vă vorbește? Vă mulțumește pentru ceea ce faceți, de exemplu?

- Nu mai mult decît se cuvine, domnișoară.

- Adică niciodată?

- Nu o face în mod obișnuit.

După acest schimb de replici, servitorul nu a mai părut dispus să vorbească, așa că Lillian l-a urmat în liniște. Ajuns în prag, el a zgîriat ușa cu vârful degetelor și a așteptat să i se răspundă.

- De ce faci asta? De ce nu bați?

- Contesa nu dorește să batem la ușă. Îi face rău la nervi.

- Și Westcliff?

- Nu cred că îi pasă prea mult, domnișoară.

Ușa s-a deschis iar Lillian s-a bucurat să-l vadă pe Marcus. Expresia îi era impasibilă dar ochii îi străluceau, calzi.

- Asta e tot, i-a spus valetului.

- Am înțeles, domnule. Valetul a dispărut, plin de tact.

Marcus a închis ușa și a privit-o pe Lillian, cu fața luminată de un zîmbet. Era atît de frumos! Trăsăturile lui austere erau mîngîiate de lumina lămpii și a șemineului. Lillian s-a înfiorat. El rienunțase la haină iar cămașa albă îi era deschisă la gît, lăsînd să i se vadă pielea arămie. Îl sărutase acolo, pe gît.. se jucase cu limba pe...

S-a adunat și și-a ferit privirea de la el. l-a simțit imediat degetele pe obraji fierbinți, îndreptîndu-i chipul spre el.

- Te-am dorit, azi, i-a spus încet.

Inima a început să-i bată cu putere, l-a zîmbit:

- Nu mi-ai aruncat nici măcar o privire în timpul mesei.
- Mi-a fost teamă.
- De ce?
- Știam că dacă o facie voi devora în loc de cină.

Lillian și-a plecat pleoapele când el a tras-o mai aproape, lăsându-și mâna să alunece pe spatele ei. Își simțea talia și sîni chinuți în corset și de-abia aștepta să scape de el. A inspirat adînc aromele din aer.

- Ce este? a șoptit ea. Scorțișoară și vin... S-a întors, s-a uitat în jur, a trecut pe lîngă patul cu baldachin și s-a apropiat de măsuța așezată lîngă geam. Acolo era un platou de argint, acoperit, din care ieșeau aburi. S-a întors spre Marcus și l-a privit întrebător.

- Haide, uită-te, i-a spus el.

Lillian s-a apropiat, curioasă. A ridicat capacul al cărui mîner era înfășurat într-un șervet alb, lăsînd ca aromele să inunde camera. S-a uitat uimită la platou, apoi a izbucnit în rîs. Pe platou erau cinci pere perfecte, strălucitoare, marinate în vin și înconjurate de un sos limpede de culoarea ambrei, din miere și scorțișoară.

- Nu am reușit să găsesc o altă pară în sticlă, i-a auzit vocea lui Marcus, venind din spatele ei, așa că am ales cea mai bună alternativă.

Lillian a luat lingura, a tăiat o bucată din para moale și a înghițit-o. Fructul călduț i se dizolva parcă în gură iar sosul dulce-acrișor o înțepa ușor pe gît.

- Mmm... A închis ochii, savurînd.

Marcus a întors-o cu fața spre el. Privirea i-a fost atrasă de colțul gurii ei, unde îi rămăsese un strop de sos de miere. A sărutat-o și i-a îndepărtat cu limba picătura lipicioasă, făcînd ca trupul ei să fie inundat de un val de plăcere.

- Delicios, a șoptit el sărutînd-o și mai adînc. Ea împărțea cu el gustul de vin și scorțișoară, explorîndu-l timid cu limba. Răspunsul lui a fost într-atît de încurajator că l-a cuprins cu brațele pe după gît și s-a lipit mai tare de el. Respira sacadat în strînsoarea corsetului, așa că s-a tras puțin, cu un geamăt.

- Nu mai pot să respir.

Fără să scoată vreun cuvînt, Marcus a întors-o și i-a desfăcut rochia. A ajuns la corset, i-a desfăcut șireturile și le-a lărgit cu gesturi de expert. Lillian a răsuflet ușurată.

- De ce le-ai strîns atît de mult? a întrebat-o el.

- Altfel nu-mi puteam încheia rochia. Și pentru că englezii preferă femeile cu talie îngustă, după cîte mi-a spus mie mama.

Marcus a pufnit și a întors-o la loc, cu fața spre el.

- Englezii preferă ca femeile să aibă talia ceva mai groasă, în loc să le vadă leșinînd din lipsă de oxigen. Sîntem destul de practici în privința aste. Văzînd că una din mînci îi alunecase, descoperindu-i umărul alb, s-a aplecat să-l sărute. Atingerea lui catifelată a făcut-o să tremure. Inima îi bătea cu putere, să-i spargă pieptul, în timp ce el o săruta pe gît.

- Lillian, a spus el răgușit. E prea curînd. Ți-am promis... A făcut o pauză și i-a furat un sărut, pe lobul urechii. Am promis... că vom negocia condițiile.

- Condițiile? l-a întrebat ea prinzîndu-i chipul între mîini și acoperindu-i gura cu buzele ei.

- Da, eu... Marcus s-a întrerupt, continuînd să o sărute pe buze, pe obraji, trecînd de bărbie, coborînd pe gît. Mirosul pielii lui îi asalta simțurile. Voia să se lipească strîns de el, să nu-i despartă nici măcar un centimetru. I se părea că nu-l putea săruta suficient de intim, de prelung.

Marcus a fortat-o să se lase pe spate, ignorîndu-i protestele. Și el respira la fel de sacadat și părea să-i fie greu să-și pună gîndurile în ordine.

- Micuțo... O mîngîia cu blîndețe pe spate și pe umeri, alinînd-o. Încet, încet... Nu te grăbi. Vei avea parte de tot ce-ți dorești.

Lillian a dat din cap. Pînă atunci nu conștientizase diferența mare dintre experiențele lor. El părea capabil să se înfrîneze în timp ce ea era copleșită. Buzele lui i-au atins fruntea fierbinte.

- E mai bine pentru tine... pentru amîndoî... dacă durează mai mult, i-a șoptit el. Nu vreau să ne grăbim de data asta.

Palma lui alunecă spre spatele desfăcut al rochiei, pe sub corset. A oftat atunci când i-a atins pielea catifelată.

- Nu încă, a continuat șoptit, l-a susținut ceafa cu o mână puternică și a început să o sărute pe buze, pe bărbie, pe gât. Ești atât de dulce!

Deși copleșită de dorință, ea a zîmbit:

-Chiar sînt?

Marcus i-a acoperit gura cu un alt sărut lacom.

- Foarte dulce.

Picioarele îi deveniseră nesigure, așa că s-a sprijinit de unul dintre stîlpii baldachinului, murmurînd:

- Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

-De ce nu mă surprinde? S-a sprijinit cu o mână de stîlp, relaxat. Mărturisirea asta îmi va face plăcere sau nu?

-Nu știu. A căutat în buzunarul ascuns al rochiei sticluța de parfum. Uite.

- Ce e asta? Marcus a luat-o și a desfăcut-o, inhalînd aroma. E parfum, a dat tot el răspunsul, privind-o întrebător.

- Nu e un parfum oarecare, i-a spus Lillian. Este motivul pentru care te-ai simțit atras de mine, la început.

El a inspirat încă o dată:

-Oh?

- L-am cumpărat din Londra. E un afrodisiac.

- De unde-ai învățat cuvîntul acesta? a întreat-o Marcus, amuzat.

- De la Annabelle. Și să știi că este adevărat. Chiar așa este. Are un ingredient special care atrage pețitorii.

- Ce ingredient special?

- Ceîcare mi l-a vîndut n-a vrut să-mi spună. Dara avut efect. Nu rîde, chiar a avut! L-am observat în ziua în care am jucat baseball, cînd m-ai sărutat la adăpostul gardului. Nu-ți amintești? Marcus nu putea fi convins că fusese sedus de un parfum. A mai inspirat o dată și a murmurat:

- îmi amintesc mirosul acesta. Dar m-au atras mult mai multe la tine, încă înainte de acea zi.

- Mincinosule, l-a acuzat ea. Mă urai.

El a clătinat din cap.

- Nu te-am urît niciodată. Mă enervai, erai o pacoste, mă chinuiai... doar atât.

- Parfumul a avut efect, a insistat ea. Nu numai asupra ta. L-a folosit și Annabelle și mi-a jurat că soțul ei nu a lăsat-o să închidă ochii toată noaptea.

- Iubita mea, i-a spus Marcus. Hunt se poartă ca un bivoli în rut încă din prima zi. Nu e ceva neobișnuit la el.

- Nu și la tine! Nu te-am interesat deloc pînă în ziua în care mi-am dat cu parfumul iar tu l-ai inspirat...

- Vrei să spui că aș fi reacționat la fel față de orice femeie care s-ar fi dat cu el?

Lillian a deschis gura să-i răspundă, dar și-a amintit că el nu se arătase deloc interesat de prietenele ei, care-l încercaseră și ele.

- Nu, a recunoscut ea. Doar la mine a avut efect.

El i-a zîmbit eu tandrețe.

- Te-am dorit din prima clipă în care te-am ținut în brațe, Lillian. Și n-are nici o legătură cu afurisitul de parfum. Totuși... A inhalat o ultimă dată, după care i-a pus dopul. Știi care este ingredientul secret.

Lillian l-a privit cu ochi mari.

- Nu te cred!

- Știu, a spus el satisfăcut.

- Așa le știi tu pe toate! a exclamat Lillian. Poate crezi că l-ai ghicit, dar te asigur că dacă eu nu l-am identificat, în nici un caz tu...

- Știu cu siguranță ce este, a repetat el.

- Atunci spune-mi.

- Te las să descoperi singură.

- Spune-mi! S-a aruncat asupra lui, lovindu-l cu pumnii în piept. Marea majoritate a bărbaților

s-ar fi dezechilibrat, dar el a rămas nemișcat, rîzînd. Dacă nu-mi spui în clipa aceasta...

- Mă torturezi? Scuze, dar n-o să-ți meargă. A ridicat-o cu o ușurință surprinzătoare și a aruncat-o pe pat, ca pe un sac de cartofi. Înainte ca ea să poată reacționa s-a așezat deasupra ei, rîzînd, în timp ce ea se lupta cu el cu toată puterea.

- Te înving eu! Șisa încolăcit un picior în jurul lui și l-a lovit în umărul stîng. În anii din copilărie în care se bătuse adesea cu frații ei învățase cîteva șmecherii. Marcus îi contra însă cu ușurință fiecare mișcare, folosindu-se de mușchii lui de oțel. Era foarte agil și surprinzător de greu,

* Nu ești nici pe departe o provocare! a necăjit-o el, lăsînd-o să se rostogolească deasupra lui. Nu-mi spune că nu poți mai mult de-atît!

- Ticălos înfumurat! a murmurat Lillian, reînnoindu-și eforturile. Te puteam învinge... dacă nu mă împiedica rochia...

- Dorința îți va fi îndeplinită curînd, i-a făspuns el zîmbind. A țintuit-o de saltea, avînd grijă să nu o rănească. Ajunge. N-are rost să te obosești. E meci egal.

- Nu încă, a ripostat ea, hotărîta să-l învingă.

- Ești o sălbatică mică, i-a răspuns el amuzat. E timpul să te declari învinsă.

- Niciodată! îi tremurau deja mîinile.

- Lniștește-te, i-a șoptit el mîngîietor iar ea a făcut ochii mari simțindu-l cum își croia drum între coapsele ei. Ușor... A tras de partea din față a rochiei, ținîndu-i mîinile prizoniere. Ușor...

Lillian a rămas nemișcată, privindu-l. Patul era aproape învăluit în întuneric. El i-a scos complet rochia și i-a desfăcut corsetul. Respira în sfîrșit, respira, prea repede, prea zgomotos, iar mîngîierile palmei lui o agita și mai tare.

Marcus s-a dezbrăcat complet lîngă pat, fără grabă, privind-o intens. Trupul lui sculptural. îi era de-acum familiar. A oftat ușor cînd el i s-a alăturat, în pat, strîngînd-o la piept. Și-a trecut mîna pe spatele ei, simțindu-i tremurul, apoi i-a cuprins fesele cu palmele. Valuri de plăcere o asaltau, oriunde ar fi atins-o.

A sărutat-o fără grabă, adînc, pînă cînd ea a gemut. A coborît apoi spre sîinii ei, acoperindu-i cu săruturi ușoare, atingîndu-i sfîrcurile cu limba. O excita de parcă ea n-ar fi tremurat deja de dorință, ca și cum nu ar fi rostit rugăciuni mute, ca să fie eliberată.

Fremăta pe dinăuntru, nu mai putea aștepta. Mîna i-a tremurat violent cînd a apucat-o pe a lui, așezîndu-Ko între pulpe. El s-a muțat la celălalt sfîrc, prinzîndu-l în catifeaua umedă a gurii lui. Timpul a părut că s-a oprit atunci cînd degetele lui au atins-o cu delicatețe, croindu-și drum spre sexul ei.

Marcus o mîngîia, șoptindu-i cuvinte de dragoste, l-a desfăcut picioarele, împingîndu-i ușor genunchii și a pătruns-o încet. Lillian a tresărit instinctiv dar nimic nu îl mai putea opri. A continuat să se miște, tot mai adînc, mai tandru. Fiecare mișcare a lui îi aducea noi senzații de plăcere pînă în adîncurile trupului. Curînd durerea a dispărut. Simțea că arde peste tot și a simțit că se apropie clipa extazului. Brus, el s-a retras, uimind-o.

- Mardus, nu te opri... Dumnezeuule...

El a făcut-o să tacă cu un sărut, a ridicat-o și a întors-o pe burtă. Uluită, tremurînd, a simțit cum el îi așeza o pernă dedesubt și a îngenuncheat între coapsele ei. A amăgit-o puțin cu degetele, apoi a pătruns-o iar și iar, pînă cînd nu și-a mai putut controla gemetele. Neajutorată, și-a lipit obrazul de saltea în timp ce ei îi controla mișcările coapselor cu mîini ferme. Pătrundea și mai adînc, ritmic, aducînd-o în pragul nebuniei. Ea s-a rugat, a oftat, a gemut, a înjurat chiar, făcîndu-l să rîdă încetișor. Trupul ei s-a încheștat în jurul sexului lui, pulsînd, aducîndu-l la orgasm.

Marcus s-a lăsat pe ea, cu buzele lipite de ceafa ei și cu sexul încă îngropat înlăuntrul ei.

Lillian și-a umezit buzele și i-a șoptit:

- Și mai spuneai că eu sînt sălbatică.

Deși simțea o toropeală plăcută, Lillian nu voia să doarmă. O uimeau descoperirile pe care le făcuse în legătură cu bărbatul pe care îl disprețuisese cîndva, pe care îl considerase rigid și plicticos. Se dovedise că nu era nici una, nici alta. Înțelegea acum că Marcus avea o latură sensibilă pe care puținii i-o cunoșteau. Și simțea că ținea la ea. Iar sentimentele ei pentru el deveniseră alarmant de intense.

După ce Marcus i-a răcorit trupul transpirat cu un prosop umed a ajutat-o să se îmbrace cu cămașa lui, care îi păstra aroma pielii, l-a adus o pară, pe o farfurie și un pahar cu vin dulce și chiar i-a dat voie să-l hrănească cu câteva bucăți din fructul moale. Când s-a săturat, Lillian a pus farfuria deoparte și s-a cuibărit lângă el. Marcus s-a ridicat într-un cot și a privit-o, jucându-se cu degetele prin părul ei.

- Îți pare rău că nu ai fost a lui St. Vincent?

Ea i-a zîmbit mirată:

- De ce mă întrebi una ca asta? Ai muștrări de conștiință?

Marcus a clătinat din cap.

- Mă întrebam dacă ai regrete.

Surprinsă și emoționată de nevoia lui de asigurări, Lillian i-a mîngîiat pieptul, jucându-se cu părul brun.

- Nu, i-a spus cu sinceritate. E atrăgător, îl plac... dar nu l-am dorit niciodată.

- Și totuși te-ai gîndit să te măriți cu el.

- Aș fi vrut să fiu ducesă... numai ca să-ți fac ție în necaz.

Un zîmbet larg i-a luminat fața.

- Nu aș fi putut suporta să te văd măritată cu altcineva, a recunoscut el.

- Bănuiesc că lui St. Vincent nu-i va fi greu să găsească altă moștenitoare cu bani.

- Probabil. Deși nu există prea multe femei ale căror averi să se compare cu a ta... și nici una la fel de

. frumoasă.

Lillian a surîs la auzul complimentului și și-a pus un picior peste el.

- Mai spune-mi. Vreau să te aud lăudîndu-mi farmecele.

Marcus s-a ridicat în șezut apoi a ridicat-o și pe ea, cu ușurință, l-a mîngîiat porțiunea de piele care se vedea din decolteul cămășii.

- Nu am fost niciodată poet, a spus el. Nimeni din familia mea nu a fost. Și totuși... S-a oprit să-i admire picioarele lungi. Aș putea doar să-ți spun că semeni cu o prințesă păgînă, așa, cu părul răvășit și cu ochii negri, strălucitori.

- Și? I-a încurajat Lillian, punîndu-și brațele în jurul gîtului lui.

El i-a mîngîiat piciorul.

- Iar visul erotic pe care l-am avut, despre minunatele tale picioare, pălește în fața realității.

- Mi-ai visat picioarele?

- Oh, da. Mîiniile i-au dispărut sub cămașa ei. Încolăcite în jurul meu, i-a șoptit, ținîndu-mă strîns, apoi te-am visat pe tine deasupra mea.

Lillian a făcut ochii mari cînd i-a simțit degetele atin- gîndu-i sexul. Cu gesturi blînde a făcut-o să-și desfacă picioarele.

- Dar femeile nu... a spus ea. Nu fac așa ceva... Cel puțin... eu n-am auzit...

- Unele o fac, i-a murmurat el. Cred că va trebui să-ți arăt, îngerul meu cutezător.

În inocența ei, Lillian nu a înțeles ce se întîmpla pînă în clipa în care el a ridicat-o și a așezat-o deasupra lui, ajutînd-o să-i cuprindă bărbăția înăuntrul ei. Șocată, ea a făcut câteva mișcări timide, ascultîndu-i șoaptele și lăsîndu-se condusă de mîinile lui. După un timp a intrat în ritm.

- Așa, a gîfîit Marcus. Așa... O privea intens, concentrîndu-se să-i provoace plăcere și să o ducă la extaz. Cu un tremur adînc, mintea, inima și trupul ei au fost invadate de el. A ținut-o ferm de talie și s-a lăsat pradă propriei plăceri.

Complet secătuită, Lillian s-a prăbușit peste el, odihnindu-și capul pe pieptul lui. Inima îi bătea cu putere și îi răsuna în urechi. Au trecut câteva minute pînă cînd și-a revenit la ritmul normal.

- Dumnezeuule, a murmurat el. Lillian, Lillian...

- Mmm? A clipit, pe jumătate adormită.

- M-am răzgîndit în privința negocierilor. Poți să-mi ceri orice. Și să-mi pui orice condiție. Doar spune-mi că vei fi soția mea, să mă pot liniști și eu.

Lillian a reușit să-și ridice capul și să-l privească deși pleoapele i se îngreunaseră.

- Dacă așa te pricepi la negocieri îmi fac mari griji pentru afacerile tale. Sper că nu cedezi atît de ușor și în fața partenerilor tăi.

- Nu. Și nici nu mă culc cu ei.

I-a zîmbit larg.

- Bine, ca să te liniștești... sînt de acord să-ți fiu soție. Dar te previn... s-ar putea să-ți pară rău că nu ai negociat deloc, atunci cînd îmi vei afla condițiile. Aș putea să-ți cer un loc în consiliul de conducere al fabricii de săpun, de exemplu...

- Dumnezeu să mă apere, a mormăit el și a adormit, cu un oftat mulțumit.

CAPITOLUL 23

Lillian a rămas în patul lui Marcus aproape întreaga noapte. S-a trezit din cînd în cînd, învăluită în căldura trupului lui și în cearcăfurile moi, mătăsoase. Marcus trebuie să fi fost extenuat pentru că nu s-a mișcat aproape deloc și nu a scos nici un sunet. Dar el a fost cel care s-a trezit primul, la ivirea zorilor. Cufundată în somn, Lillian a protestat cînd el a trezit-o.

- Aproape că s-a luminat, i-a șoptit Marcus la ureche. Deschide ochii. Trebuie să te duc în camera ta.

- Nu acum. Mai lasă-mă cîteva minute. A încercat să se cuibărească la loc în brațele lui. În pat era cald și bine iar podeaua avea să fie cu siguranță rece ca gheața sub tălpile ei.

Marcus a sărutat-o pe frunte și a ridicat-o în șezut.

- Acum, a insistat el cu blîndețe, frecînd-o ușor pe spate. Trebuie să vină servitoarea să curețe soba, iar cîțiva dintre musafiri pleacă la vînătoare, ceea ce înseamnă că se trezesc devreme.

- Cîndva, i-a spus morocănoasă Lillian, va trebui să-mi explici de ce le place bărbaților să iasă afară înainte să se lumineze, să hoinărească prin noroaie și să ucidă animale mici.

- Pentru că ne place să ne confruntăm cu natura. Și ceea ce e mai important: e o scuză bună să bei înainte de prînzi

Ea a zîmbit și și-a îngropat nasul în umărul lui, frecîndu-și buzele de pielea lui.

- Mi-e frig, i-a șoptit. Hai să ne cuibărim sub pilotă. Marcus a gemut, tentat, și s-a forțat să coboare din pat.

Lillian s-a ascuns imediat sub cearșaf, lipindu-și cămașa lui strîns de trup. El s-a întors repede, complet îmbrăcat, și a scos-o de sub așternuturi.

- Nu are rost să te vaiți, i-a spus el înfășurînd-o într-un halat de-al lui. Te întorci în camera ta. Nu poți fi văzută cu mine lă ora aceasta.

- Te temi de scandal?

- Nu. Dar îmi stă în fire să mă comport cu discreție, atunci cînd este posibil.

- Ești un gentleman, l-a ironizat ea ridicînd brațete ca el să-i lege cordonul. Ar trebui să te însori cu o femeie la fel de discretă.

- Nu sînt la fel de amuzante ca cele vicioase.

- Așa sînt eu? l-a întrebat îmbrățișîndu-l. Vicioasă?

- Oh, da, i-a spus blînd Marcus și i-a acoperit gura cu a lui.

Pe Daisy au trezit-o niște zgîrieturi la ușa. A deschis ochii și și-a dat seama că era încă devreme, după lumina care răzbătea pe geam. Sora ei era așezată la măsuta de toaletă și își peria părul. Și-a dat părul din ochi și a întrebat:

- Cine să fie?

- Vedem imediat. Lillian, care se îmbrăcase deja cu o rochie roșie din mătase, a deschis ușa preț de cîteva centimetri. Daisy a văzut o servitoare care îi transmitea un mesaj. Daisy nu înțelegea ce-și spuneau dar a auzit-o pe

Lillian exclamînd surprinsă. Cîteva clipe mai tîrziu, Lillian a spus:

- Foarte bine. Spune-i că vin. Deși nu înțeleg de ce e nevoie de atîtea ascunzișuri.

Servitoarea a plecat iar Lillian a închis ușa, încruntată.

- Ce e? a întrebat-o Daisy. Ce ți-a spus? Cine a trimis-o?

- Nu s-a întîmplat nimic, i-a răspuns Lillian, după care a adăugat, ironică: nu am voie să spun.

- Am auzit eu ceva despre ascunzișuri.

- E doar o chestiune plicticoasă de care trebuie să mă ocup. O să-ți povestesc totul după-amiază.

- Are legătură cu Westcliff?

- Indirect. Brusc, încruntarea îi dispăruse și părea nespuse de fericită. Mai fericită decât o văzuse vreodată sora ei. Oh, Daisy, nu-mi doresc altceva decât să fiu în preajma lui. Mă tem că voi face ceva ridicol. Mă voi trezi cântînd sau cine mai știe ce. Pentru numele lui Dumrtezeu, te rog să nu mă lași!

- Promit, i-a răspuns zîmbind Daisy. Ești îndrăgostită, deci?

- Aceste cuvinte nu trebuie pomenite. Chiar dacă aș fi - deși nu recunosc nimic - n-aș vrea să spun eu prima asta. E o chestiune de mîndrie. Mai ales că există posibilitatea ca el să-mi răspundă cu un *mulțumesc* politicos, caz în care va trebui să-l omor. Sau să mă sinucid.

- Sper ca Westcliff să nu fie la fel de încăpățînat ca tine, a spus Daisy.

- Nu este, a asigurat-o Lillian. Deși el așa crede. O amintire intimă a făcut-o să chicotească. S-a lovit cu palma peste frunte. Oh, Daisy, voi fi o contesă îngrozitoare!

- Să nu spunem chiar așa, i-a zis Daisy, diplomată.

Neconvențională cred că ar fi mai potrivit.

- Pot fi orice fel de contesă vreau, a spus încîntată Lillian Așa a zis Westcliff. Și mai mult decât atât, chiar cred că a vorbit serios.

După un mic-dejun frugal Lillian a ieșit pe terasa din spate. Și-a sprijinit coatele de balustradă și a privit grădinile întinse, cu alei trasate cu grijă și tufe de trandafiri străjuindu-le. Zîmbetul i s-a stins cînd și-a amintit că era așteptată de contesă în Grădina fluturilor, așa cum îi spusese servitoarea.

Contesa dorea să poarte o discuție privată cu ea. Faptul că alesese un loc afît de îndepărtat de conac nu putea fi un semn bun. Contesa mergea cu dificultate, ajutîndu-se de baston, și adesea folosea un scaun cu rotile. De aceea ar fi fost mai simplu și mai de bun-simț să se vadă în salonul privat al familiei de fa etaj. Dar poate că ceea ce avea să-i spună contesa era secret - sau poate se temea că va ridica tonul și nu dorea să riște să fie auzită. Lillian știa exact de ce contesa îi ceruse să nu spună nimănui. Dacă afla, Marcus ar fi insistat să afle totul, lucru pe care nu-l dorea nici una dintre ele. Și apoi Lillian nu avea nici cea mai riică intenție să se ascundă în spatele lui Marcus. Putea să o înfrunte și singură pe contesă.

Se aștepta, bineînțeles, ia o tiradă de-a contesei. Știa deja că avea limba ascuțită și că nu s-ar fi sfiit să o rănească. Dar nu conta. Cuvintele răutăcioase aveau să alunece pe lîngă ea, pentru că știa că siguranță că nimic nu putea să împiedice căsătoria lor. Iar contesa trebuia să înțeleagă că era în interesul ei să aibă o relație cordială cu nora ei.

Lillian a zîmbit slab cînd a coborît lungul șir de trepte spre grădină.

- Vin, vrăjitoare bătrînă, a murmura* ea. Pregătește-te.

Poartă grădinii era larg deschisă. Lillian a arborat un aer relaxat și a intrat. Contesa era singură, fără vreun servitor prin preajmă. Stătea așezată de banca rotundă de parcă ar fi fost un tron, cu bastonul la îndemînă. Așa cum se așteptase Lillian, expresia îi era împietrită. Semăna cu un războinic în miniatură, hotărît să iasă victorios cu orice preț.

- Bună dimineața, a spus Lillian apropiindu-se. Ce loc încîntător ați ales pentru întîlnirea noastră! Sper că drumul pînă aici nu v-a obosit prea tare.

- E problema mea, i-a răspuns contesa. În nici un caz nu e a ta.

- Am încercat să fiu politicoasă, atîta țot, a spus Lillian ridicînd mîinile în aer, într-un gest ironic de autoapărare. Nu voi insista. Spuneți-mi ce aveți de spus. Vă ascult.

- Sper să o faci, spre binele tău și al fiului meu. Contesa rostise aceste cuvinte cu răceală dar și cu o ușoară neîncredere, ca și cum nu înțelegea de ce mai era nevoie să-i spună aceste lucruri.. Dacă aș fi știut că o fată cu origini umile, ca tine, ar fi capabilă să-l atragă pe fiul meu, aș fi stopat totul mult mai devreme. Westcliff nu mai e jn deplinătatea facultăților mintale. Altfel n-ar fi fost în stare de o asemenea nebunie.

Femeia căruntă a făcut o pauză ca să-și tragă răsuflarea. Lillian a întrebat-o încet:

- De ce o numiți nebunie? Cu câteva săptămîni în urmă îmi spuneți că m-aș putea mărita cu orice nobil englez; De ce nu cu Westcliff? Pentru că nu mă plăceți sau...

- Fată proastă! a exclamat contesa. Vreme de cincisprezece generații nimeni nu s-a căsătorit în afara aristocrației. Fiul meu nu va fi primul care va face așa ceva! NO înțelegi nimic din importanța liniei de sînge, tu, care vii dintr-o țară lipsită de tradiții, de cultură, de respect pentru familiile nobile. Dacă Westcliff se căsătorește cu tine nu va fi numai eșecul lui ci și al meu. Blazonul familiei va fi pătat pe vecie.

Fraza pompoasă aproape că a făcut-o să rîdă. Înțelegea abia acum că lady Westcliff credea în inviolabilitatea liniei lor de sînge cu o fervoare aproape religioasă, în timp ce contesa se străduia să-și recapete stăpînirea de sine, Lillian se întreba cum ar putea să o determine să-și recunoască adevăratele sentimente pentru fiul ei, adînc îngropate în suflet.

Lillian preferase dintotdeauna comentariile inteligente sau cinice în loc să vorbească din inimă, lucru care i se păruse mereu foarte riscant. Poate că merita să facă o încercare de a vorbi sincer cu mama bărbatului cu care urma să se căsătorească.

A început să spună, cu stîngăcie:

- Știu cît de mult vă doriți ca fiul dumneavoastră să fie fericit. Aș vrea să înțelegeți că și eu îmi doresc aceiași lucru pentru el. E adevărat că nu provin dintr-o familie cu titlu nobiliar, că nu sînt desăvîrșită, așa cu v-ați dori... S-a oprit și i-a zîmbit. Nici măcar nu știu prea bine cum arată un blazon. Dar cred... sînt convinsă că-l pot face fericit pe Marcus. Jur că nu aș dori niciodată să-t fac de rîs sau să vă ofensez într-un fel.

- N-am de gînd să-ți mai ascult bazaconiile! a explodat contesa. Totul la tine mă ofensează. Nu te-aș angaja nici ca servitoare. Cum să-mi doresc ca tu să devii stăpîna acestui domeniu? Fiul meu nu ține deloc la tine. Încearcă doar să se revolte împotriva unei fantome, să uite de durerile provocate de tatăl lui. Iar cînd se va plictisi de vulgaritatea ta te va disprețui, ca și mine. Dar va fi prea tîrziu. Linia de sînge va fi compromisă.

Lillian rămăsese împietrită. Nimeni n-o mai privise cu atîta ură pînă atunci. Contesa o ura de moarte. Nu a protestat, nu a izbucnit în plîns, ci s-a lansat într-un contraatac:

- Poate că de fapt vrea să se răzbune împotriva mamei lui. În acest caz mă bucur să-i fiu de ajutor.

- Cum îndrăznești! a strigat contesa.

Lillian era tentată să spună mai multe, dar se temea ca nu cumva contesa să facă apoplexie. Să-ți ucizi soacra nu e tocmai cel mai buh început de căsătorie, și-a spus, amuzată. Și-a înghițit cuvintele și a privi-o rece:

- Cred că știm exact pe ce poziții ne aflăm. Speram ca discuția noastră să aibă un alt rezultat. Cred că vestea căsătoriei a venit ca un șoc. Poate că, în timp, vom ajunge să ne înțelegem. ^

- Da... poate. în tonul femeii și în privirea ei se citea răutatea. Lillian s-a dat un pas înapoi. Își dorea un singur lucru: să fie cît mai departe de ea. Dar contesa nu-i putea face nici un rău, atîta timp cît Marcus o dorea.

- Mă voi mărita cu el, a insistat ea, calmă, încercînd să pună lucrurile la punct.

- Nu, atîta timp cît trăiesc eu, a spus contesa. S-â ridicat și și-a luat bastonul, încercînd să se echilibreze. Lillian ar fi vrut să o ajute, dar ea i-a aruncat o privire încărcată dș ură așa că s-a dat înapoi. O credea în stare s-o lovească cu bastonul. -

A urmat-o spre ieșire.

- Deschid eu, s-a oferit Lillian. Contesa a așteptat, arborînd o atitudine regească. Am fi putut să ne certăm oriunde. Chiar și în conac. Nu trebuia să străbateți o asemenea distanță.

Contesa a ignorat-o și și-a continuat drumul. Apoi a spus ceva ciudat, ca și cum s-ar fi adresat altcuiva:

- Poți să faci ce vrei cu ea.

- Poftim? a întrebat Lillian, uimită și a urmat-o afară din grădină.

Cineva a înșfăcat-o cu brutalitate. Pînă să apuce să se ferească sau să strige a simțit cum cineva îi lipise o țesătură pe nas și gură. A făcut ochii mari, speriată, și a încercat să tragă aer tn piept. Pînza era presată de o mîină puternică și era îmbibată cu un lichid lipicios, înecăcios, care îl pătrundea în nări, în piept, în cap... un miros otrăvitor care a făcut-o să-și piardă controlul asupra

brațelor și picioarelor. Ochii i s-au închis și a alunecat în întuneric.

Marcus s-a întors după ce a luat un mic dejun întârziat la pavilionul de pe malul lacului, împreună cu oaspeții care fuseseră la vânătoare. S-a oprit la baza scării care ducea la conac să-l asculte pe unul dintre ei, un bărbat în vârstă, prieten de familie, care voia să se plîngă în legătură cu un alt partener de vânătoare:

- A tras înainte de vreme, nu o dată, nu de două ci de trei orii Mai mult decît atît, a pretins că el ar fi împușcat una din păsările doborîte de mine. De cînd vînez eu la Stony Cross Park nu am întîlnit atîta mojiție...

Marcus l-a întrerupt politicos, promișîndu-i că va sta de vorbă cu cei care îl ofensase și asigurîndu-l pe bătrîn că va fi invitat cu siguranță într-una din săptămînile următoare, să vîneze după propriul plac. Oarecum liniștit, acesta s-a îndepărtat mormăind ceva despre musafirii prost-crescuți care nu știau să se poarte pe terenul de vânătoare. Marcus a urcat zîmbind treptele terasei. L-a văzut pe Hunt, care tocmai se întorsese și acum își asculta cu atenție soția. Annabelle părea foarte îngrijorată. Îi șoptea ceva lui Hunt, cu degetele încleștate în mîneca lui.

Cînd a ajuns pe ultima treaptă a fost întîmpinat de Daisy Bowman și de prietena ei, Evie Jenner, care i-a evitat privirea, ca de obicei. Marcus s-a înclinat și i-a zîmbit lui Daisy, pe care avea să o iubească asemenea unui frate. Era convins de asta. Spiritul ei exuberant și silueta fragilă îi aminteau de Livia, cu cîțiva ani în urmă. Acum, însă, Daisy era tristă iar obrajii îi erau lipsiți de culoare.

- Domnule, a murmurat Daisy, ce ușurare că te-ai întors! Sîntem foarte îngrijorați. E ceva... personal.

- Cu ce vă pot fi de ajutor? a întrebat-o imediat Marcus.

Daisy nu știa cum să-i spună:

- E vorba de sora mea. Nu o găsim nicăieri. Ultima oară am văzut-o acum cinci ore. A plecat undeva și n-a vrut să-mi spună unde. Cum nu s-a mai întors, am început să o-caut. Și prietenele mele, Evie și Annabelle au căutat-o. Lillian nu e de găsit. Nu e nici în conac, nici în grădină. Am fost pînă la fîntîna dorințelor după ea. Nu-i stă în fire să dispară așa. Nu fără mine, în orice caz. Poate că nu sînt motive de îngrijorare, dar... A făcut o pauză și s-a încruntat, încercînd să-și învingă îngrijorarea, fără să reușească însă. S-a întîmplat ceva rău. Simt asta.

Chipul lui Marcus era lipsit de expresie, deși era extrem de îngrijorat. Căuta în minte posibile explicații ale absenței ei, de la unele frivole la altele extreme, dar nimic nu părea să capete sens. Lillian nu era o prostuță care să fi plecat la plimbare și să se fi rătăcit și nici nu ar fi făcut o glumă de genul acesta. Nu avea cum să fi plecat în vreo vizită pentru că nu cunoștea pe nimeni în sat și oricum n-ar fi părăsit domeniul de una singură. Să se fi rănit? Să i se fi făcut rău?

Inima îi bătea cu putere din cauza îngrijorării. A încercat să vorbească cu calm și i s-a adresat lui Evie:

- Să se fi dus la grajduri și...?

- N-nu, domnule, i-a răspuns Evie. Am fost deja a-acolo și am întrebat. Toți caii s-sînt la locul lor și nimeni nu a văzut-o azi pe-acolo.

Marcus a dat scurt din cap.

- Voi cerceta temeinic casa și împrejurimile. O vom găsi imediat.

Văzîndu-I cît era de hotărît, Daisy s-a mai liniștit.

- Eu ce pot face?

- Spune-mi mai multe. Unde ar fi putut să se ducă? Marcus o privea intens în ochii mari. Ce ați vorbit înainte de plecarea ei?

- O servitoare a bătut la ușă și i-a transmis un mesaj, de dimineață, iar...

- La ce oră? a întrerupt-o Marcus.

- Pe la opt.

- Care dintre servitoare?

- Nu știu. N-am văzut nimic, pentru că ușa a rămas întredeschisă. Servitoarea purta o scufie, așa că nu știu nici măcar ce culoare avea părul ei.

În timp ce discutau li s-au alăturat Hunt și Annabelle.

-Mă duc să le pun câteva întrebări servitoarelor, a spus Hunt.

- Bine, a murmurat Marcus. Trebuia să facă ceva, repede. Eu încep să o caut prin împrejurimi. Avea să apeleze la câțiva servitori și oaspeți, inclusiv la tatăl lui Lillian, să-l ajute. A calculat rapid de cât timp lipsea Lillian și distanța pe care ar fi putut să o străbată pe un teren destul de accidentat. Vom începe cu grădina, după care vom extinde căutările pe o rază de cincisprezece kilometri. A plecat, însoțit de Hunt.

- Domnule, s-a auzit vocea îngrijorată a lui Daisy. O s-o găsești, nu-i așa?

- Da, a spus el, fără ezitare. După Gare o s-o strâng de gât. Și s-a îndepărtat.

Toată după-amiaza Marcus a oscilat între frustrare și îngrijorare. Thomas Bowman, convins că era doar o farsă a fiicei lui, a pornit însoțit de câțiva prieteni spre pădure în timp ce un alt grup s-a îndreptat spre râu. Ghereta portarului, casa îngrijitorilor, camera de gheață, capela, crama, grajdurile, toate au fost cercetate temeinic. Părea ca fiecare centimetru din Stony Cross Park să fi fost acoperit, fără vreun rezultat. Nici o urmă, nici măcar o mânășă rătăcită care să le dea vreun indiciu.

Marcus a străbătut pajiștile și pădurile călare pe Brutus, pînă cînd acesta a făcut spume la gură. Simon Hunt a rămas la conac, chestionîndu-i pe servitori. Era singurul în care Marcus avea încredere că ar fi dovedit aceeași eficiență nemiloasă ca și el. Pe de altă parte, Marcus nu era în stare să stea de vorbă cu nimeni, l-ar fi dat cap în cap pînă cînd smulgea informațiile dorite. Gîndul că Lillian era undeva, acolo, rănită, poate, îl umplea de teamă. Sentimentul nu îi era deloc familiar. Dar siguranța lui Lillian era foarte importantă pentru el. Nu putea suporta gîndul că nu o putea ajuta cu nimic. Că nu era în stare să o găsească. q_c

- Vreți să dragăm lacul, domnule? l-a întrebat William, unul din lachei. Marcus l-a privit cu ochi goi. Urechile îi țiuiau iar pulsul i se accelerase.

- Nu încă, s-a auzit spunînd surprinzător de calm. Merg în birou să discut cu domnul Hunt. Mă găsiți acolo, în caz că se întîmplă ceva în următoarele minute.

- Da, domnule.

Marcus s-a îndreptat spre biroul unde Hunt îi chestiona pe servitori, pe rînd. A intrat fără să bată la ușă. Hunt era așezat în spatele biroului masiv din mahon, față în față cu o cameristă care era așezată pe un scaun. A sărit în picioare la vederea lui Marcus și a reușit să facă 0 plecăciune.

- Stai jos, i-a spus el scurt. Ceva în tonul sau expresia lui a făcut-o. să izbucnească în lacrimi. Marcus s-a uitat la Simon Hunt, care o studia calm.

- O chestionez de câteva minute, domnule. Această tînără pe nume Gertie se pare că are câteva informații utile. Știe unde a plecat azi dimineață domnișoara Bowman. Cred însă că de frică să nu-și piardă slujba a păstrat tăcerea pînă acum. Dacă tu stăpînul ei, i-ai garanta că...

- Nu vei fi concediată, i-a spus dur Marcus. Asta dacă- mi spui chiar acum ce știi. Altfel, nu numai că îți vei pierde slujba dar te voi trimite în judecată pentru complicitate.

Gertie îl privea cu ochi mari, îngrozită.

- Am fost trimisă cu un mesaj azi-dimineață, dar nu trebuia să spun nimănui... Trebuiau să se întîlnească în secret în Grădina fluturilor... iar ea mi-a spus că dacă scot un cuvînt, mă dă afară.

- Cine te-a trimis? a întrebat-o Marcus cu vocea tremurînd de furie. Spune, la naiba!

- Contesa m-a trimis, a șoptit Gertie, înfricoșată de ce se citea pe chipul lui Marcus. Lady Westcliff, milord.

Marcus ieșise deja și se îndrepta spre scară, cu o privire ucigașă.

- Westcliff! a exclamat Hunt și a alergat după el. Așteaptă, Westcliff... la naiba!

Marcus a grăbit pasul, urcînd cîte trei trepte odată. Știa mai bine decît oricine de ce era capabilă contesa... cu oroare, și-a dat seama că era posibil să oii pierdut deja pe Lillian, într-un fel sau altul.

CAPITOLUL 24

Lillian a simțit că era înghiontită în mod repetat. Și-a dat seama că era într-o trăsură care se balansa și se hurduca pe drumul prost, din cauza vitezei. Un miros îngrozitor o înconjura... un solvent puternic, asemenea terebentinei. Confuză încă, și-a dat seama că perna pe care își sprijinea

capul mirosea așa. Îi era cumplit de rău, parcă ar fi fost otrăvită. Ori de câte ori respira gîtul o ardea. Îi era greață. A gemut, încercînd să-și limpezească mintea.

A deschis ochii și a văzut o față aplecată deasupra ei... care apărea și dispărea. A încercat să vorbească, să întrebe ce se întîmpla, dar creierul i se desprinsese parcă de trup. A reușit doar să bolborosească ceva.

- Șșt... O mîna cu degete lungi a început să-i maseze tîmplele. Odihnește-te. Îți vei reveni curînd, draga mea.. Respiră adînc.

Confuză, Lillian a închis ochii, încercînd să-și limpezească mintea. După un timp a reușit să asocieze glasul cu o imagine.

- Sainvincen, a mormăit ea, nereușind să articuleze corect.
- Da, iubire.

Primul impuls a fost de ușurare. Un prieten. Cineva care o va ajuta. Ușurarea s-a transformat însă în neliniște. Și-a dat seama că își sprijinea capul pe piciorul lui. Mirosul îngrozitor o copleșea... era peste tot, în nări, pe obraji... Instinctiv, a ridicat degetele, în încercarea de a și-i îndepărta de pe față cu unghiile.

St. Vincent a prins-o de încheieturi, șoptind:

- Nu, nu... Te ajut eu. Lasă mîinile jos, dragostea mea. Bea de aici. Doar o înghițitură, să nu-ți faci mai rău. Lillian a simțit o sticlă lipindu-i-se de gură și a luat o înghițitură de apă. A rămas nemișcată în timp ce el îi ștergea cu o pînză umezită obraji și bărbia. Biata de tine! i-a spus St. Vincent, ștergînd-o acum pe frunte. Idiotul care mi te-a adus cred că a folosit mai mult eter decît ar fi trebuit. Ar fi trebuit să te trezești demult. •

Eter. Idiotul care mi te-a adus... începea să înțeleagă. A ridicat ochii spre el dar abia dacă ira distins conturul feței.

- Nu văd, a șoptit ea.
- Vederea îți va reveni în cîteva minute.
- Eter... cuvîntul îi era familiar. Îl mai întîlnise undeva, probabil într-o farmacie. Eter... vitriol dulce... era folosit ca narcotic și în timpul operațiilor. De ce? a întrebat ea tremurînd, fie din cauza eterului, fie din cauză că era în mîinile dușmanului.

Deși nu-i vedea fața, l-a simțit cerîndu-și scuze după tonul cu care i-a vorbit:

- N-am avut de ales în privința felului în care ai fost adusă la mine. Aș fi avut grijă să fii tratată cu mai multă blîndețe. Mi s-a spus doar că dacă te vreau trebuie să vin după tine, fără întîrziere, pentru că voia să scape de tine, într-un fel sau altul. Cunoscînd-o pe contesă, nu m-ar fi surprins să te bage într-un sac și să te înece, ca pe o pisică.

- Contesa, a repetat slab Lillian. Limba îi era umflată și saliva îi inunda gura, că efect al eterului. Westcliff...

Spune-i... Oh, cît îl dorea pe Marcus aproape! Avea nevoie de vocea lui profundă și de brațele lui iubitoare, de trupul iui puternic și fierbinte lipit de al ei. Marcus nu știa însă unde era sau ce i se întîmplase.

- Soarta ta s-a schimbat, draga mea, i-a spus St. Vincent mîngîindu-i părul. Nu are rost să te mai gîndești la Westcliff... nu te mai poate ajunge.

Lillian a încercat să se ridice dar a căzut neputincioasă pe podeaua trăsुरii.

- Ușor, i-a șoptit St. Vincent, ajutînd-o să se ridice. Nu te poți ține încă pe picioare. Stai liniștită. Nu-ți face singură rău.

Deși se disprețuia pentru asta, Lillian s-a prăbușit în poala lui.

- Unde mergem? a reușit ea să întrebe.
- La Gretna Green. Să ne căsătorim.
- N-o să fiu de acord, a șoptit Lillian, înghițind în sec.
- Mă tem că vei fi, i-a răspunsei. Știu cîteva metode prin care te pot obliga dăr n-aș vrea să-ți provoc și mai multă durere. Căsătoria noastră se va consuma repede, pentru ca uniunea noastră să devină permanentă.

- Westcliff nu va accepta. Indiferent de ce vei face. El... mă va lua de lîngă tine.

- Nu va avea nici un drept legal asupra ta, atunci. Și nu uita că îl cunosc de mai mult timp decît tine. Nu o să te mai vrea după ce vei fi a mea.

- Nu și dacă e vorba de viol, a spus Lillian, tresărind pentru că îi simțise brațul cuprinzîndu-i

umerii. Nu mă va învinui pe mine.

- Nu va fi vorba de un viol, i-a spus blînd St. Vincent. Dacă mă pricep la ceva, dragă mea, este cum să... ei bine, nu vreau să mă laud. Pot să te asigur și eu că nu va da vina pe tine, dar nu va accepta o femeie pftigărită de altul. Și nici nu își va asuma riscul ca soția lui să dea naștere unui bastard. Așa că se va căsători cu englezoaica pe care ar fi trebuit să o aleagă de la început. Iar tu - i-a trasat cu degetul conturul obrazului - tu vei fi a mea. Sînt convins că familia ta mă va accepta imediat. Din necesitate.

Lillian nu era întru totul de acord cu spusele lui, cel puțin în privința lui Marcus. Avea mare încredere în loialitatea lui. Este adevărat că nu-și dorea neapărat să i-o pună la încercare - în special cînd venea vorba de consumarea căsătoriei, cu sau fără voie. A rămas nemișcată cîteva minute. Vederea îi revenise și greața o mai părăsise, deși saliva amară i se mai strîngea în gură. Acum că panica și confuzia inițială dispăruseră putea să se gîndească. Ar fi putut să explodeze de furie dar nu i-ar fi servit la nimic. Era mai bine să-și recapete puterile și să gîndească limpede.

- Vreau să mă ridic, a spus sec.

St. Vincent ă părut surprins de Calmul ei.

- încet. Dă-mi voie să ție susțin pînă îți revii complet.

Pînă cînd a reușit să stea în șezut, într-un colț al trăsurii, Lillian a văzut mii de scînteii albe și albastre în fața ochilor. A simțit Cum o cuprinde un val de slăbiciune dar a reușit să se adune. Rochia îi era desfăcută la decolteu, a observat abia aturici. Inima a început să-i bată cu repeziciune și a încercat fără succes să o strîngă la loc. L-a privit acuzator pe St. Vincent. Era grav, dar ochii îi zîmbeau.

- Nu, nu am profitat de tine, i-a șoptit: Prefer ca partenererele mele să fie conștiente. Respirai greu, așa că ți-am scos corsetul și rru am mai reușit să-ți închid la loc rochia.

- Apă, a spus Lillian și a mai luat o înghițitură. îl privea împietrită pe St. Vincent, încercînd să găsească o rămășiță din bărbatul fermecător pe care îl cunoscuse la Stony Cross Park. Nu vedea însă decît ochii lipsiți de pasiune ai unui bărbat care nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a obține ce voia. Nu avea principii, nu avea simțul onoarei. Putea să pUngă, să țipe, să-l implore. Nimic nu l-ar fi impresionat. Nu s-ar fi oprit de la nimic, doar să-și atingă scopul. Nici de la viol.

- De ce eu? a întrebat. De ce nu o altă fată cu bani?

- Tu ai fost alegerea cea mai avantajoasă. Ai cea mai mare avere dintre toate.

- Ai vrut să te răzbuni pe Westcliff. Pentru că ești gelos peel.

- Mergi puțin cam prea departe, draga mea. N-aș schimba locul cu Westcliff pentru nimic în lume. Are prea multe obligații. Mie îmi place să-mi fac viața ușoară.

- Și ești dispus să-ți iei o soție care te urăște? l-a întrebat Lillian, frecîndu-se la ochii pe care îi simțea încă încetoșați. Ești un idiot dacă-ți închipui că te voi ierta

_ vreodată. Voi face tot ce-mi va sta în putere să-ți fac viața un calvar. Chiar îți dorești asta?

- Pentru moment îmi doresc doar banii tăi. Mai tîrziu vād eu cum să-ți îmblînzesc sentimentele în ceea ce mă privește. Iar dacă nu reușesc te pot trimite oricînd departe, undeva la țară, unde singura ta distracție va fi să te uiți pe gem la turmele de oi și vaci.

Capul îi plesnea. Și-a dus mîrțile la tîmple și le-a apăsasat cu putere, încercînd să scape de durere.

- Nu mă subestima, i-a spus cu ochii închiși. îți voi face viața un iad. S-ar putea chiar să te omor.

El a rîs:

- Sînt sigur că așa voi sfîrși, într-o zi. De ce să nu o facă chiar soția mea?

Lillian a tăcut, încercînd să-și stăpînească lacrimile. Nu trebuia să plîngă. Trebuia să aștepte un moment favorabil... iar dacă doar omorîndu-l putea scăpa... avea să o facă și pe asta.

Cînd Marcus a ajuns la apartamentele contesei, avîndu-l pe Simon Hunt pe urmele lut, agitația atrăsese deja atenția multora. Grăbit să ajungă cît mai repede, Marcus abia dacă a observat fețele uimite ale servitorilor pe lîngă care trecea. A ignorat îndemnurile lui Simon de a-și păstra calmul, de a se purta rațional. în viața lui nu mai fusese atît de furios.

A ajuns la ușă. Era încuiată. A apăsasat violent pe clanță.

- Deschide! a tunat el. Acum!

Tăcere, apoi s-a auzit o voce speriată, dinăuntru:

- Contesa mi-a spus să vă transmit că se odihnește, domnule.

- O s-o trimit la odihna eternă, a mîrîit Marcus. Dacă nu deschizi acum ușa...

- Domnule, vă rog...

S-a dat cîțiva pași înapoi și s-a repezit în ușa care nu a cedat, scoțînd însă un zgomot asurzitor.

Din hol s-au auzit țipete. Cîteva femei asistaseră la scenă.

- Dumnezeu! a exclamat una din ele. A înnebunit!

Marcus s-a dat din nou înapoi și s-a năpustit spre ușă.

De această dată cîteva bucăți de lemn au zburat prin aer. Simon Hunt l-a prins de mîini, din spate, exact în clipa în care se pregătea să dea un pumn în ușă. S-a întors spre el, ucigîndu-l din priviri.

- Isuse! a exclamat Simon, retrăgîndu-se cu mîinile ridicate, semn că se preda. Se uita la Marcus ca la un străin. Westcliff...

- Dă-te naibii din calea mea!

- Bucuros. Dă-mi însă voie să-ți spun că și tu ai face la fel, dacă ai fi în locul meu. Mi-ai spune să-mi țin firea.

Marcus l-a ignorat și a dat un șut puternic în ușă. Aceasta a cedat iar servitoarea a scos un țipăt. Marcus a năvălit înapoi și s-a îndreptat spre domnitor. Contesa stătea pe un scaun, lîngă foc. L-a privit cu un dispreț amuzat.

Lui Marcus îi clocotea sîngele în vene. Probabil contesa nu realiza în ce pericol se afla, altfel nu l-ar fi primit cu atîta calm.

- Instinctul animalic își spune cuvîntul, nu-i așa? Ai trecut imediat de ia postura de gentleman la cea de brută, de sălbatic. Felicitările mele domnișoarei Bowman pentru eficiență.

- Ce i-ai făcut?

- Ce i-am făcut? Mima inocența. Ce naiba vrei să spui, Westcliff?

- Te-ai întîlnit cu ea în Grădina fluturilor.

- Nu plec niciodată atît de departe de conac, i-a spus contesa, distantă. Ce afirmație ridicolă... A scos un țipăt cînd Marcus i-a apucat șiragul de perle și i l-a strîns în jurul gîtului.

- Spune-mi unde e, altfel îți frîng oasele!

Simon Hunt l-a prins din nou de mîini, hotărît să preîntîmpine o crimă:

-Westcliff!

Marcus și-a sporit strînsoarea. Își privea mama fără să clipească și a observat licărul de triumf din ochii ei. Nu și-a

ferit privirea nici măcar atunci cînd a auzit vocea surorii iui:

- Marcus, a spus ea.. Ascultă-mă, Marcus! Poți să o strîngi de gît, mai tîrziu. Te ajut și eu dacă vrei. Dar mai întîi trebuie să aflăm ce a făcut.

Marcus a strîns-o și mai tare.

- Nu însemni nimic pentru mine. Contează doar informațiile pe care mi le poți da despre Lillian. Iar dacă nu le obțin, te trimit în iad. Spune-mi, altfel te strîng de gît. Crede-mă că am moștenit suficient de la tata ca să o fac fără să ezit.

- Da, îl recunosc în tine, a spus cu asprime contesa. A zîmbit satisfăcută cînd el a slăbit strînsoarea. Toate pretențiile tale cum că ai fi mai bun, mai înțelept decît tatăl tău s-au spulberat. Femeia asta te-a otrăvit...

- Acum! a tunat el.

- Recunosc că m-am întîlnit cu domnișoara Bowman azi-dimineață, în Grădina fluturilor. Mi-a spus că are de gînd să fugă cu St. Vincent. Era hotărîtă.

- E o minciună! a strigat Livia scandalizată, în timp ce în prag era mare agitație. Apăruseră și prietenele lui Lillian.

Marcus i-a dat drumul contesei de parcă l-ar fi ars. Prima sa reacție a fost de ușurare. Lillian era încă în viață. Dar nu era în siguranță, și-a dat imediat seama. St. Vincent o răpise pentru că avea nevoie de banii ei. L-a întors spatele mamei lui. Nu voia să o mai vadă niciodată. Și nici să-i vorbească, l-a întîlnit privirea lui Hunt. Așa cum se aștepta, acesta făcea deja calcule:

- O va duce la Gretna Green, mai mult ca sigur. Au luat-o spre est, pe drumul principal. Nu va risca să o ta pe drumuri lăturalnice, unde se pot împotmoli. Drumul din Hertfordshire pînă în

Scotia durează cam patruzeci și cinci de ore. Vor face și câteva opriri, să schimbe caii...

- Nu-i veți prinde! a strigat contesa. Ți-am spus că lucrurile vor ieși așa cum vreau eu, Westcliff!

- Oh, mai taci, scorpie bătrână! i-a strigat Daisy Bowman din prag. Alerg la grajduri să le spun să înșeueze un cal?

- Doi, i-a spus Hunt, hotărât. Merg cu el.

- Pe care?

- Ebony și Yasmin, i-a răspuns Marcus. Erau cei mai buni cai arabi, potriviți pentru distanțe mari. Nu erau la fel . de rapizi precum caii pur-sînge dar rezistau la drumuri lungi. Iar viteza lor era de cel puțin trei ori mai mare decît cea a trăsurii.

Daisy a dispărut într-o secundă iar Marcus s-a întors spre sora ei.

- Ai grijă să fie plecată cînd mă întorc. Să-și facă bagajele și să părăsească domeniul.

- Unde vrei să o trimit? l-a întrebat Livia.

- Nu-mi pasă, atîta timp cît nu se mai întoarce niciodată.

Dîndu-și seama că va fi exilată, contesa s-a ridicat de pe scaun:

- Nu accept să fiu tratată astfel!

- Și mai spune-i contesei să se roage să nu o gălesc niciunde, dacă Lillian pățește ceva, i-a mai spus Marcus Liviei.

A ieșit din cameră, făcîndu-și loc printre cei adunați pe hol. Simon Hunt l-a urmat. S-a oprit doar să-i spună ceva lui Annabelle și să o sărute pe frunte. Ea a privit îngrijorată în urma lui, abținîndu-se cu greu să nu-l cheme înapoi.

După un timp, contesa a spus:

- Nu-mi pasă ce se va întîmpla cu mine. Sînt mulțumită că descendența familiei nu a fost întinată.

Livia a privit-o compătimator.

- Marcus nu se dă niciodată bătut, a spus încet. Toată copilăria a trebuit să depășească obstacole de netrecut, iar acum că a găsit în sfîrșit o femeie pentru care-merită să lupte... chiar crezi că va lăsa să-i stea ceva în cale?

CAPITOLUL 25

În ciuda îngrijorării, Lillian a adormit din nou, din cauza eterului. S-a trezit cînd a simțit că trăsura se opri. O dorea spatele iar picioarele îi înghețaseră și îi amortiseră. S-a frecat la ochi, întrebîndu-se dacă nu visa cumva. Ar fi fost bine dacă s-ar fi trezit în dormitorul liniștit de la Stony Cross Park... sau și mai bine, în patul lui Marcus. A deschis ochii și a văzut că se afla în trăsura lui St. Vincent.

Degetele i-au tremurat cînd a încercat să dea deoparte perdeaua. Se însera. Trăsura se opri în fața unui han. Deasupra intrării atîrna o firmă cu un bivoli și o gură. Hanul era suficient de mare să poată adăposti o sută de cai; erau trei clădiri care găzduiau călătorii ce veneau pe acel drum.

A încercat să se întoarcă, simțind că se mișca cineva lîngă ea. A împietrit cînd mîiniile i-au fost răsucite la spate.

- Ce...? a încercat ea să întrebe în timp ce două inele grele de metal îi erau puse în jurul încheieturilor. îi pusese cătușe. Nenorocitele! a exclamat cu vocea tremurînd de furie. Lașule! Vocea i s-a stins pentru că el îi pusese un căluș la gură.

- Scuze, i-a șoptit St. Vincent la ureche. Nu mai încerca să-ți eliberezi mîiniile. Te vei răni inutil, l-a cuprins încheieturile cu degetele lui calde. Ce jucărie interesantă! Cîteva din femeile pe care le cunosc se dau în vînt după ele. A luat-o în brațe și a văzut furia din ochii ei.

Nevinovata mea... îmi va face mare plăcere să te învăț. Mă întorc imediat. Stai liniștită și nu-mi crea probleme.

L-a urmărit cum a deschis cu putere ușa trăsurii și a coborît. Întunericul era tot mai adînc. Lillian a inspirat adînc, străduindu-se să gîndească limpede. Avea să se ivească un prilej, să poată scăpa. Trebuia doar să aștepte.

Absența ei de la conac fusese remarcată cu cîteva ore în urmă. O căutau, probabil, își făceau

griji... timp în care contesa aștepta, mulțumită că scăpase de ea. La ce se gândea oare Marcus în clipa aceea? Nu, nu trebuia să se gândească la asta pentru că nu trebuia să plîngă. Nu voia să-i ofere lui St. Vincent această satisfacție.

A încercat să-și dea seama cum funcționa închizătoarea cătușelor dar și-a dat seama că nu putea să facă nimic. S-a sprijinit de spătar și a privit fix ușa pînă cînd aceasta s-a deschis din nou.

St. Vincent s-a urcat și i-a făcut semn vizitiului. Acesta a tras trăsura în curtea din spatele hanului.

- Te voi duce imediat sus, în cameră, să te revigorezi puțin. Din păcate nu avem timp să luăm cina dar îți promit un mic dejun copios, mîine dimineață.

Cînd trăsura s-a oprit din nou el a luat-o pe după talie și a trăs-o spre el. A acoperit-o cu haina lui, ca să nu i se vadă cătușele și călușul și a aruncat-o peste umăr.

- Nici să nu te gîndești să te zbați sau să dai din picioare. Altfel popasul nostru se va prelungi și-ți voi arăta ce anume le place prietenelor mele, după ce le pun cătușele.

Lillian a stat nemișcată, pentru că îl credea în stare să-și ducă amenințarea pînă la capăt. El a traversat curtea și a urcat în hol pe scara exterioară. Probabil că l-a întrebat cineva ceva, pentru că l-a auzit rîzînd:

- fubita mea e cam cherchelită. îi place ginul, ce să-i faci!

Lillian fierbea de furie. A numărat treptele. Erau douăzeci și opt. Hanul avea un singur etaj. În spatele ușii se întindea un hol lung pe care erau înșirate camerele. Lillian a încercat să-și dea seama pe lîngă cîte uși trecuseră. Au intrat într-una din camere iar St. Vincent a închis ușa cu piciorul în urma lui. A lăsat-o pe pat, a luat haina și i-a îndepărtat cîteva șuvițe care îi căzuseră pe față.

- Vreau să mă asigur că ne dau cai buni, i-a spus St. Vincent. Ochii îi străluceau asemenea pietrelor prețioase. Erau însă și la fel de reci. Mă întorc imediat.

Lillian s-a întrebat dacă St. Vincent iubise vreodată pe cineva sau trecea prin viață ca un actor pe o scenă. A căutat în buzunar și a scos ceva. Era o cheie, a văzut Lillian, iar inima i-a bătut să-i sară din piept. St. Vincent a întors-o pe o parte și i-a desfăcut cătușele. Lillian nu și-a putut reprima un oftat de ușurare atunci cînd și-a simțit mîiniie libere. Fericirea i-a fost scurtă, însă. A prins-o din nou de încheieturi și a legat-o de tăblia patului.

Lillian era întinsă în pat, cu mîiniie ridicate deasupra capului. El a studiat-o din cap pînă în picioare cu o privire insolentă, ca să-i fie clar că era complet la cheremul lui.

Te rog, Doamne, nu-l lăsa... a spus Lillian în gînd. I s-a pus un nod în gît cînd St. Vincent și-a trecut mîna pe decolteul ei.

- Aș fi vrut să fi avut timp de joacă, i-a spus. l-a mîngîiat un sîn pînă cînd a simțit sfîrcuf întărindu-se. Rușinată și înfuriată, Lillian respira greu.

St. Vincent și-a retras mîna și s-a ridicat de pe pat.

- Curînd, a murmurat el. Ea nu știa prea bine dacă avea să se întoarcă repede de ia grajduri sau avea legătură cu intenția de a se culca cu ea.

Lillian a închis ochii și a ascultat zgomotul făcut de pașii lui. Ușa s-a deschis, apoi s-a închis iar cheia a fost răsucită în broască, pe dinafară. Lillian s-a răsucit și și-a întins gîtul să vadă cătușele, Erau din oțel, legate între ele cu un lanț și gravate cu cuvintele *Higby Dumfries #30, Warranted Wrought/British Made*.

S-a mai ridicat puțin și a reușit să apuce un ac de păr care îi rămăsese în părul acum despletit. L-a îndreptat, i-a îndoit unul dintre capete și l-a băgat în închizătoare. Capătul acului de păr aluneca mereu din închizătoarea care se dovedea greu de păcălit. Pentru că se îndoise deja, Lillian l-a scos, l-a îndreptat și a încercat din nou. La un moment dat s-a auzit un zgomot metalic și închizătoarea s-a desfăcut.

A sărit ca arsă din pat și s-a repezit la ușă, cu cătușele atîrnîndu-i încă la una din încheieturi. Și-a smuls călușul de la gură și a îngenuncheat în fața ușii, să o deschidă. A reușit, cu ajutorul unui alt ac de păr. *îți mulțumesc, Doamne*, și-a spus ea cînd ușa s-a deschis. Din taverna aflată dedesubt se auzeau voci. S-a gîndit că era mai mare probabilitatea ca acolo să găsească un străin binevoitor care să o ajute decît să se îndrepte spre grajduri, unde erau numai servitori și vizitii. A aruncat o privire pe hol, să se asigure că nu venea nimeni, după care a ieșit.

Și-a strâns marginile decolteului rochiei și a coborât în grabă pe scara interioară a hanului. Inima îi bătea cu putere și tâmpile îi zvicneau. Părea că trupul ei asculta de o voință care nu-i aparținea și care făcea ca picioarele ei să zboare pe trepte.

A intrat ca un fulger în sala cea mare. Oamenii și-au întrerupt discuțiile și o priveau uimiți. A văzut într-un colț un grup de patru-cinci domni bine îmbrăcați și a fugit spre ei.

- Trebuie să vorbesc cu stăpînul hanului. Sau cu oricine mă poate ajuta să...

S-a întrerupt pentru că a auzit cum cineva îi striga numele. A privit peste umăr, temîndu-se că fusese descoperită de St. Vincent. S-a încordat, pregătită să riposteze.

Nici urmă de St. Vincent A auzit din nou vocea aceea, care i-a pătruns în suflet:

- Lillian.

Picioarele îi tremurau. Pe ușa din față intra un bărbat suplu, cu părul închis la culoare. *Nu se poate să fie el*, și-a spus, clipind des. Probabil că ochii o înșelau. S-a întors cu fața spre el.

- Westcliff, a șoptit ea și a făcut câțiva pași nesiguri spre el.

Total în jurul ei părea să fi dispărut. Palid, Marcus o privea intens, de parcă se temea ca ea să nu dispară. Și-a grăbit pasul iar cînd a ajuns lîngă ea a strîns-o cu putere în brațe.

- Dumnezeule, a murmurat el și și-a îngropat fața în părul ei.

- Ai venit! Lillian tremura toată. M-ai găsit! Mirosea a cal și sudoare iar hainele îi erau umede din cauza vremii, Marcus a simțit-o că tremura și și-a înfășurat haina în jurul ei, șoptindu-i la ureche cuvinte de alinare.

- Marcus? Nu cumva am înnebunit? Te rog să fii real. Să nu pleci...

- Sînt aici. Și nu mai plec nicăieri. În glas i se citea emoția. S-a dat un pas înapoi și a cercetat-o din cap pînă în picioare. Iubita mea, ești rănită? Coborînd mîna pe brațul ei a dat de cătușe, l-a ridicat mîna și s-a uitat la ele cu ochi goi. A inspirat adînc iar trupul a început să-i tremure de furie. Naiba să-l ia! Merită să ajungă în iad!

- Sînt bine, a spus grăbită Lillian. Nu sînt rănită.

Marcus i-a dus mîna la gură și i-a sărutat-o, reținîndu-i degetele pe obrazul lui.

- Lillian, St. Vincent a...

Lillian a înțeles întrebarea din privirea lui hăituită. Nu putea să rostească acele cuvinte.

- Nu, nu s-a întîmplat nimic. Nu a avut timp.

• Îl omor! Văzînd-i rochia desfăcută și-a dat haina jos și i-a așezat-o lui Lillian pe umeri. După care a rămas nemișcat. Mirosul acesta... Ce este?

Lillian și-a dat seama că hainele și pielea păstrasera mirosul otrăvitor și a ezitat înainte de a răspunde.

- Eter, a spus în final, încercînd să-i zîmbească încurajator. N-a fost chiar atît de rău, să știi. Am dormit mare parte din drum. Mă simt puțin amețită, dar în rest...

El a gemut și a lipit-o din nou de el.

- Îmi pare rău. Îmi pare atît de rău, Lillian, iubita mea... Ești în siguranță acum. Voi avea grijă ca de-acum încolo să nu mai pățești nimic. Îți jur pe viața mea. Ești în siguranță, l-a cuprins obrazii în palme și a sărutat-o scurt dar atît de intens încît ea s-a clătinat, amețită. A închis ochii și s-a sprijinit de el, încă temîndu-se că nimic nu era real, că avea să se trezească și să-l vadă pe St. Vincent lîngă ea. Marcus îi șoptea cuvinte liniștitoare, cu buzele lipite de gura și obrazii ei, ținînd-o strîns în brațe. Cînd a ridicat ochii, Lillian l-a văzut pe Simon Hunt apropiindu-se.

Hunt a privit-o cu îngrijorare.

- Ești bine, domnișoară Bowman?

A trebuit să se răsucescă puțin ca să evite buzele lui Marcus și i-a răspuns:

- Oh, da. După cum vezi, nu am pățit nimic.

- E o mare ușurare, i-a zîmbit Hunt. Familia și prietenii tăi au fost foarte tulburați din cauza absenței tale.

- Contesa... a început lillian dar s-a oprit, întrebîndu-se cum putea să-i explice mai bine lui Marcus trădarea mamei lui.

- Știu ce s-a întîmplat, a spus încet Marcus, netezindu-i cîteva șuvițe rebele. Nu va mai trebui

să dai ochii cu ea niciodată. Când ne vom întoarce la Stony Gross Park, ea va fi plecat de mult.

Chiar dacă îngrijorarea și tulburarea nu o părăsiseră, Lillian a simțit o imensă ușurare. Coșmarul se sfârșise iar contesa nu mai putea face nimic. A așteptat, liniștită, sprijinindu-se de umărul lui Marcus, ca acesta să-și termine discuția: " " - .

- Trebuie să-l găsesc pe St. Vincent.
- Nu, i-a răspuns hotărât Hunt. Îl caut eu. Tu ai grijă de Lillian.
- Avem nevoie de intimitate.
- Am văzut o cămăruță aici, aproape. E mai mult un vestibul, de fapt.

Vocea lui Hunt s-a estompat iar Lillian a simțit o nouă tensiune în trupul lui Marcus. S-a întors și s-a uitat spre scară.

St. Vincent cobora treptele. Fusese deja în camera închiriată și o găsisse goală. S-a oprit la mijlocul scării și a privit ia tabloul din fața lui: grupuri de privitori curioși, stăpînul hanului, care arbora un aer ofensat... și Westcliff, care-l ucidea din priviri.

Toată lumea a înghețat, iar vocea lui Marcus a răsunat clar și puternic în încăpere:

- Te omor!

Lillian i-a șoptit, ca prin vis:

- Marcus, te rog, așteaptă...

S-a trezit aruncată în brațele lui Simon Hunt care a prins-o din reflex. Marcus se năpustise spre scări. Nu a mai ocolit balustrada ci a sărit peste ea și a aterizat pe trepte, cu agilitatea unei feline. St. Vincent a încercat să se retragă dar Marcus s-a luat după el, l-a prins de picioare și l-a tras în jos. Încleștați, au început să se lovească cu pumnii și să înjure. La un moment dat St. Vincent a încercat să-l lovească în cap cu gheata. Ca să parăze lovitura, Marcus a fost nevoit să-i dea drumul. St. Vincent a zbughit-o pe scări, cu Marcus pe urma lui. Curînd au dispărut amîndoi, fiind urmași de un grup de bărbați care priveau entuziasmați spectacolul, dîndu-le sfaturi și făcînd pronosticuri.

Palidă, Lillian l-a privit pe Simon Hunt care zîmbea slab.

- Nu te duci să-l ajuți?

- Oh, nu. Westcliff nu m-ar ierta niciodată dacă aș interveni. E prima lui bătaie într-o tavernă. A condus-o spre un grup de scaune și a ajutat-o să se așeze. De sus se auzeau zgomote de mobilă ruptă și geamuri spărgîndu-se.

- Dă-mi voie să mă uit la cătușe, să încerc să ți le scot.

- Nu poți, i-a spus Lillian, sigură. Cheia este în buzunarul lui St. Vincent iar eu am rămas fără ace de păr.

Hunt s-a așezat lîngă ea și a privit atent cătușele:

- Ce noroc. Sînt model Higby-Dumfries numărul treizeci.

Lillian i-a spus ironic:

- Să înțeleg că ești un pasionat al cătușelor?

- Nu, dar am cîțiva prieteni în poliție. Acestea au fost în dotarea lor pînă cînd li s-a descoperit o hibă de fabricație. Acum se găsesc cu duiumul de vînzare, la casele de amanet.

- Ce defect au?

Drept răspuns, Hunt a întors cătușele cu balamaua și închizătoarea în jos. A făcut o pauză, ascultînd atent zgomotele de mobilă frîntă care continuau să se audă de la etaj și a zîmbit văzînd expresia îngrijorată a lui Lillian:

- Mă duc imediat, i-a spus cu blîndețe. Mai întîi, însă... A scos o batistă din buzunar și a așezat-o între cătușă și încheietura ei. Așa. Batista va amortiza lovitura.

- Lovitura? Ce lovitură?

- Nu te mișca.

l-a ridicat mîna deasupra mesei și a izbit cu putere balamaua. Cătușa s-a deschis ca prin farmec. Uimită, Lillian l-a privit pe Hunt, în timp ce-și freca încheietura:

-îți mulțumesc. Eu,..

S-a auzit un nou zgomot care venea chiar de deasupra capetelor lor și un cor de voci care-i încurajau. Pereții se cutremurau iar proprietarul se văicărea că-i vor dărîma hanul.

- Te rog, încearcă să-i vii în ajutor lui Westcliff.

Hunt a ridicat o sprinceană, ironic:

- Doar nu te temi că nu se descurcă?
- Nu se pune problema dacă am sau nu încredere în priceperea lui, i-a răspuns nerăbdătoare Lillian. Am chiar prea multă încredere, de fapt. Tocmai de aceea n-aș vrea să ajungă să fie judecat pentru crimă.

- Ai dreptate. Hunt s-a ridicat, a pliat batista și a pus-o în buzunarul hainei. S-a îndreptat spre scară, mormăind:

-r Toată ziua de azi n-am făcut altceva decât să-l împiedic să omoare pe câte cineva.

Lillian nu și-a mai amintit cu exactitate ce s-a întâmplat după aceea. Era doar pe jumătate conștientă, iar Marcus o susținea ferm. Cu hainele în neorînduială și câteva vînați, Marcus radia de energia bărbatului viguros care a ieșit învingător dintr-o încăierare. Stabilise să rămînă peste noapte la han, urmînd ca Hunt să plece în zori spre Stony Cross Park. Între timp, Hunt îl urcase pe St. Vincent, mai bine zis ce rămăsese din el în trăsura sa și-l trimisese acasă, la Londra. Marcus nu voia ca St. Vincent să fie acuzat pentru faptele lui pentru a evita un imens scandal.

După ce s-a ocupat de toate, Marcus a dus-o în brațe pe Lillian în cea mai mare cameră din han. Imediat i-a fost pregătită baia și li s-a adus ceva de mîncare. Camera nu avea prea multă mobilă dar era foarte curată, cu un pat mare, cearceafuri din bumbac și pături groase și moi. Lîngă șemineu era așezată o cadă din cupru care a fost umplută cu apă fierbinte de două servitoare. În timp ce aștepta ca apa să se mai răcească Lillian a trebuit să mănînce un castron de supă, forțată de Marcus. Supa era acceptabilă dar înăuntru erau ingrediente pe care nu le-a recunoscut.*

- Ce sînt bucățile acestea maronii?

- Nu contează. Înghite.

- E oaie? Vită? Inițial a avut coarne sau copite? Pene? Solzi? Nu-mi place să nu știu ce mănînc.

- Mai ia, i-a spus Marcus, îndesîndu-i lingura în gură. .

- Ești un tiran.

- Știu. Bea niște apă.

Lillian a terminat de mîncat, resemnîndu-se în fața atitudinii lui dominante - dar numai în seara aceea. Mîncarea i-a dat noi puteri. Se simțea revigorată atunci cînd Marcus a așezat-o în poala lui.

- Spune-mi tot ce s-a întâmplat, de la început, i-a spus, adăpostind-o la pieptul lui.

Lillian i-a descris întîlnirea cu contesa din Grădina fluturilor și tot ce a urmat. Era surescitată iar Marcus a întrerupt-o de câteva ori, liniștind-o cu blîndețe, mîngîindu-i părul, sărutînd-o. Treptat, ea s-a relaxat.

- Cum de ai convins-o atît de repede pe contesă să mărturisească? I-a întrebat Lillian. Eram sigură că n-o să se lase cu una, cu două, Că o să prefere să moară în loc să recunoască.

- Este exact alegerea pe care am obligat-o să o facă.

Ea a făcut ochii mari.

- Oh, a șoptit. Îmi pare rău, Marcus. E mama ta, la urma-urmei...

- Doar în sensul tehnic al cuvîntului, a răspuns el sec. Nici pînă acum nu am simțit nimic pentru ea, dar chiar dacă aș fi simțit, orice atașament ar fi dispărut după ziua de azi. A făcut destul rău. Voi încerca să o țin în Scoția de-acum încolo sau undeva în străinătate.

- Contesa ți-a povestit ce am discutat cu ea?

Marcus a clătinat din cap, strîngînd din buze:

- Mi-a spus doar că te-ai hotărît să fugi cu St. Vincent.

- Să fug? a repetat Lillian, șocată. Ca și cum aș fi vrut... ca și cum l-aș fi ales pe el în locul... S-a oprit, imaginîndu-și cum trebuia să se fi simțit el. Nu putea suporta gîndul că Marcus s-ar fi întrebat, chiar și pentru o clipă, dacă nu cumva și ea îl părăsise pentru St. Vincent, așa cum făcuse și cealaltă femeie, înaintea ei. A izbucnit în hohote de pîns, sperîndu-l pe Marcus, dar și pe ea însăși. Nu ai crezut-o, nu-i așa? Dumnezeuule, spune-mi că nu ai crezut-o!

- Bineînțeles că nu. O privea uimit. A întins mîna după un șervet și i-a șters rîul de lacrimi de pe obraji. Te rog, nu maiplînge...

- Te iubesc, Marcus, l-a luat șervetul din mână și și-a suflat zgomotos nasul, continuând să plîngă în timp ce-i spunea: te iubesc. Nu-mi pasă că-ți spun eu prima, nu-mi pasă nici dacă sînt singura care o va spune. Vreau doar să știi cît de mult...

- Și eu te iubesc, i-a spus el. Te iubesc, Lillian... te rog, nu mai plînge. Mă omori cu zile.

Ea a dat din cap și și-a suflat din nou nasul. Știa că arăta îngrozitor. Avea ochii roșii, obrajii îi se pătasera, nasul îi curgea fără oprire. Cu siguranță Mărcus avea probleme cu vederea, pentru că i-a luat capul între mîini, a sărutat-o apăsător și i-a spus:

- Ești atît de frumoasă!

Cuvintele lui, neîndoielnic sincere, au făcut-o să chicotească printre suspine. A cuprins-o în brațe, a strîns-o cu putere și a întrebat-o:

- Iubita mea, nu ți-a spus nimeni că nu se cade să rîzi de un bărbat în clipa în care îți face declarații de dragoste?

Ea și-a suflat nasul la fel de zgomotos:

- Ce să fac? Sînt un caz fără speranță. Mai vrei să te căsătorești cu mine?

- Da. Acum.

Afirmația lui a uimit-o:

- Poftim?

- Nu vreau să ne întoarcem în Hampshire. Vreau să mergem la Gretna Green. La han se găsesc trăsuri de închiriat. Dacă plecăm dimineată ajungem în Scoșă poimîine.

- Dar... Toată lumea se așteaptă la o nuntă respectabilă, la biserică...

- Nu mai pot să aștept. Și nu dau doi bani pe aparențele de respectabilitate.

Lillian a zîmbit larg gîndindu-se cîți ar fi fost șocați să audă aceste cuvinte din gura lui.

- O să fie un adevărat scandal, știi preă bine. Lordul Westcliff fuge la Gretna Green să se căsătorească...

- Vom începe deci cu un scandal. A sărutat-o iar ea i-a răspuns cu un geamăt înfundat și s-a arcurit spre el. Limba lui pătrundea tot mai adînc, buzele lui le striveau pe ale ei. Respirînd greu, Marcus s-a desprins din sărut:

- Hai, spune „da, Marcus”.

- Da, Marcus.

O privea cu ochi arzători iar Lillian a simțit că ar fi vrut să-i spună mult mai multe. S-a mulțumit să zică:

- E timpul să faci baie.

S-ar fi descurcat și singură dar Marcus a insistat să o dezbrace el și să o îmbăieze de parcă ar fi fost un copil. Cu mișcări încete a săpunit-o și i-a clătît trupul. A ajutat-o să se ridice din cadă și a șters-o cu un prosop mare.

- Ridică brațele, i-a șoptit.

S-a uitat întrebător la îmbrăcăminte uzată din mîna lui.

- Ce e asta?

- O cămașă de noapte de-a soției proprietarului, i-a răspuns el, trăgîndu-i-o pe cap. Avea o culoare nedefinită și îi era mult prea mare dar mirosea a curat și era moale și comodă.

Lillian s-a cuibărit în pat și l-a urmărit pe Marcus făcîndu-și baie și ștergîndu-se cu prosopul. Mușchii spatelui i se încordau, trupul era suplu, al unui bărbat în formă. A zîmbit la gîndul că bărbatul aceia era doar al ei. Marcus a stins lampa și a venit în pat iar Lillian s-a cuibărit lîngă el. Mirosea bine, a săpun, cu iz de soare și sare. Voia să se afunde în aroma aceea minunată, să-i sărute fiecare centimetru de piele, să-l atingă peste tot.

- Fă dragoste cu mine, Marcus.

S-a ridicat într-un cot și a început să se joace cu părul ei.

- Iubita mea, de azi-dimineată și pînă acum ai fost amenințată, drogată, răpită, legată cu cătușe și ai traversat jumătate din țară. Nu ți-e de ajuns pentru o singură zi?

Ea a clătinat din cap.

- Eram obosită ceva mai devreme dar acum mi-am revenit și oricum n-aș putea să dorm.

El a izbucnit în rîs.

Marcus s-a ridicat iar ea a crezut că voia să se tragă la marginea patului dar a simțit cămașa de

noapte ridicându- se. Aerul rece i-a înfiorat pielea iar ritmul respirației i s-a accelerat. Cămașa groasă era ridicată tot mai sus, dezvelindu-i sînii. Gura lui fierbinte cobora pe trupul ei, descoperind locuri care îi provocau senzații neașteptate. Cînd Lillian a încercat să-l mîngîie el i-a dat mîiniie deoparte iar ea a înțeles că trebuie să rămînă complet nemișcată.

Marcus a început să o sărute în locul secret dintre coapse. Atingerea lui a făcut-o să-și desfacă picioarele. A scos un sunet înfundat atunci cînd el a început să se joace cu limba în triunghiul întunecat, trimițindu-i valuri de plăcere prin tot corpul. Timp de cîteva minute limba lui s-a jucat, a dansat, a ațîțat-o cu mișcări ritmice, dulci, pînă cînd Lillian a scos un țipăt înfundat. Atunci și-a strecurat degetele adînc înăuntrul ei, tot mai adînc, în timp ce ea gemea, se zbătea, ajungea la orgasm și se cutremura ca și cum nu mai putea suporta atîta plăcere.

Încă amețită a simțit cum el îi trăgea la loc cămașa de noapte.

- E rîndul tău acum, a murmurat ea, odihnindu-și capul pe umărul lui și încercînd să se adune. Tu nu ai...

- Dormi, i-a șoptit el. Rîndul meu poate fi și mîine.

- Dar nu sînt obosită, a insistat ea.

- Închide ochii, i-a spus Marcus, mîngîind-o. A sărutat-o pe frunte și pe pleoape. Odihnește-te. Trebuie să-ți recapeți puterile... pentru că nu te voi mai lăsa în pace, odată căsătorii. Vreau să te iubesc oră de oră, minut de minut. A lipit-o mai strîns de el. Pentru mine nu există nimic mai frumos pe lume ca zîmbetul tău... nici un sunet nu-i mai frumos ca rîsul tău... nu cunosc plăcere mai mare ca aceea de a te ține în brațe. Azi am înțeles că n-aș putea trăi fără tine, încăpățînată mică. Ești singura mea speranță de fericire în această viață - și în viața următoare. Spune-mi, Lillian, iubita mea... cum de mi-ai pătruns atît de adînc în suflet? A sărutat-o... și a zîmbit, auzindu-i respirația regulată, semn că adormise.

EPILOG

Onorabilei contese de Westcliff,
Marsden Terrace, Upper Brook Street nr. 2

Dragă lady Westcliff,

A fost o onoare și o plăcere deopotrivă să primesc scrisoarea dumneavoastră. Dați-mi voie să vă felicit pentru recentă căsătorie. Deși afirmați cu modestie că această căsătorie este doar în avantajul dumneavoastră, dați-mi voie să nu fiu de acord. Am avut bucuria să vă cunosc și pot spune că avantajele sînt de partea lordului Westcliff care are o tînără soție fermecătoare, desăvîrșită.

- Fermecătoare? a întrerupt-o Daisy. Se vede că nu te cunoaște prea bine.

- Și desăvîrșită, i-a reamintit Lillian pe un ton superior, înainte de a se reîntoarce la scrisoarea domnului Nettle. Stai să auzi continuarea: *poate că dacă sora dumneavoastră mai mică v-ar semăna mai mult ar reuși să-și găsească și ea un soț.*

- Nu cred că a scriș una ca asta! a exclamat Daisy sărind de pe scaun și înșfăcînd scrisoarea. Lillian s-a ferit, rîzînd. Annabelle, care stătea pe scaunul învecinat a zîmbit și a sorbit din ceașca cu ceai, sperînd că îi va tăia greața. Le spusese deja prietenelor ei că avea de-gînd să-i dea vestea soțului ei chiar în seara aceea, pentru că îi era din ce în ce mai greu să-și ascundă sarcina.

Cele trei stăteau în salonul din Marsden Terrace. Marcus și Lillian se întorseseră în Hampshire cu cîteva zile în urmă, după ce se căsătoriseră la Gretna Green. Ea constatase mulțumită că tot ce-i putea aminti de prezența contesei fusese îndepărtat de la conac.

Fosta contesă, s-a corectat singură Lillian, amintindu-și că ea era acum contesa de Westcliff. Acum ea și Marcus erau la Londra, unde el se ocupa de afaceri și de fabrica de locomotive, împreună cu Hunt. Peste cîteva zile urmau să plece în călătorie de nuntă în Italia... cît mai departe de Mercedes Bowman care se plîngea neconținut că îi fusese răpită posibilitatea de a organiza o nuntă fastuoasă, așa cum își dorise pentru fiica ei.

- Gata, Daisy, dă-te de pe mine! a strigat Lillian. Recunosc, am inventat ultima parte. Gata că o rupi! Unde rămăsesem? Lillian a ridicat scrisoarea și a continuat: domnul Nettle mi-a mai făcut cîteva complimente drăguțe și mi-a urat numai bine alături de noua mea familie.

- L-ai spus și că soacra ta a încercat să scape de tine? a întrebat-o Daisy.

- Apoi, a continuat Lillian, ignorînd-o, mi-a răspuns ia întrebarea legată de parfum.

Cele două tinere au privit-o surprinse. Curioasă, Annabelle a făcut ochii mari.

- L-ai întrebat care este ingredientul secret?

- Care este, pentru humele lui Dumnezeu? a întrebat Daisy. Spune-ne! Spune-ne!
- Veți fi dezamăgite de răspuns. Domnul Nettle spune că ingredientul secret... nu există. Daisy era scandalizată.
- Nu există nici un ingredient secret? Elixirul dragostei nu există? M-am parfumat atât în zadar?
- Să vă citesc explicația lui: *I-ați vrăjit pe lordul Westcliff cu propria magie. Persoana dumneavoastră a fost de fapt adaosul esențial la acel parfum.* Lillian a lăsat scrisoarea în poată și a zîmbit văzînd cît de dezamăgită era sora ei. Biata Daisy! îmi pare rău că nu a fost vorba de magie.
- Drace! a mormăit Daisy. Trebuia să-mi dau seama.
- Ciudat este, a continuat gînditoare Lillian, că Westcliff a știut, în seara în care i-am spus de parfum mi-a zis că știa sigur care era ingredientul secret. Azi-dimineață, înainte să-i arăt scrisoarea, mi-a dat răspunsul - și a fost răl corect. Un zîmbet i-a luminat fața. Cum le știe el pe toate... a murmurat, drăgăstos.
- Să vezi cînd îi voi spune iui Evie! Va fi ia fel de dezamăgită ca și mine.
- Ți-a răspuns la scrisoare? a întrebat-o Annabelle cu o cută de îngrijorare pe frunte.
- Nu. Familia ei o supraveghează din nou foarte strict. Mă îndoiesc că are voie să trimită sau să primească scrisori. Ceea ce mă îngrijorează și mai tare este că pe cînd se aflau la Stony Cross Park mătușa Florence mi-a sugerat de cîteva ori că totul era aranjat în privința căsătoriei ei cu vărul Eustace.
- Peste cadavrul meu, a spus Lillian.
- Îți dai seama că va trebui să luăm rapid măsuri ca s-o smulgem din ghearele familiei și să-i găsim un soț potrivit.
- Așa vom face, a răspuns Daisy, sigură pe ea. Dacă am reușit să-ți găsim ție un soț înseamnă că orice e posibil, draga mea.
- Ei, asta-i prea de tot! a strigat Lillian și a sărit de pe scaun, amenințînd-o cu o pernă. Chicotind, Daisy s-a ascuns după cea mai apropiată piesă de mobilier și i-a strigat:
- Nu uita că ești contesă acum! Unde ți-e demnitatea?
- Am rătăcit-o pe undeva, i-a răspuns Lillian și a început să o urmărească prin cameră.

între timp...

- Lord St. Vincent, aveți un vizitator, l-am spus că nu sînteți acasă, dar domnișoara insistă să o primiți.

În bibliotecă era întuneric, cu excepția luminii slabe care venea de la șemineu. Fpcul avea să se stingă curînd... și totuși Sebastien nu părea deloc dispus să se ridice și să mai pună un lemn, deși acestea erau așezate laîndemîină. Nici un foc mare cît casa nu ar fi fost suficient să-l încălzească. Era gol pe dinăuntru și inert, un trup lipsit de suflet, și se mîndrea cu asta. Îi făcea plăcere să se afunde și mai mult în decadentă.

- La ora asta? a murmurat Sebastien, fără interes, con- tinuînd să privească fix paharul cu coniac. Nu avea rost să se întrebe ce voia femeia. Deși nu avea alte planuri pentru seara aceea, Sebastien și dat seama că, pentru prima oară în viață, nu avea chef de o tăvăleală.

- Spune-i să plece, a spus cu răceală. Spune-i că patul meu e ocupat deja.

- Am înțeles, domnule. Servitorul a plecat iar Sebastien s-a așezat și măi confortabil în fotoliu, întinzînd picioarele.

A terminat coniacul dintr-o înghițitură și a început să se gîndească la problema cea mai stringentă... banii, său mai degrabă lipsa lor. Creditorii deveniseră tot mai agresivi iar datoriile lui imense nu mai puteau fi ignorate mult timp. Pentru că nu reușise să pună mîna pe averea lui Lillian Bowman trebuia acum să găsească pe altcineva cu bani. O altă femeie bogată care să fie dispusă să-i împrumute o sumă importantă în schimbul favorurilor personale la care se pricepea atât de bine. O altă opțiune era...

- Domnule?

Sebastien a ridicat privirea, iritat.

- Ce mai e, pentru numele lui Dumnezeu?

- Femeia nu vrea să plece. E hotărîtă să vă vadă.

A oftat exasperat.

- Trimite-o încoace, dacă e atât de disperată. Trebuie însă să o previi că va avea parte doar de o partidă rapidă pentru că nu prea am chef în seara asta.

O voce timidă s-a auzit din spatele servitorului, semn că vizitatoarea insistentă îl urmase:

- Nu mă gîndisem chiar la asta. S-a strecurat pe lîngă servitor și a intrat. Era înfășurată într-o pelerină lungă, cu glugă.

Servitorul s-a evaporat, lăsându-i singuri.

Sebastien și-a sprijinit capul de spătarul fotoliului și a privit-o cu o expresie impasibilă, l-a trecut prin minte că ar fi putut ascunde un pistol sub pelerină. Poate că era una dintre multele femei care îl amenințaseră cu moartea, în trecut... și își adunase în sfârșit tot curajul pentru a-și duce promisiunea la îndeplinire. Nici măcar nu-i păsa. N-avea decât să-l împuște. Avea binecuvântarea lui, atîta vreme cît nu-și rata ținta. A continuat să stea dezinvolt pe fotoliu și

i- a spus:

- Dă-ți gluga jos.

A văzut o mîină subțire ridicîndu-se și gluga i-a alunecat de pe părul de un roșu intens.

Sebastien a clătinat din cap, uimit. O recunoscuse. Era ființa aceea ridicolă pe care o cunoscuse la Stony Cross Park. Slăbănoaga timidă, bîlbîită, cu părul roșu, care era o companie acceptabilă doar atunci cînd tăcea. Domnișoara Evangeline Jenner, și-a amintit el. Avea cei mai mari și mai rotunzi ochi din cîți văzuse vreodată, asemenea ochilor unei păpuși de ceară... sau ai unui copil. Ea l-a privit cu blîndețe și i-a observat vîntăile căpătate în bătaia cu Westcliff.

Sebastien se întreba dacă venise să-i ceară socoteală pentru că îi răpise prietena. Nu. Nici măcar ea nu putea fi afît de proastă, să-și riște virtutea sau chiar viața venind neînsoțită în casa lui.

- Ai venit să vezi diavolul în bîrlogul lui? a întrebat-o.

Ea s-a apropiat privindu-l fără urmă de teamă.

- Nu ești un diavol. Ești doar un bărbat. Unul cu m-multe defecte.

Pentru prima oară după multe zile, Sebastien a zîmbit. Ochiul i-au strălucit, cu interes.

- Nu .trebuie să excluzi această posibilitate doar pentru că nu-mi sînt vizibile coada și coarnele, copilă. Diavolul poate apărea sub multe chipuri.

- Iar eu am venit aici să-ți propun un tîrg faustian. Vorbea rar, cumpănindu-și fiecare cuvînt. Am o propunere pentru tine, domnule.

Și s-a apropiat de șemineu, ieșind din întunericul care îi învăluisese pe amîndoi.

SFIRȘIT